ΕΤΟΣ 12ΟΝ
ΑΡΙΘ. 679

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

# Εβδομάς

ΙΔΗΠΚΙΡΩΤΙΚΩΝ

## Μεταξύ μας

Κ. Καπόπουλον, Κωνσταντῖνοι. Τὸ στύλ σας εἶναι ὑπερβολικὰ πομπῶδες. Καὶ ἡ χρῆσις πολλῶν ἐπιθέτων δίδει κάποια ἀσάφεια, ἀδυνατίζει τὸ σύνολο. Ἡ σύστισίς μας εἶναι: πρωτότυπο θέμα, σαφήνεια στὴν ἀνάπτυξή του, λιτότης στὴν ἔκφραση. — Τζίμην Κον. Ἐνταῦθα. Τὸ πεζό σας μοιάζει μὲ ἔκθεση ἰδεῶν καὶ μάλιστα ἰδεῶν πολὺ κοινῶν. Τοῦ λείπει τὸ θέμα. — Ν. Κερατζάκην, Πειραιά. Τώρα, μετὰ τὴν πρώτη δημοσίευση, πρέπει νὰ γίνετε ἀπαιτητικώτερος ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας. Τὸ θέμα σας πολὺ κοινό. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμῶς γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ θὰ λάβωμε ὑπ' ὄψιν τὰ γραφόμενά σας.— Γιάννην Ραυτόπουλον, Ἀγρίνιον. Δυστυχῶς τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμα. Θὰ σᾶς συνιστούσαμε νὰ διαβάσετε συστηματικὰ δοκίμους Ἕλληνας ποιητάς. — Μηνᾶν Ματσάκην Πειραιά. Θὰ δημοσιευθῇ. — Ἄτυχον, Νεάπολιν Μακεδονίας. Τὸ γράψιμό σας εἶναι στρωτὸ καὶ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ τὸ θέμα πολὺ κοινό. — Λεονάρδον Λαμπίρην, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῇ ἐπεδὴ εἶναι γραμμένο ζωντανὰ καὶ στρωτά, μολονότι τὸ θέμα εἶνε λίγο κοινό. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. — Κώστα Θρόνην, Πειραιά. Δυστυχῶς οὔτε τὸ σημερινὸ εἶναι δημοσιεύσιμο. Τοῦ λείπει τὸ θέμα, ἡ συνοχή, ἡ ὁμαλὴ ἀνάπτυξις.— Παντελῆν Μωραΐτην, Βόλον. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησε τὸ σημερινό σας. Μὴν κάνετε κατάχρηση τῶν ἰδιορρύθμων μορφῶν ποιήσεως οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀκόμα μεγαλύτερες ἀξιώσεις. — Στέλιον Λυρίτην, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.— Γιάννην Παπαδόπουλον, Ἐνταῦτα. Δυστυχῶς δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ ἀποσταλέντα. Στὸ πεζό σας ἴσως νὰ φταίῃ τὸ θέμα ποὺ εἶναι ἄχαρο. Ὅσο γιὰ τὸ ποίημα, ἡ ἰδέα ἤθελε περισσότερο αἴσθημα στὴν ἀνάπτυξη, ἀλλὰ καὶ περισσότερη προσοχὴ στὴν ἐκτέλεση. Ἰδίως στὴν χρησιμοποίηση ὡρισμένων λέξεων «πλάρια», «χιόνια», ποὺ συχνότερα σημαίνουν χρόνια καὶ ὄχι ψυχρότητα κ.ο.κ.— Κ. Πηγῆν, Ἐνταῦθα. Δὲν δημοσιεύομε διηγήματα συνεργατῶν, ἀλλὰ μόνον σύντομα πεζογραφήματα καὶ ποιήματα.— Φαίδραν Ρ. Ἐνταῦθα. Τὸ πεζό σας χωρὶς θέμα· ἔκθεσις ἰδεῶν μᾶλλον. Ὅσο γιὰ τὸ ποίημα, μολονότι μὴ δημοσιεύσιμο, δείχνει πῶς θὰ μπορέσετε γρήγορα νὰ γράψετε κάτι ἄρτιο, ἂν δουλέψετε συστηματικά. — Ἀντώνιον Ζαχαρόπουλον Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῇ τροποποιημένο, λόγῳ τοῦ θέματος.— Δημ. Ρῶσσον, Νέα Λιόσια. Ἕνας στίχος δὲν ἀποτελεῖ συνήθως ποίημα.


4030

Κυττάτε τί καλὴ ὄψη ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ παιδιά! Καὶ αὐτὸ διότι ἡ μητέρα τῶν κατεχειρίζεται διὰ τὴν περιποίησίν των τὴν NIVEA. Τὸ δερματάκι των εἶναι βελουδένιο, τρυφερὸ καὶ ρόζ. Χάρις εἰς τὴν περιποίησιν μὲ NIVEA - ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες ἐπροφυλάχθησαν ἀπὸ ἐξανθήματα, ἐνοχλητικὰ συγκαύματα καὶ πληγές.
Ἡ κρέμα NIVEA τρέφει τὸν τρυφερὸν ἱστὸν τοῦ δέρματος καὶ προφυλάττει αὐτὸ ἀπὸ τὰ καυστικὰ ὑγρὰ (δρῦα).
Προϋπάρχουσαι βλάβαι θεραπεύονται γρήγορα. Εἰς τοὺς ἐρεθισμοὺς ἡ NIVEA ἐνεργεῖ ὡς δροσιστικὸν καὶ καταπραϋντικόν.

NIVEA CREME

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....

Μ' αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Mme KETTY ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μ' αὐτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο! Γιατί, πραγματικά, τὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Mme KETTY (Ἑρμοῦ 42 Τηλ. 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάση, οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς μελετᾶ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τὶς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα καὶ τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάση νέες ἐκπλήξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Ὅλα σὲ νέες βιταμινοῦχες συνθέσεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.



Τὸ φωνάζω δυνατά!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

ἀποδεικνύει ὅτι τὸ δέρμα εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῇ

Ὁ γιατρός μου μοῦ εἶπε ὅτι τὸ ΒΙΟΣΕΛ ποὺ περιέχεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰδικὴ τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα ἀποκτᾶται ἀπὸ νέα ζῶα ἐπιμελῶς διαλεγμένα. Διαπρεπῶς πολὺ βαθειὰ τὸ δέρμα καὶ τοῦ προμηθεύει τὴν τροφὴν ποὺ ἔχει ἀνάγκην γιὰ νὰ διατηρηθῇ σταθερό, φρέσκο καὶ νεανικό. Ἔχει ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης καὶ ἀναμιγνύεται τώρα μὲ τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ. χρώματος ρόζ ἀκριβῶς στὶς ἀναλογίες ποὺ πρέπει γιὰ νὰ τρέφῃ τοὺς ὑποδορείους ἱστούς. Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα αὐτὴ κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε καὶ τὸ πρωῒ βάζετε τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ ν' ἀρχίσετε ν' ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τὶς ἀτέλειες τοῦ χρώματός σας καὶ οἱ χαλαροὶ καὶ ἀδυνατισμένοι μῦς τοῦ προσώπου σας θ' ἀποκτήσουν πάλιν τὴν ζωηρότητά των. Κατὰ τὴν διάρκειαν δοκιμῶν ποὺ ἔγιναν εἰς ἕνα Νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Στέσκαλ ἐπὶ γυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἐχάθησαν σὲ διάστημα ἓξ ἑβδομάδων



# Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΔ'. ΤΕΤΑΡΤΗ. 2 Ὀκτωβρίου 1940 Ἀριθ. 679


Ἀθηναϊκὰ περίεργα

## ΟΙ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΙ

Τὸ χαρτὶ εἶχε τοποθετηθῆ μπροστά μου. Ὁ κονδυλοφόρος εἶχε συλληφθῆ μεταξὺ ἀντίχειρος, λιχανοῦ καὶ μέσου καὶ τὸ κάλαμαι ἐτερίμενε ἀπ' στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴν τρώτη κατάδυτη τῆς πέννας.

Ἐπερίμενε, ἀλλὰ ἐπερίμενε ματαίως διότι τὸ θέμα δὲν εἶχεν συμπληρωθῆ τὸν ὁρίζοντα τῆς ἐμπνεύσεως.

Ἀντὶ τοῦ θέματος, μὲ κάποιος ἐνοχλητικός, φίλος στὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ στενός κορσὲς σὲ τέτοιες ὧρες δυστοκίας.

Ἐκάθησε δίπλα στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Παρήγγειλα καὶ καφέ, ἐνῷ ἀνέβαινα.

Τί νὰ τοῦ πῶ;

—Καλὰ ἔκανες!

Σωρηδὸν ἄρχισαν οἱ κουτὲς ἐρωτήσεις:

— Γράφεις; Μ' ἐρώτησε.

Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἀφοῦ μ' ἔβλεπε μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι;

— Δὲν σ' ἐνοχλῶ δέβαια, προσέθεσε. Ἀλλωστε, ἐξηκολούθησε, δὲν θὰ μιλῶ, καθόλου. Τὸν καφέ μου θὰ πιῶ καὶ θὰ φύγω...

Ἄφησα εἰς ἀπάντησιν ἕνα ἀπροσδιόριστον γρυλλισμόν, ἀμφιβόλου ἐννοίας.

— Ἔχεις τσιγάρο;

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦ ἔδειξα τὸ πακέττο μου ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἐπῆρε, ἄναψε καὶ μ' ἐκύτταξε μειδιῶν χιουμοριστικά:

—Βάζω στοίχημα ὅτι δὲν ἔχεις θέμα.

—.....

— Γιατὶ δὲν γράφεις γιὰ τὰ καρφιὰ ποὺ ἔχουνε βάλει στοὺς δρόμους;

— Τόγραψα τρεῖς φορές.

— Μπᾶ!.. Τότε γράψε γιὰ τὶς πολυκατοικίες ποὺ σέρνουν οἱ γυναῖκες στὰ πόδια τους. Ἢ ὄχι... γράψε κάτι γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα ποὺ εἶναι καὶ ἐπίκαιρο...ξέρω κι' ἐγώ... ἐσὺ δέβαια ξέρεις καλύτερα...

—.....

— Ἀ!... Ἀ!... Βρῆκα!. Γράψε κιὰ τὴν παράταση τοῦ καλοκαιριοῦ...

— Ἐχω γράψει.

— Ὅλα τάχεις γράψει;

— Τί νὰ γίνῃ;

— Θὰ σοῦ βρῶ θέμα ὁπωσδήποτε. Ἐννοῶ νὰ πληρώσω τὸν καφέ ποὺ θὰ μὲ κερᾶσης!..

—....

Λίγων λεπτῶν σιγὴ ἐπηκολούθησε. Τὸ λευκὸ χαρτὶ εἶχε διακοσμηθῆ μὲ ἕνα καραγκιοζάκι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ σχεδιάζει μόνη της ἡ πέννα σὲ στιγμὲς τραγικῆς ἀπελπισίας.

— Ὡραῖα ζωγραφίζεις, μὲ διέκοψεν ὁ φίλος.

— Μμμ...

— Λέω, ὅτι δὲν ἤξερα πῶς εἶσαι καὶ ζωγράφος... Ἀ! Βρῆκα!.. Γιατὶ δὲν γράφεις γιὰ τὴ σύγκρουση ποὺ ἔγινε τὴν περασμένη ἑβδομάδα;

— Τίποτε περισσινὸ δὲν ξέρεις;

— Χμ!.. Ξέρεις τί νὰ γράψῃς; Νὰ γράψῃς γιὰ τὴ ναφθαλίνη.

— Τὴ ναφθαλίνη;

— Βέβαια! Τώρα ποὺ θάρθῃ χειμῶνας θὰ μποῦν τὰ καλοκαιρινὰ στὴ ναφθαλίνη... Θὰ τὸ γράψῃς λίγο ποιητικά...

—Ποιητικὰ γιὰ ναφθαλίνη; Τρελλὸς εἶσαι;

— Γράψε γιὰ τὶς μπανάνες. Ξέρεις ὅτι στὰ μανάβικα, οἱ αἰγυπτιακὲς μπανάνες πρέπει νὰ ἔχουν ἐπιγραφὴ «Αἰγυπτιακές». Γιὰ νὰ ξέρῃ ὁ κόσμος ὅτι μπορεῖ νὰ ἔχουν ἀμοιβάδες.

— Μμ...

—Εἶχες ποτὲ σου ἀμοιβάδες;

— Ὄχι!

— Οὔτ' ἐγώ. Ἡ νύφη μου ὅμως ὑποφέρει ἀκόμα. Τὴν ξέρεις τὴ νύφη μου τὴ Νίτσα;...

—.....

— Ἐγύρισε ὅλους τοὺς γιατρούς...

Καὶ συνέχισε τὴν ἀκατάσχετη φλυαρία του ρουφώντας θορυβωδῶς τὸν καφέ του γιὰ τὶς ἀμοιβάδες τῆς Νίτσας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ πέννα μου εἶχε κάνει τὴν πρώτη της κατάδυση στὸ καλαμάρι. Ἔκανε καὶ τὴν δεύτερη καὶ τὴν τρίτη καὶ ἔτρεχε στὸ χαρτί. Οὔτε καὶ τὸν ἄκουγα δίπλα μου τὸν φίλο μου καὶ τὴν ἐπιστημονική του διάλεξη περὶ ἀμοιβάδων.

Στὸ τέλος μονάχα τῆς λογοδιάρροιας του τὸν ἄκουσα νὰ προσθέτῃ:

— Σοῦ βρῆκα θέμα. Γιατὶ δὲν γράφεις γιὰ τοὺς ἐνοχλητικοὺς τῶν ἀθηνοσιογραφικῶν γραφείων;

— Τὸ ἔγραψα...

— Σοβαρά;

— Νά το!..

Τοῦ τὸ ἔδειξα. Ἔφυγε πολὺ στενοχωρημένος. Μὰ πολύ!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

## Πρόσεξε:

Μιὰ εἰκόνα

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἔλλειψη βενζίνης καὶ ἄλλων καυσίμων ὑλῶν, λόγῳ τοῦ πολέμου, σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη διεδόθη καταπληκτικὰ ἡ χρῆσις τοῦ ποδηλάτου. Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ἕνας Ἕλβετὸς κατεσκεύασε τὸ ἀνωτέρω οἰκογενειακὸ ποδήλατο γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Φυσικά, πρόκειται μᾶλλον νὰ χρησιμεύσῃ στοὺς ἀκροβάτας τῶν τσίρκων παρὰ στὶς οἰκογένειες.

Ἕνα στίχο

ΔΙΛΗΜΜΑ

Εἶμαστε στὸ φθινόπωρον
ἢ μὴ στὸ καλοκαίρι;
Ὁ φετεινὸς Σεπτέμβριος
τολὺ μᾶς συγχνεῖ..
Ὁ Ἀθηναῖος δυστυχῶς
λυώνει σὰν ἀγιοκέρι
ἀπὸ τὴν ζέστη τὴν πολλὴ
τὴν φθινοπωρινή!...

Σὲ δίλημμα βρισκόμαστε!
Ἡ μοῖρα ἔτσι τῶχει.
Νὰ πάρωμε ἀδιάβροχο,
γαλότσες ἢ πλυτά:
Νὰ κάνωμε χειμερινὲς
προμήθειες ἢ ὄχι;
Τὸ καλοκαίρι φαίνεται
ἀκόμη πῶς κρατᾶ!

Σύννεφα δὲν ἐφάνηκε
στὴν ἄκρη τ' οὐρανοῦ
κι' ὥσπου ὁ κύριος καιρὸς
ν' ἀλλάξῃ κάποιο ρόλο,
εἴμαστ' ἐν ὄψει πάντοτε
χειμῶνος θερινοῦ
κι' ἀπ' τὴ Σαγάρα ξαφνικὰ
θὰ πᾶμε εἰς τὸν Πόλο!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ
Σελίς 14

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16 08 85
ΑΡΙΘ. 35282

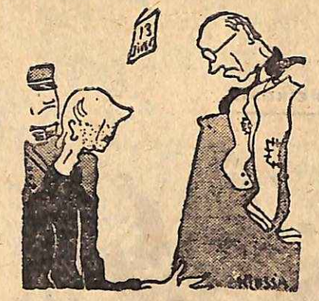

### ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Ὁ δικαστής. — Κατηγορούμενε, γιατὶ μπῆκες στὸ ξένο σπίτι κι' ἔκλεψες αὐτὸ τὸ παληὸ ροῦχο;

Ὁ κατηγορούμενος.— Νόμισα πὼς ἦταν καινούργιο, κύριε πρόεδρε...

## ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

### Ο ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ὁ πελάτης.— Θέλω μιὰ ντουζίνα στρείδια, οὔτε μεγάλα, οὔτε μικρὰ, πολὺ φρέσκα, σαρκώδη καὶ πολὺ παρουσιάσιμα....

Ὁ ψαρᾶς.— Καὶ δὲν μοῦ λέτε; Θέλετε νὰ ἔχουν μέσα καὶ μαργαριτάρια ἢ ὄχι;

### ΤΟΝ ΥΠΕΧΡΕΩΣΕ

Ὁ μνηστὴρ τῆς Μαρίας, θέλοντας νὰ καλοπιάσῃ τὴν μικρότερη ἀδελφοῦλα της, τῆς λέγει:

— Λουκία, μόλις παντρευτῶ τὴν Μαρίκα θὰ ψάξω νὰ σοῦ βρῶ κι' ἐσένα ἕναν γαμπρό....

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀπαντᾷ ἡ Λουκία, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου πὼς ἐγὼ εἶμαι πολὺ πιὸ ἀπαιτητικὴ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου...

### ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Ἡ σκηνὴ γίνεται στὸ Σικάγο:

Δυὸ τρομεροὶ γκάγκστερς μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι πλησιάζουν στὴν θυρίδα μιᾶς μεγάλης Τραπέζης:

— Γρήγορα, δῶστε μας ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια!

Καὶ ὁ ταμίας μὲ ψυχραιμία:

— Δῶστε μου μιὰν ἀπόδειξη!

### ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο, δυὸ ἄρρωστοι ποὺ τὰ κρεββάτια τους εἶναι κοντὰ-κοντὰ ὑποφέρουν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ ρευματισμοὺς στὰ πόδια. Ἕνας νοσοκόμος τοὺς ὑποβάλλει σὲ δυνατὸ μασσάζ. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀρρώστους οὐρλιάζει ἀπὸ τοὺς πόνους τὴν ὥρα τοῦ μασσάζ, ἐνῷ ὁ ἄλλος μένει ἀτάραχος.

Ὁ πρῶτος ἀπορεῖ:

— Μὰ πῶς ἐσεῖς δὲν πονεῖτε;

Καὶ ὁ ἄλλος μὲ μειδίαμα στὰ χείλη:

— Μὰ γὼ δὲν δίνω σ-ὸν νοσοκόμο τὸ πόδι ποὺ μοῦ πονεῖ. Τοῦ δίνω τὸ ἄλλο.

## ΝΕΑ ἀπὸ παντοῦ

### ΟΙ ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΜΑΖΙΝΩ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΖΙΓΚΦΡΙΝΤ

★ Ὁ σημαντικώτερος πρόδρομος τῶν δύο αὐτῶν κολοσσιαίων ὀχυρωματικῶν ἔργων ὑπῆρξε δέβαια τὸ Μέγα Σινικὸν Τεῖχος, ποὺ κτίσθηκε στὸν 3ον μ.Χ. αἰῶνα καὶ εἶχε μῆκος 2750 χιλιομέτρων. Ἀλλὰ ἡ περίπτωσις τοῦ ἀληθινὰ κυκλωπείου ἔργου δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ στὴν ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος. Π.χ. τὰ τείχη τῆς Βαβυλῶνος εἶχαν περιφέρεια 88 χιλιομέτρων. Κατὰ συνέπειαν τὰ τείχη αὐτὰ περιστοίχιζαν ὄχι μόνο τὴν πόλη καὶ τὰ προάστεια, ἀλλὰ καὶ τὰ χωράφια τῶν κατοίκων. Τὰ τείχη τῆς Νινευί, εἶχαν ἐπίσης περιφέρεια «τρεῖς μέρες δρόμου». Οἱ γραμμὲς Μαζινὼ καὶ Ζίγκφρηντ εἶναι ἄμεσοι ἀπόγονοι τῶν ρωμαϊκῶν «λίμες» ποὺ ἀντέστησαν ἐπὶ αἰῶνες στὶς ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων.

❁

### ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΑΤΟ ΜΙΑ ΚΑΜΠΑΝΟΥΛΑ

★ Τὸ δημοτικὸ Συμβούλιο τοῦ Σταβελέϋ, στὴν Ἀλμπέρτα, συνέλαβε μιὰ παράξενη ἰδέα, ποὺ τὴν ὑπαγόρευσε ἀσφαλῶς ἡ συμπόνια γιὰ τὰ καϋμένα τὰ πουλιά. Σκέφθηκε, λοιπόν, πὼς οἱ γάτοι ἀποτελοῦν συνεχῆ ἀπειλὴ γιὰ τοὺς χαριτωμένους φτερωτοὺς τραγουδιστὲς καὶ ἀπεφάσισε νὰ κρεμαστῇ στὸ λαιμὸ κάθε γάτου καὶ ἕνα κουδουνάκι, ποὺ μὲ τὸν ἦχο τοῦ θὰ δίνῃ τὸν καιρὸ στὰ πουλιὰ νὰ σώζωνται ἀπὸ ἕνα τραγικὸ τέλος.

❁

### ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΒΟΥΝΑ

★ Στὸν κόλπο τῆς Ἀλάσκας, 300 χιλιόμετρα νοτίως τοῦ μικροῦ νησιοῦ Κοντιάκ ὑπάρχει ἀκάλυπτη μιὰ ὀροσειρὰ ποὺ φθάνει μέσα στὸν ὠκεανὸ σὲ βάθος 2900 μ. Τὰ βουνὰ αὐτὰ ἐρευνήθηκαν πολὺ καλὰ μὲ εἰδικὲς ἠχητικὲς βολίδες, βρέθηκε δὲ ἡ κορυφή των σὲ βάθος 1500 μ. κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ὁ θαλάσσιος δρόμος ποὺ πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ Ζουάν ντέ Φούκα στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ, περνᾷ ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴν ὀροσειρὰ αὐτή.

❁

### ΜΕΤΑΛΛΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΟΓΡΑΜΜΑΤΙΟ

★ Εἶναι ἐφεύρεσις τοῦ Ἑλβετοῦ καθηγητοῦ Οὐ Σκοὺπ, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ καταστήσῃ ἀδύνατο τὴν παραχάραξη τῶν χαρτονομισμάτων ἀνακάτεψε στὸν πολτὸ τοῦ χαρτιοῦ σκόνη διαφόρων μετάλλων. Στὴν ἀγορὰ δὲν παρουσιάζεται τὸ τραπεζογραμμάτιο ὡς μεταλλικό, ἀλλὰ διπλώνει τελείως, σὰν συνηθισμένο χαρτί. Ἡ πλαστότης ἀναγνωρίζεται εὔκολα, ἐπειδὴ μόνος ὁ Σκοὺπ γνωρίζει τὴν ποικιλία καὶ τὴ δόση τῶν μετάλλων ποὺ περιέχει τὸ τραπεζογραμμάτιο.

❁

### ΤΟ ΑΣΣΑΝΣΕΡ

★ Τὸ ἀσσανσέρ, δὲν εἶναι, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ κανείς, σύγχρονος ἐφεύρεσις.

Στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀδριανοῦ στὴ Ρώμη, φαίνεται ἀκόμη καὶ σήμερα μιὰ βαθειὰ ὀπὴ ἀνάμεσα στοὺς τοίχους. Μέσα στὴν ὀπὴ αὐτὴ ἀνεβοκατέβαινε ἕνας πρωτόγονος ἀνελκυστήρ. Τὸν εἶχε κατασκευάσῃ ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος ὁ ἕκτος (1431—1503) γιὰ ν' ἀνεβαίνῃ στὸ μνημεῖο χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ στέκεται κάθε τόσο γιὰ νὰ πέρνῃ ἀνάσα. Τὸ μηχάνημα λειτουργοῦσε μ' ἕνα σύστημα τροχαλιῶν.

Ὁ νεωτερισμὸς διεδόθη καὶ πολλοὶ μεγάλοι ἄρχοντες τὸν υἱοθέτησαν στὰ ἀνάκτορά τους.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἐποχὴ τοῦ ἀνελκυστῆρος ἄρχισε ὅταν κατὰ τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνος χρησιμοποιήθηκε ὡς κινητήριος δύναμις ἡ ὑδραυλικὴ ἐνέργεια. Ὁ πρῶτος ὑδραυλικὸς ἀνελκυστὴρ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του στὴ Νέα Ὑόρκη, στὰ 1898. Ἤδη ὅμως, στὰ 1884 εἶχε κατασκευασθῆ ὁ ἀνελκυστήρ.

❁

### ΤΑ «ΧΩΝΑΚΙΑ» ΜΕ ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ

★ Τὸ παγωτὸ ἔχει περισσότερους ἀπὸ πέντε αἰῶνες ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ «χωνάκι» μὲ τὸ παγωτὸ ἀριθμεῖ μόλις πενηνταένα χρόνια.

Ἡ ἰδέα ὀφείλεται σ' ἕναν Ἀμερικανό, τὸν Κάρλ Μένσες.

Ἕνα βράδυ ὁ Μένσες παρευρίσκετο μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του σὲ μιὰ ἑορτὴ ποὺ εἶχε ὀργανωθῆ στὸν περίβολο τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου. Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ δὲν ἐμπόδισε τὸν ἄνθρωπό μας νὰ προσέξῃ μιὰ μικρούλα ποὺ γιὰ νὰ μὴ λυώσῃ τὸ παγωτό της τὸ εἶχε βάλει μέσα σ' ἕνα φύλλο μπισκότα. Ἀφοῦ πρόσεξε καλὰ-καλὰ τὸ κορίτσι, ὁ Μένσες ἔτρεξε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ἀγόρασε ἕνα φύλλο μπισκότα, τὸ βαθούλωσε μὲ τὸν ἀντίχειρά του καὶ τὸ γέμισε παγωτό.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες πουλήθηκαν στὰ παγωτοπωλεῖα τοῦ Σαὶν Λουΐ καὶ κατόπιν σ' ὁλόκληρες τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, τὰ πρῶτα «χωνάκια» μὲ παγωτό.

Ὁ Κάρλ Μένσες πέθανε μετὰ ἑπτὰ χρόνια, ἀφήνοντας πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια, κέρδη τῆς ἀνακαλύψεώς του.



# Ἡ φοβερὴ ἐκδίκησι

**Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ**

Ἡ ΦΩΦΗ δὲν ἤξερε, πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἔκανε γιὰ πάντα δυστυχισμένη, βυθίζοντάς την στὴν αἰώνια ντροπή, εἶχε ἀδελφή... Τώμαθε τὴν ἡμέρα, ὅπου ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ, μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του, νὰ παραθερίσουνε σ' ἕνα ἀσπρογάλανο νησάκι τῶν Κυκλάδων. Ἡ περιέργειά της τὴν ἔσπρωξε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀδελφή του. Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἐπέρασε ἕνα ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὅπου ἔμεναν τώρα ἡ μητέρα του, μιὰ κατάκοιτη γρηά, κι' ἡ ἀδελφή του. Ἡ Φώφη τριγύρισε λίγη ὥρα στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, ἔκανε πὼς ψάχνει γιὰ κάποιο νούμερο, κύτταζε τὰ σπίτια, ἔπειτα μπῆκε σ' ἕνα ψιλικατζίδικο ποὺ ἦταν ἐκεῖ, ἔπιασε κουβέντα μὲ τὴ γυναίκα ποὺ πουλοῦσε τὰ ψιλικὰ καὶ ὅταν ξαναβγῆκε στὸ δρόμο τότε εἶδε ἀπέναντι στὸ μικρὸ μπαλκόνι τὴν ἀδελφὴ τοῦ Γιώργου. Πόσο τοὔμοιαζε, ἀλήθεια!...Τὰ ἴδια κανονικὰ χαρακτηριστικά, τὰ ἴδια φωτοβόλα μάτια... Μὰ τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς του εἶχαν μιὰ παρθενικὴ γλύκα, ἐμοιαζαν σὰν δυὸ ζωντανοὶ μενεξέδες, ἐνῷ τοῦ Γιώργου τὰ μάτια, ὅταν τὴν κύτταζαν, τὴν ἔκαναν νὰ χαμηλώσῃ τὰ δικά της ἀπὸ μιὰ ἀόριστη ταραχή, τῆς ἐλύγιζαν τὴ θέλησι, τῆς ἔδιναν ἕνα σωρὸ γλυκεῖες ὑποσχέσεις, ποὺ—ἀλλοίμονο— ἐβγῆκαν ψεύτικες...

Τώρα ἀκόμη, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό, ἡ Φώφη θυμᾶται, ἐνῷ βολτάρει στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γιώργου, πῶς πρωτογνωρίστηκε μὲ τὸν Γιώργο...

...Ἦταν ἕνα γλυκὸ φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα. Οἱ γαζίες ἐσκορποῦσαν ἐπὶ τοῦ ψηλοῦ τοίχου τοῦ περιβολιοῦ τὸ ἁπαλὸ ἀρωμά τους, κι' ἡ Φώφη ρουφώντας το λαίμαργα, ἄφηνε τὴ σκέψη της νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὰ πιὸ ὄμορφα ὄνειρα. Ἀκόμη καὶ τὸ γλυκὸ βελοῦδο τοῦ οὐρανοῦ νόμιζε, πὼς τῆς χαμογελοῦσε. Ἡ Φώφη, ἀπονήρευτη κοπέλλα, ἐγύριζε ἀπὸ τὸ μάθημα τοῦ πιάνου καὶ πήγαινε σὲ μιᾶς φίλης της τὸ σπίτι, γιὰ νὰ μελετήσῃ πιάνο, γιατὶ τὰ μέσα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ἔχῃ δικό της. Ἡ θεία της, ὁ μόνος προστάτης της, ποὺ τὴν ἐσπούδαζε, τῆς ἔλεγε κάθε φορὰ ὅπου τὴν ἔβλεπε μὲ τὰ βιβλία τοῦ πιάνου στὸ χέρι:

— Θὰ σοῦ πάρῃ ὁ ἄντρας σου, πιάνο!

Κι' ἡ Φώφη ἔπλαθε τὰ γλυκὰ ὄνειρα τῆς ξένοιαστης νειότης...

...Εἶχε περάσει, ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ δειλινό, ἀπὸ τὸν ψηλὸν τοῖχο τοῦ μεγάλου περιβολιοῦ, ποὺ ἐτριγύριζε τὸ ἀρχοντικὸ σπίτι, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε ἡ Φώφη ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα του καὶ μέσα ἀπὸ τὸ ὁλοπράσινο τοῦνελ, ποὺ σχηματίζανε τὰ φύλλα τοῦ δέντρου, νὰ βγαίνῃ ἕνας νέος. Ἦταν ὁ Γιῶργος. Οἱ ματιές των σμίξανε, ὅπως σμίγει ὁ μαγνήτης μ' ἕνα βτωχὸ παιμματάκι ποὺ τραβᾶει κοντά του... Ἡ Φώφη ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἔκανε πιὸ γρήγορο τὸ βῆμα της. Ἡ μορφὴ τοῦ Γιώργου ἐχαράχθηκε βαθειὰ μέσα στὴ σκέψη της, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἡ Φώφη ἔνοιωσε, πὼς τὰ μάγουλά της ἔγιναν κατακόκκινα. Κι' ὅμως τὴν εἶχαν κυττάξει τόσοι ἄλλοι νέοι, στὸ δρόμο, τόσες φορὲς ὥς τότε... Ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει τὴν ταραχὴ ποὺ αἰσθάνθηκε, ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα. Ἦταν τὸ μοιραῖο, συλλογιζόταν ὕστερα ἀπὸ καιρό, ἡ Φώφη...

Λίγες μέρες ἀργότερα κι' ἐνῷ ἡ ἀπονήρευτη κοπέλλα προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴ σκέψη της τὴ μορφὴ τοῦ Γιώργου, ξανασυναντήθηκε μαζί του, στὸ ἴδιο μέρος. Ἔτσι μάλιστα, ὅπως τὸν ξαναεῖδε νὰ βγαίνῃ, μέσα ἀπὸ τὸ ὁλοπράσινο τοῦνελ τοῦ περιβολιοῦ, νόμισε πὼς ἀντίκρυζε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους της ἡθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου...

Μὰ κι' ὁ Γιῶργος δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος, μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ τῆς Φώφης. Τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικά της, ἡ ἄδολη ἔκφραση τῶν ματιῶν της, τὸ χαριτωμένο βάδισμά της, τὸ λυγερὸ κορμί της, ἀκόμη κι' ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκρατοῦσε τὰ βιβλία τοῦ πιάνου, τὸν ἐμάγεψαν.. Κι' ἐνῷ ἡ καρδιὰ τῆς Φώφης γλυκοσκιρτοῦσε γιὰ τὶς χαρὲς τῆς πρώτης ἀγάπης, ὁ Γιῶργος τὴν παρακολουθοῦσε, ἀπὸ μακρυὰ καὶ διακριτικά εἰν' ἀλήθεια γιὰ νὰ μάθῃ ποῦ ἐκαθόταν...

❁

Αὐτὸ ἔγινε πολλὲς φορές. Κάθε φορὰ μάλιστα, ὅπου ἡ Φώφη καταλάβαινε, πὼς ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος νέος, ποὺ ἐφαινόταν τόσο εὐγενικός, ἐρχόταν ἀπὸ κοντά της ἔνοιωθε μιὰ παράξενη ταραχή, νόμιζε πὼς τὰ μάγουλά της ἐπετοῦσαν φωτιές, πὼς κι' ὅλοι στὸ δρόμο ἐμάντευαν, ὅτι ὁ Γιῶργος τὴν παρακολουθοῦσε...

Τὶς πρῶτες δειλὲς ματιὲς ἀκολούθησε τὸ πρῶτο γράμμα, κι' ἔπειτα τ' ἄλλα τρυφερὰ καὶ γεμάτα ἀγάπη καὶ ὑποσχέσεις γράμματα, κι' αὐτό, τὸ πρῶτο ραντεβοῦ. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ πιὸ εὐ-

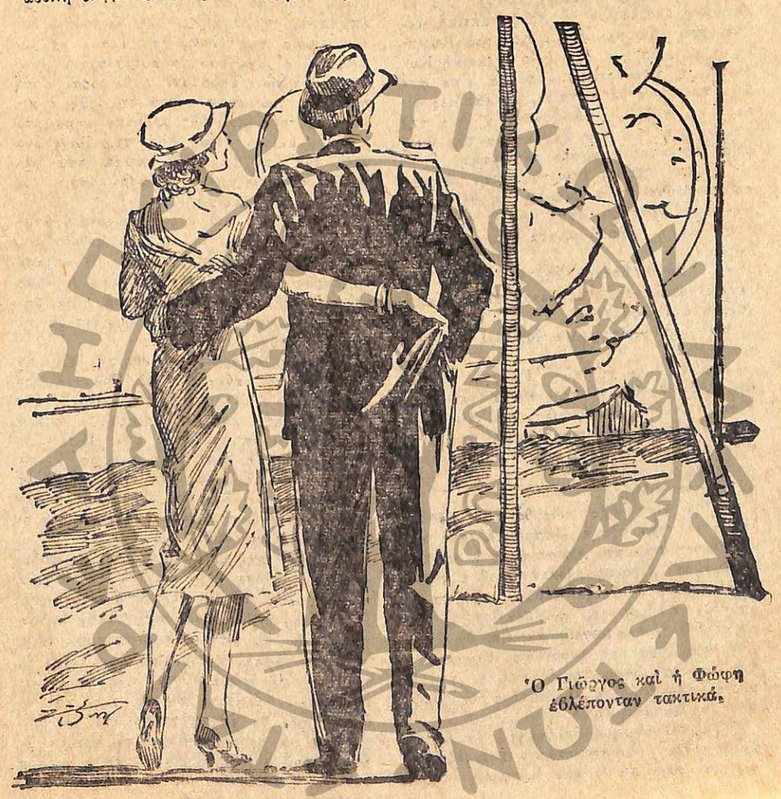

Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Φώφη ἐβλέπονταν τακτικά.

τυχισμένη ἡμέρα στὴ ζωὴ τῆς Φώφης. Πόσα τρέλλα ὄνειρα δὲν ἔπλαθε ἡ δυστυχή!... Μὰ πόσο γρήγορα τῆς ἐφανηκε πως ἐπέρασε ἡ ὥρα, κοντὰ στὸ Γιῶργο. Κι' ὅταν ἀκόμη ἔφυγε ἀπὸ κοντά του, νόμιζε πὼς ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούῃ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του, ποὺ τὴν ἐμάγευε. Ἦταν σταθερὸς καὶ γεμάτος ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον. Παράξενο ὅμως, σὰν νὰ ξεσκέπασε ἡ σκληρὴ μοῖρα τὸ σκοτεινὸ μέλλον τῆς, μπροστὰ στὴν Φώφη, ὅταν, τὴν ἴδια μέρα, πῆγε μαζὶ μὲ τὴ θεία της, στοὺς γάμους μιᾶς γνωστῆς της κοπέλλας, κι' ὅλοι, γνώριμοι κι' ἄγνωστοι, τῆς εὐχόταν: «καὶ στὰ δικά σου», ἡ Φώφη αἰσθανόταν μιὰ παράξενη μελαγχολία, σὰν ἄκουσε τὴν εὐχὴ αὐτὴ καὶ τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της...

Κι' ὅταν τὰ χείλη τοῦ Γιώργου ἀκούμπησαν στὴν ἁπαλὴ ἐπιδερμίδα της καὶ τῆς ἔδωκαν τὸ πρῶτο φιλί, νόμισε ἡ Φώφη πὼς τὸ φίλημα τοῦ ἀγαπημένου της εἶχε σφραγίσει τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία της...

. . . . . .

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε. Ὁ Γιῶργος κι' ἡ Φώφη ἐβλέπονταν τακτικά. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἀνύποπτη κοπέλλα ἐφοβόταν μή τυχὸν τὴν ἰδῇ κανένας γνωστός των, μή τυχὸν ἀνακαλύψῃ ἡ θεία της τὶς σχέσεις της, με το Γιῶργο.

Κι' ἤτάν γεμάτη αγωνία γι' αὐτό. Ὕστερα ὅμως, σαν ἐβεβαιώθηκε πὼς ὁ νέος εἶχε καλοὺς σκοπους, ἔτσι τουλαχιστον τῆς ἔλεγε, ἀφοῦ τῆς ὡρκιζόταν πως τίποτα στὸν κόσμο δὲν θὰ σταθῇ ἄξιο νὰ τους χωρίσῃ, ἡ Φώφη ἔπαψε πιὰ νὰ λαμβάνῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ποὺ ἔπαιρνε πρίν... Καὶ μιὰ Κυριακή, ἡ μοιραία γιὰ τὴν Φώφη ἐκείνη Κυριακή, ἡ ἀπονήρευτη κοπέλλα εἶπε στὴ θεία της, πὼς θὰ πήγαινε, μὲ κάποιες φίλες της, ἐκδρομή. Ἀνύποπτη ἡ θεία της καὶ δέβαιη γιὸ τὸν χαρακτῆρα τῆς Φώφης, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση.

Ἡμέρας πρίν ὁ Γιῶργος τὴν εθερμοπαρακαλοῦσε νὰ καταφέρῃ τὴ θεία της, νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πάνε μαζὶ ἐκδρομή, στὴν ἐξοχή, κάπου κοντά, ὅπως τῆς ἔλεγε.

— Ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; τῆς παραπονιόταν ὁ Γιῶργος.

Καὶ μιὰ μελαγχολία ἴσκιωνε τὸ πρόσωπό του.

—Δὲν εἶναι γι' αὐτὸ Γιῶργο, τὸν ἐβεβαίωνε ἡ Φώφη, ποὺ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο καὶ ἀνυστερόβουλα, νὰ τοῦ δώσῃ δείγματα γιὰ τὴν παντοτεινή της ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση. Δὲν εἶν' αὐτό, ἀλλὰ φοβᾶμαι μή τυχὸν δὲν μ' ἀφήσῃ ἡ θεία μήν ὑποπτευθῇ...

— Θὰ τῆς εἰπῆς πὼς θὰ πᾶς, μὲ φίλες σου, στὴν ἐξοχή. Πάρε μάλιστα καὶ κάτι φαγώσιμο ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ τῆς διώξῃς καὶ τὴν παραμικρὴ ὑποψία της...

Ἡ Φώφη ἐδίσταζε ἀκόμα σὰν νὰ ἐμάντευε ἡ δύστυχη πὼς ἐκείνη ἡ Κυριακὴ θὰ τῆς ἐστοίχιζε ἀκριβά, θὰ ἔδωχνε γιὰ πάντα τὴ χαρὰ ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ στὴ θέση της θ' ἄφηνε τὴν ἔγνοια, τὴν ἀγωνία κι' ὕστερα τὴ θλίψη καὶ τὴν ταπείνωση...

Ἐπὶ τέλους, μή θέλοντας νὰ δλέπῃ μελαγχολικὸ τὸν ἀγαπημένο της, ἐδέχθηκε, καὶ πρωΐ-πρωΐ, τὴν Κυριακὴ ἐκείνη, ἐκδρομὴς απο το σπιτι της, φορωντας τὴν καπελλίνα για τὸν ἥλιο καὶ φωνάζοντας ἕνα γρήγορο καὶ ἐλαφρὰ ταραγμένο «ἀντίο, θεία», ἔτρεξε νὰ ἀνταμώσῃ τὸν Γιῶργο, ποὺ τὴν ἐπερίμενε στὴ στασιη ἑνὸς ἐξοχικοῦ λεωφορείου.

Ὁ Γιῶργος ἦταν ὅλος χαρά, ὅταν τὴν ἀντίκρυσε ἀπὸ μακρυά. Ἡ λεπτή, κομψὴ σιλουέττα της, μὲ τὴν ὡραία ἀφέλεια τῆς νειότης, τὸν ἐγέμιζε ἀπὸ τρελλοὺς πόθους. Κι' ἡ Φώφη, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ φοβισμένη γύρω της, ἔπειτα ἀνέβηκε μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της στὸ λεωφορεῖο.

Ἔφθασαν στὴν ἐξοχή. Ἕνας παράξενος φόβος, ποὺ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ἡ Φώφη νὰ τὸν διώξῃ, ἔσφιγγε τὴν καρδιά της, κάτι σὰν μελαγχολικὸ προαίσθημα. μόλις εὑρέθηκαν οἱ δυό τους μὲ τὸν ἀγαπημένο της, ἐκεῖ μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, μέσα στὸ μυρωμένο πευκοδάσος.

— Φώφη, ἔχεις ἀκόμη δισταγμοὺς γιὰ μένα, τῆς ἔλεγε ὁ Γιῶργος, ὅταν κάθησαν χάμω, πάνω στὸ θελοῦδι τῆς χλόης. Τὸ κατάλαβα σήμερα. Δὲν εἶσαι ξέθαρρη, ὅπως ἤσουν σ' ἄλλα μας ραντεβοῦ. Γιατί; Αὐτὸ μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά. Τὸ ξέρεις πὼς λαχταρᾶω γιὰ σένα, τὸ ξέρεις καλα πως τὸ μόνο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου εἶναι νὰ σὲ κάνω παντοτεινὸ σύντροφο... Γιατί λοιπὸν μὲ πικραίνεις, μὲ τὴ δυσπιστία σου; Διῶξε, ἀγαπημένη μου κάθε κακὴ σκέψη. Δεν ζῶ παρα μοναχα γιὰ σένα, γιὰ τὴν ἀγάπη μας!..

Ἡ Φώφη ἄκουσε σὰν μαγεμένη τὰ λόγια τοῦ Γιώργου, ποὺ τῆς ἐφαινόνταν σὰν μιὰ μουσικὴ ὑπέροχη. Ἡ γλυκόλαλη φωνή του, μὲ τὸ ἐλαφρὸ τρέμουλο τῆς λαχτάρας τῆς ἀγάπης, τὴν ἐμεθοῦσε. Κι' ἡ μυρωδιὰ τῆς χλόης τὴν ἔκανε νὰ λικνίζεται σ' ἕνα ὄμορφο εὐτυχισμένο μέλλον. Μὰ πῶς φοβόταν, κάθε φορά, ὅπου ἡ ἀνάσα τοῦ ἀγαπημένου της τῆς ἐχαϊδευε τὸ πρόσωπο, πὼς φοβόταν μήπως τὸ κόκκινο ἐκεῖνο στόμα του τῆς ἔδινε ἕνα φιλί, ἕνα ἀπὸ τὰ φιλιὰ ἐκεῖνα, ποὺ μεθοῦνε, σὰν τὸ παληὸ δυνατὸ κρασὶ καὶ λυγίζουνε τὴ θέληση!...

...Ἐκεῖ λίγο πιὸ πέρα ὑψωνόταν, ἀνάμεσα στὰ πεῦκα, τὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ Γιῶργος τῆς εἶπε, πὼς δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ περάσουνε ὅλην τὴν ἡμέρα τους ἔτσι, ἀλλὰ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ πάνε νὰ φᾶνε στὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο κι' ὕστερα νὰ ξεκουρασθοῦνε λίγο.

Τρόμαξε ἡ ἄμοιρη ἡ Φώφη. Κι' ἂν τοὺς ἔβλεπε κανένας; Ὁ Γιῶργος τὴν καθησύχασε. «Τί παιδί ποὺ εἶσαι!» τῆς εἶπε γελαστὰ καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ ἁπαλὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του. Πάλι δίσταση ἡ Φώφη. Καὶ τότε ἐκεῖνος, θυμωμένος αὐτὴ τὴ φορά, τῆς εἶπε, πὼς εἶχε πεισθῆ πιά, ὅτι δὲν τοῦ εἶχε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη, ἐνῷ τὸ ἤξερε καλά, ὅτι δὲν ἐζοῦσε παρὰ γι' αὐτόν...

Κι' ἡ Φώφη, μὲ καρδιοχτύπι, μὲ φόβο, τὸν ἀκολούθησε στὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ ἔγινε ὁ τάφος τῆς ἀγνότητος της. Τοῦ κάκου ὁ Γιῶργος, σφίγγοντας ἀκόμη τὸ θερμό, τὸ ἁπαλὸ ἀγαλματένιο κορμί της στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ κάκου τὴν ἐβεβαίωνε μὲ θερμὰ λόγια, πὼς θὰ ἐγινόταν, πολὺ γοήγορα, ἄντρας της, καὶ τὸ ὄνειρό της θὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Ἡ Φώφη, σὰν νὰ προαισθανόταν, τὴ φρικτὴ ἄβυσσο ποὺ ἄνοιξε μπροστά της ἡ τρέλλα ἐκείνη, ἡ ἐπιθυμία της νὰ δείξῃ στὸν ἀγαπημένο της πόσην ἐμπιστοσύνη τοῦ εἶχε, ἔπεσε σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Καὶ τὰ δάκρυα, ποὺ καίνε, ἔτρεχαν ἀδιάκοπα καὶ πόρινα ἀπ' τὰ μάτια της, τὰ ἀδολα ἐκεῖνα μάτια ποὺ τὰ ἴσκιωσε τώρα γιὰ πάντα ἡ ἀγωνία, ἡ φρικτὴ ἀγωνία γιὰ τὴν τρέλλα μιᾶς στιγμῆς!...

❁

...Ἡ Φώφη ἐπερίμενε, μὲ τὴν ἴδια πάντα λαχτάρα, καιρὸ ἔπειτα, τὴν ποθητὴ στιγμή, ποὺ ὁ Γιῶργος θὰ τῆς ἔλεγε, πὼς ὅλα τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ὀνείρων των εἶχαν νικηθῆ κι' ὁ γάμος τους θὰ ἐγίνετο γρήγορα.

Ἀλλ' οἱ ἡμέρες, οἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες ἐπερνοῦσαν, χωρὶς ἡ Φώφη ν' ἀκούῃ ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀγαπημένου της τὰ ποθητὰ αὐτὰ λόγια. Ἔλυωνε ἀπὸ τὸν καϋμὸ καὶ ἀγωνία ἡ ἄμοιρη ἡ Φώφη. Κι' ἔρχονταν στιγμὲς— φρικτὲς στιγμὲς γι' αὐτὴν—ποὺ νόμιζε, πὼς ὁ Γιῶργος ἦταν ἀφηρημένος, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη του κι' ἡ σκέψη του ἐφτερούγιζε τώρα σὲ ἄλλη γυναίκα...Σπάραζε ἡ καρδιά της, ἔλυωνε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, σὰν τὸ συλλογιζόταν ἡ Φώφη. Καὶ ὅμως τὰ προαισθήματά της, οἱ φόβοι της ἐβγῆκαν ἀληθινοί. Ὁ Γιῶργος ἀποτραβιόταν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ κοντά της. Νύχτες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι ἡ Φώφη, μουσκεύοντας τὸ προσκέφαλό της μὲ τὰ δάκρυα, ποὺ καίνε σὰν τὸ ἀναλυτὸ μολύβι, ἐπιζητοῦσε τὸν θάνατο. Κι' ἦρθε στιγμή, ὅπου ἡ θεία της ἔμαθε τὸ φοβερὸ δράμα της. Ἡ Φώφη ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς τὸ ἐκμυστερευθῆ. Ἴσως εὕρισκαν μαζὶ μιὰ λύση. Ἡ θεία της ὅμως ταράχθηκε τόσο, ποὺ ἀπόμεινε σὰν ἀποσβολωμένη. Δεν τὸ περίμενε ποτὲ αὐτὸ ἀπὸ τὴ Φώφη... Ὕστερα ἀπὸ τὰ πολλὰ παρακάλια τῆς Φώφης, ἡ θεία της πῆγε κι' ἐπιασε τὸ Γιῶργο καὶ τοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κάνῃ τὸ φρικτὸ αὐτὸ ἔγκλημα, ν' ἀφήσῃ μιὰ ὀρφανούλα, στοὺς δρόμους, ἀτιμασμένη. Ὁ Γιῶργος κάτι δικαιολογήθηκε στὴν ἀρχή, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀραίωσε τὰ ραντεβοῦ του μὲ τὴν Φώφη, ὥσπου μιὰ ἡμέρα μαθεύτηκε πὼς ὁ ἀγαπημένος τῆς Φώφης παντρευόταν μιὰ πλούσια κοπέλλα, μερικὰ χρόνια πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτόν. Κι' ὅταν ἡ θεία τῆς Φώφης μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐπῆγε καὶ τὸν βρῆκε, γιὰ τελευταία φορά, γιὰ νὰ τοῦ θυμήσῃ τὸ ἔγκλημά του, τότε ἐκεῖνος ἀσυλλόγιστα, σχεδὸν περιφρονητικά, τῆς ἀποκρίθηκε πὼς δὲν θὰ ἔκανε ποτὲ σύντροφο τῆς ζωῆς του μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔδειξε τόση ἐλαφρότητα, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο ἐκείνη τὴν Κυριακή.

Ἡ ἀπελπισία τῆς Φώφης ἦταν ἀπεριγραπτη. Δυὸ φορὲς ζήτησε τὴν ἀπολύτρωση στὸ θάνατο. Μὰ καὶ τὶς δυὸ φορὲς τὴν ἐγλύτωσε ἡ θεία της, τὴν τελευταία στιγμή. Ὕστερα μὲ τὸν καιρὸ τὸ πῆρε ἀπόφαση πιά, πὼς ἦταν μιὰ ἀτιμασμένη. Καὶ ὅταν πέθανε ἡ θεία της—πέθανε ἡ δυστυχισμένη μὲ τὸ μαράζι τῆς ἀνεψιᾶς της—τότε βρέθηκε ὁλομόναχη στὸν κόσμο. Ἔτσι μοιραία κατρακύλησε ἡ Φώφη, ἐκεῖ, ὅπου τὸ γέλιο εἶνε ψεύτικο κι' ἡ χαρὰ εἶναι ἕνα ξεγέλασμα, τὸ γέλιο μοιάζει μὲ κλάμμα, γιατὶ ἡ καρδιὰ εἶναι θαμμένη κάτω ἀπὸ τὴν αἰώνια θλίψη καὶ τὸ πικρὸ παράπονο...,,

❁

...Σὰν μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία παρνοῦν τὰ περασμένα μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Φώφης, τώρα ὅπου ἀντικρύζει στὸ μικρὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γιώργου, τὴν ἀδελφή του. Ἔτσι λίγα χρόνια πρίν. ἦταν κι' αὐτὴ ξένοιαστη, ἔπλαθε ὄμορφα ὄνειρα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸ γέλιο ἄνθησε σὰν ροδόφυλλο στὰ παρθενικὰ χείλη της. Τῆς ματώνει τὴν καρδιά, ἡ σκέψη αὐτή... Τώρα ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ ἔτυχε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς της, κυλίεται μέσα στὸ βόρβορο, ἂν κι' ἡ καρδιά της ἔχῃ μείνει ἀγνή.

Ξαφνικὰ ἡ Φώφη πάει κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸ μπαλκόνι, ὅπου ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γιργου, ἡ ἀθώα ἐπαρχιωτοπούλα, κεντάει.

— Συγγνώμην, σᾶς παρακαλῶ τῆς λεει εὐγενικά, μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ πληροφορία;

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ κλέφτη τῆς τιμῆς της στηκώνεται πρόθυμα ἀπὸ τὴν καρέκλα της. Κι' ἡ Φώφη τὴ ρωτάει γιὰ κάποιο φανταστικὸ ὄνομα. Ἐκείνη τῆς λέει: «περιμένετε μιὰ στιγμή, νὰ ρωτήσω γιατὶ εἶμαι ξένη ἐδῶ». Μπαίνει μέσα καὶ σὲ λίγο ξαναβγαίνει στὸ μπαλκόνι.

— Δὲν κάθεται κανεὶς ἐδῶ κοντά, μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, λέει στὴν Φώφη.

Μὰ ἡ μιὰ κουβέντα φέρνει τὴν ἄλλη. Ἡ Φώφη σὰν νὰ νοιώθῃ μιὰ παρηγοριά, κάποια νοσταλγία, σὰν νὰ τῆς ἀρέσῃ νὰ ματώνῃ μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια τὴν πληγή της, σὰν νὰ ξυπνάῃ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὴ σκέψη της τὸ σχέδιο τῆς φοβερῆς ἐκδικήσεως, παρατείνει τὴν κουβέντα της μὲ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Γιώργου. Ἔχει μάθει καὶ τ' ὄνομά της. Τὴ λένε Ἰσμήνη.

...Ἔτσι ἡ Φώφη ἔπιασε φιλία μὲ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Γιώργου. Μὲ μιὰ παιδιάστικη χαρά, ἡ Ἰσμήνη τρέχει καὶ τὸ λέει στὴν κρεββατωμένη μητέρα της. «Νὰ ἰδῆς μα μά, μιὰ καλὴ κοπέλλα, ποὺ γνώρισα Κάθεται ἐδῶ κοντά μας...»

...Δυὸ φορὲς ἐπῆγε ἡ Φώφη, στὸ σπίτι τῆς νέας φίλης της, στὸ σπίτι τοῦ κλέφτη τῆς τιμῆς της! Κι' ἡ Ἰσμήνη ποὺ τὴν εἶχε συμπαθήσει γιὰ τὴ γλυκομελαγχολη ἔκφραση, ποὺ ἁπλωνόταν στὸ πρόσωπό της, εὕρισκε πολὺ εὐχάριστη τὴν παρέα της. Τὴν ἐκάλεσε μάλιστα καὶ βγῆκαν μαζὶ ἔξω. Ἡ καρδιὰ τῆς Φώφης, ἐξ ἄλλου, κάθε φορὰ ποὺ ἄκουε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Ἰσμήνης τὸ ὄνομα τοῦ Γιώργου ἐσφιγγόταν...

Ἄ, πῶς ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἔνοχο τοῦ φρικτοῦ ξεπεσμοῦ της, τὸν ἄνθρωπο, ποὺ κύλησε στὴ λάσπη τὰ ὡραιότερα ὄνειρά της!... Ἀντικρύζοντας μάλιστα μπροστά της, τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς του, ποὺ ἔμοιαζαν τόσο μὲ τὰ δικά του, νόμιζε, πὼς ξανάβλεπε τὸν ἴδιον, κοντά της, ξαναζοῦσε τὶς στιγμὲς τῆς ἀγάπης των! Μὰ μισοῦσε τώρα, ναί μισοῦσε τὴν ἀθωότητα τῶν ματιῶν τῆς Ἰσμήνης. Καὶ μιὰ νύχτα, παλεύοντας τοῦ κάκου νὰ βρῆ τὸν ὕπνο τῆς λησμονιάς, μὲ τὸ βερονάλ καὶ μὲ τ' ἄλλα ναρκωτικὰ ποὺ ἤταν ἀραδιασμένα στὸ κομοδίνο, σχεδίασε τὴ φοβερὴ ἐκδίκησή της..

...Ἡ Ἰσμήνη ἀπὸ μέρες τῆς εἶχε πῆ, νὰ πάνε σὲ μιὰ ἐξοχή ἕνα ἀπόγευμα καὶ νὰ γυρίσουνε τὸ βράδυ.

— Δὲν ἔχω πάει σὲ καμμιὰ ἐξοχὴ τῶν Ἀθηνῶν τῆς ἔλεγε. Ντρέπομαι ποὺ τὸ λέω. Ποιὸς νὰ μὲ πάῃ; Ἡ μαμὰ εἶναι κρεββατωμένη. Ὁ Γιῶργος λείπει σὲ ταξίδι. μὲ τὴ γυναῖκα του. Δὲν μπορῶ νὰ πάω μόνη μου.

Μόλις ἡ Φώφη ἄκουσε τὰ λόγια: «γυναῖκά τοῦ Γιώργου» νόμισε, πὼς κοφτερὲς λεπίδες μπῆκαν στὴν καρδιά της...

❁

Πῆγαν στὴν ἐξοχή, ἡ Φώφη κι' ἡ Ἰσμήνη ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὴν ἴδια ἐκείνη ἐξοχή, ὅπου ὁ Γιῶργος εἶχε κλέψει τὴν τιμὴ τῆς ἄμοιρης τῆς Φώφης. Προχώρησαν ἀνάμεσα στὰ πεῦκα, ποὺ ἔστελναν τὸ ἄρωμά των. Περπατοῦσαν ἀγκαζὲ κι' ἡ Φώφη σιωπηλὴ βυθισμένη στὶς σκοτεινὲς σκέψεις της, ἄκουε τὴν Ἰσμήνη, ποὺ τῆς διηγόταν ὄμορφες ἱστορίες, ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, τιτιβίζοντας σὰν τὸ πουλάκι.

— Μὰ δὲ νομίζεις πὼς πᾶμε πολὺ μακρυά, κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Ἰσμήνη. Δὲν εἶν' ὥρα νὰ γυρίσωμε; Ἀργίζει νὰ νυχτώνῃ...

Ἡ σιγαλιὰ τῆς ἐξοχῆς ἁπλωνόταν γύρω των.

— Πάμε λίγο πιὸ πέρα, τῆς ἀποκρίθηκε νευρικὰ ἡ Φώφη. Εἶναι ἕνα ὄμορφο τοπίο, δῶ πιὸ κάτω.

Προχώρησαν λίγο ἀκόμη. Μὰ ξαφνικὰ ἐνῷ ἡ Ἰσμήνη τῆς διηγόταν κάτι ἀστεῖο, τὸ πάθημα ἑνὸς θείου της, στὴν ἐπαρχία καὶ γελοῦσε, γελοῦσε ξένοιαστα, παιδιάστικα, δυὸ ἀνδρικὲς σιλουέττες βγῆκαν μέσα ἀπὸ τὸ πευκοδάσος κι' ὥρμησαν κατ' ἐπάνω των. Πρίν ἀκόμη ἡ Φώφη προλάβῃ νὰ ξεφωνίσῃ γιὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες μὲ τὰ στιβαρὰ χέρια του ἔφιμωσε τὴν Ἰσμήνη, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἐκρυφοκουβέντιαζε μὲ τὴν Φώφη, προσποιούμενος, ὅτι πάσχιζε νὰ φιμώσῃ κι' ἐκείνην...

Ἡ Ἰσμήνη, ἡ ἀτιμασμένη ἀδελφὴ τοῦ Γιώργου, δὲν ἔμαθε ποτέ, ὅτι τὴν ἐπίθεση στὸ πευκοδάσος— στὸ ἴδιο πευκοδάσος, ποὺ ὁ Γιῶργος εἶχε ψιθυρίσει τὴν μοιραία ἐκείνη Κυριακή τὶς ξελογιαστικές ὑποσχέσεις στ' αὐτὶ τῆς Φώφης—τὴν ἐπίθεση αὐτὴ τὴν εἶχε ὀργανώσει, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν κλέφτη τῆς τιμῆς της, ἡ ἴδια ἡ Φώφη, μαζὶ μὲ δυὸ ἀπὸ τὰ ὑποπτα ἐκεῖνα ὑποκείμενα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε συνδεθῆ ἡ Φώφη ἀπὸ τὴν ἡμέρα,, ὅπου ἄρχισε ἐξ αἰτίας τοῦ Γιώργου ὁ ξεπεσμός της...

Ὅταν ὅμως ὁ Γιῶργος, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ἀσπρογάλανο νησάκι τῶν Κυκλάδων μὲ τὴ γυναίκα του, ἔμαθε τὸ δράμα τῆς ἀδελφῆς του κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ βρῆ τοὺς ἐνόχους τοῦ ἐδελυροῦ ἐγκλήματος, ἡ Φώφη δὲν ἤταν πιὰ στὴ ζωή. Μιὰ νύχτα, λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ὑπόθεση ποὺ ὡργάνωσε ἡ ἴδια στὸ πευκοδάσος, ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της, γιατὶ μέσα στὴν ἀηδία ποὺ ἔνοιωθε γιὰ ὅλα γύρω της, εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴ βασανίζουν κι' οἱ τύψεις γιὰ τὴ φοβερὴ ἐκδίκησή της. Μιὰ μεγάλη δόση βερονάλ, ποὺ ἔπῆρε τὴ νύχτα ἐκείνη ἡ Φώφη τὴν ἐδόθησε σ' ἕνα ὕπνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν θὰ ξυπνοῦσε ποτὲ πιά, στὴ βασανισμένη ζωὴ ποὺ περνοῦσε... Ἀλλ' οὔτε κι' ὁ Γιῶργος, ποὺ ἔμαθε μὲ ποιὰ φίλη της εὑρέθηκε ἡ ἀδελφή του, στὸ πευκοδάσος, οὔτε κι' ὁ Γιῶργος ἐφανέρωσε στὴν Ἰσμήνη τὸν σύνδεσμό του μὲ τὴν Φώφη...

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ



## ΚΑΙ ΘΑ ΡΘΗ....

Καὶ θὰ 'ρθῇ τὸ φθινόπωρο, κι' ὅλα θᾶναι θολά...
Καὶ θὰ 'ρθῇ τὸ φθινόπωρο, κι' ὅλα θᾶναι θλιμμένα...
Κι' ὅλα θᾶναι τριγύρω μου σκοτεινὰ, σιωπηλὰ,
κι' ὅλα θᾶναι περίλυπα καὶ θὰ κλαῖνε γιὰ μένα...

Καὶ θὰ 'ρθῇ τοῦ φθινόπωρου κάποια νύχτα θολή...
Κι' ὅλα τότε θ' ἀλλάξουνε... Κι' ἀφοῦ κλάψω γιὰ λίγο,
θὰ σοῦ στείλω χαρούμενος τὸ στερνό μου φιλί,
κι' ὅπως ἔζησα ἤρεμα καὶ γαλήνια, θὰ φύγω...

Καὶ θὰ 'ρθῇ τὸ φθινόπωρο, κι' ὅλα θᾶναι θολά...
Κι' οἱ δεσμοί μου θὰ σπάσουνε καὶ θὰ γίνουν κομμάτια...
Καὶ θὰ φύγω ἐλπίζοντας πὼς θὰ 'ρθῇς ἀπαλὰ
μὲ τ' ἀβρὰ τὰ χεράκια σου νὰ μοῦ κλείσῃς τὰ μάτια...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

# Ὁ γραμματεύς τοῦ κ. Ἀραποσίτογλου

## Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—ΜΑΛΙΣΤΑ κύριε Ἀραποσίτογλου! Ἡ ἰδέα σας εἶναι λαμπρὰ κύριε Ἀραποσίτογλου! Οἱ συναγωνισταί σας θὰ τρομοκρατηθοῦν κύριε Ἀραποσίτογλου! Εἶσθε τὸ εὐρύτερο οἰκονομολογικὸ πνεῦμα τοῦ τόπου μας κύριε Ἀραποσίτογλου!

Αὐτὸ τὸ λιβάνισμα ἄκουγε κάθε μέρα ὁ κ. Ἀραποσίτογλου,—ἰδρυτὴς τοῦ βιομηχανικοῦ οἴκου «ΑΡΑΠΟ»—ἀπὸ τὸ γραμματέα του τὸ Γιῶργο. Κολακευόταν ἀφάνταστα, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀπὸ τὰ θαυμάσια αὐτὰ λόγια τοῦ ὑπαλλήλου του καὶ δὲν ἄφηνε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ πῇ:

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ πάῃ μπροστά. Θὰ πάῃ πολὺ μπροστά! Ἔχει ἕνα σωρὸ ἱκανότητες...

Ἡ κυρία Ἀραποσίτογλου, μιὰ γυναῖκα ὄμορφη, πεταχτή, χαριτωμένη, καὶ εἴκοσι χρόνια νεώτερη ἀπὸ τὸν ἄντρα της, ἄκουγε συχνὰ τὸν βιομήχανο νὰ ἐπαινῇ τὸν ὑπάλληλό του καὶ τῆς κινήθηκε ἡ περιέργεια:

—Δὲν τὸν ξέρω ποιός εἶναι! εἶπε μιὰ φορά.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν προσέξῃς. Ὅταν ἔρθῃς στὸ γραφεῖο νὰ τὸν προσέξῃς! Θὰ τὸν φωνάξω ἐπίτηδες γιὰ μιὰ δουλειὰ δῆθεν, γιὰ νὰ τὸν προσέξῃς!

Ἡ κυρία Ἀραποσίτογλου ἐπῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της. Ὁ κύριος Ἀραποσίτογλου ἐκάλεσε μὲ κάποια πρόφαση τὸν γραμματέα του. Ἡ κυρία Ἀραποσίτογλου ἐπρόσεξε τὸν Γιῶργο. Τὴν ἐπρόσεξε κι' ἐκεῖνος. Καὶ φαίνεται πὼς ἡ ἀμοιβαία ἐντύπωση ἦταν ἱκανοποιητικὴ καὶ γιὰ τοὺς δύο, γιατὶ τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἡ κυρία Ἀραποσίτογλου εἶπε στὸν ἄντρα της.

— Ἀφοῦ τὸν ἐκτιμᾷς τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ νέο, γιατὶ δὲν τὸν καλεῖς ἕνα βράδυ νὰ φάῃ στὸ σπίτι μας; Αὐτὸ θὰ τὸν κολακέψῃ τρομερὰ καὶ θὰ τὸν κάνῃ νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὴ δουλειά σου.

—Δὲν ἔχεις ἄδικο Λιλή. Θὰ τὸν καλέσω γιὰ αὔριο.

Καὶ τὸν ἐκάλεσαν. Στὸ τραπέζι ὁ Γιῶργος μίλησε γιὰ ἕνα σωρὸ θέματα, ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ τόπου: Γιὰ τὴ μόδα, γιὰ τὸ σινεμά, γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὴ φιλολογία, γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἡ Λιλὴ ἀνακάλυψε πὼς ὁ Γιῶργος ἦταν θαυμάσιος κοῦζέρ. Κι' ἐνῷ δὲν μποροῦσε ν' ἀκούῃ τὸν ἄντρα της νὰ μιλῇ περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτὰ χωρὶς νὰ πάρῃ ἀσπιρίνη, ἄκουγε τὸν Γιῶργο νὰ μιλῇ μιὰ ὥρα ὁλόκληρη χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ ἐνδιαφέρον της. Ἔπειτα ἀνακάλυψε πὼς ὁ Γιῶργος ἔπαιζε θαυμάσιο πιάνο. Κι' ἔπειτα ἔκανε καὶ μιὰν ἄλλη ἀνακάλυψη: Πὼς ὁ Γιῶργος ἦταν κι' ὡραῖος ἄντρας. Φυσικὰ κι' ὁ Γιῶργος εἶχε κάνει τὴν ἀνακάλυψη πὼς ἡ κυρία Ἀραποσίτογλου ἦταν ὄμορφη γυναῖκα κι' ἔτσι ἦταν πολὺ φυσικὸ οἱ ἀμοιβαῖες αὐτὲς ἀνακαλύψεις νὰ ὁδηγήσουν τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Αὐτὸ ἔγινε ἕνα βράδυ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κ. Ἀραποσίτογλου, ποὺ ἦταν ὅμως κλειστά, γιατὶ τὰ εἶχε βαρύνει ἡ κούραση καὶ τὸ καλὸ φαΐ.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ εὐτυχία τῆς Λιλῆς καὶ τοῦ Γιώργου, τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ οἱ ἔπαινοι τοῦ κ. Ἀραποσίτογλου γιὰ τὸν ὑπάλληλό του, εἶχαν καταλήξει καὶ σὲ μιὰ ἀξιόλογη αὔξηση μισθοῦ.

❁

Ἕνα ἄλλο βράδυ καθὼς ἡ Λιλὴ κι' ὁ Γιῶργος ἦταν καθισμένοι κοντὰ στὸ πιάνο ὁ κ. Ἀραποσίτογλου ποὺ εἶχε τὰ μάτια του κλειστὰ ὅπως πάντα μετὰ τὸ φαΐ νόμισε πὼς εἶδε στ' ὄνειρό του τὴ γυναίκα του καὶ τὸν ὑπάλληλό του νὰ φιλιοῦνται. Ὅταν ξύπνησε ὅμως τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα πὼς αὐτὴ τὴ σκηνὴ δὲν τὴν εἶδε στὸν ὕπνο του. Τοῦ μπήκανε ψύλλοι στ' αὐτιά. Ὁ κ. Ἀραποσίτογλου ἦταν ἔξυπνος ἄνθρωπος. Ἀποφάσισε νὰ προσέξῃ. Καὶ ἅμα ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος ἀποφασίσῃ νὰ προσέξῃ, δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ τί γίνεται εἰς βάρος του. Ἀνακάλυψε, λοιπὸν πὼς ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Λιλή...

Αὐτὸ ὅμως ἦταν πάρα πολύ. Ὁ κ. Ἀραποσίτογλου ἐθύμωσε, ἀγανάκτησε, ἐλύσσαξε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθῇ. Εὐτυχῶς, ὅμως, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν μόνος του κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ κάνῃ ψυχραιμότερες σκέψεις.

Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ σκέπτεται πὼς ἔπρεπε νὰ φερθῇ σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίσταση ποὺ τὸν βρῆκε. Βέβαια ἡ Λιλὴ ἦταν εἴκοσι ὀχτὼ χρονῶν κι' ἐκεῖνος σχεδὸν πενῆντα...Ναί, ἀλλὰ ἕνας σύζυγος εἶναι πάντα σύζυγος, εἴτε πενῆντα χρονῶν εἶναι, εἴτε ἐνενῆντα... Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, λοιπόν; Νὰ σκοτώσῃ τὴν ἄπιστη καὶ τὸν ἀγνώμονα ὑπάλληλο; Ὄχι... Αὐτὴ ἡ τιμωρία εἶναι παλαιᾶς σχολῆς. Κι' ἔπειτα ὁ κ. Ἀραποσίτογλου συχαινόταν τὰ αἵματα. Νὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ συλλάβῃ τοὺς ἀπίστους σὲ μιὰ τρυφερὴ σκηνὴ καὶ νὰ ὑποβάλῃ αἴτηση διαζυγίου; Κι' αὐτὴ ἡ λύσις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ νοῦ του ἦρθε τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου Μενελάου. Τί ἔκανε ὁ Μενέλαος ὅταν ἡ ὡραία Ἑλένη ξεμυαλίστηκε μὲ τὸν Πάρι; Ἐκίνησε ἕναν ὁλόκληρο πόλεμο γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ! Καὶ τί κέρδισε μ' αὐτό; Ὅτι διατωμένο μὲ τὸν τιμητικὸ τίτλο τοῦ μεγαλυτέρου ἀπατηθέντος συζύγου τῆς ἱστορίας. Ἐνῷ ἂν ὁ Μενέλαος προτιμοῦσε νὰ καθήσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ τὸ ἀτόγκμά του λογικά, ὅπως τώρα τὸ σκεπτόταν ὁ κ. Ἀραποσίτογλου, θὰ κατώρθωνε νὰ βοῇ μιὰ ἄλλη λύση, ποὺ δὲν θὰ τὴν ἀνέγραφε ἡ ἱστορία, νὰ νὰ γελοῦν οἱ αἰῶνες...

Ὄχι βίαιες λύσεις, λοιπόν, ὄχι φασαρίες. Κάτι ἄλλο... Ν' ἀπολύσῃ τὸν ἀχάριστο ὑπάλληλο; Νὰ τὸν πετάξῃ στὸ δρόμο καὶ μάλιστα χωρὶς ἀποζημίωση; Αὐτὸ τοῦ χρειαζότανε. Ἀλλὰ ποιός τὸν ἐβεβαίωνε ὅτι ἡ Λιλὴ θὰ ἐξακολουθοῦσε τὶς σχέσεις μαζί του; Ἂν τὸν ἀπέλυε μάλιστα, ὁ Γιῶργος θὰ εἶχε περισσότερες διαθέσιμες ὧρες γιὰ νὰ τὶς χαρίζῃ στὴ Λιλή. Ὄχι, ὄχι... Αὐτὴ ἡ λύσις ἦταν ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλες...

Τότε;...

Τότε μιὰ ἄλλη ἰδέα ἐφώτισε τὸ μυαλό του. Χαμογέλασε εὐχαριστημένος κι' ἔδωσε συγχαρητήρια στὸν ἑαυτό του. Ἐκάλεσε ἀμέσως τὸ Γιῶργο:

—Ὁρίστε κύριε Ἀραποσίτογλου. Διατάξατε κύριε Ἀραποσίτογλου.

— Ἄκουσέ με παιδί μου, τοῦ εἶπε

Ἔπρεπε, λοιπὸν, νὰ σκοτώσῃ τὴν ἄπιστη;....

Εἶσαι λαμπρὸ παιδί, ἔχεις μεγάλες ἱκανότητες, ξέρεις πόσο σ' ἐκτιμῶ καὶ πάντα εἶχα ὑπ' ὄψει μου νὰ σὲ βοηθήσω νὰ προοδέψῃς.

— Σᾶς εὐχαριστῶ κύριε Ἀραποσίτογλου.

—Δὲν εἶσαι σύ, παιδί μου, νὰ ξοδεύῃς τὶς ἱκανότητές σου στὸ στενὸ στάδιο ἑνὸς γραμματέως.

— Ἡ καλωσύνη σας κύριε Ἀραποσίτογλου.

— Λοιπόν, παιδί μου, ἀποφάσισα νὰ σὲ ὑποστηρίξω. Ξέρεις ὅτι ἀπὸ καιρὸ ἔχω τὸ σχέδιο ν' ἀνοίξω μιὰ δεύτερη ἐπιχείρηση στὴ Θεσσαλονίκη. Θὰ φτιάξω κι' ἐκεῖ ἕνα ἐργοστάσιο. Καὶ διευθυντὴς αὐτοῦ τοῦ ἐργοστασίου θὰ εἶσαι σύ! Γιατὶ δὲν βρίσκω ἄλλο πρόσωπο πιὸ κατάλληλο ἀπὸ σένα. Θὰ παίρνῃς μισθὸ εἴκοσι χιλιάδες τὸν μῆνα καὶ θἄχῃς κι' ἕνα τριάντα τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὰ κέρδη! Εἶσαι εὐχαριστημένος;

—Κατενθουσιασμένος κύριε Ἀραποσίτογλου!



Καὶ ὁ Γιῶργος, συγκινημένος βαθειά, ἔκανε μιὰ κίνηση γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸν κ. Ἀραποσίτογλου. Ἐκεῖνος ὅμως τραβήχτηκε. Αὐτὸ θὴ πήγαινε πολύ...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος παιδί μου, του εἶπε. Κι' ἐσὺ κάνεις τὴ δουλειά σου, ἀλλὰ κι' ἐγὼ κάνω τὴ δική μου!... Ὑπὸ ἕναν ὅρο ὅμως:

—Ποιόν κ. Ἀραποσίτογλου;

—Ὅτι θὰ μένῃς μονίμως στὴ Θεσσαλονίκη. Γιὰ κανένα λόγο. ποτὲ δὲν θἄρθῃς στὴν Ἀθήνα! Ὅταν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη θἄρχωμαι ἐγὼ ἐκεῖ... Καὶ μόνος μου παιδί μου.. Καταλαβαίνεις; Μόνος μου!

— Πότε πρέπει νὰ φύγω;

— Αὔριο κιόλας.

❁

Ὁ κ. Ἀραποσίτογλου συνώδευε ὥς τὸ σταθμὸ τὸν μέλλοντά συνεταῖρο του. Κι' ὅταν τὸ τραῖνο ξεκίνησε, ὁ βιομήχανος ἔνοιωσε ἕνα αἴσθημα ἀνακουφίσεως νὰ τὸν πλημμυρίζῃ.

— Πάντα τὄλεγα πὼς αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ πάῃ μπροστά, ψιθύριζε μέσα στ' αὐτοκίνητό του, ἐνῷ ἐγύριζε ἀπὸ τὸ σταθμό. Καὶ νὰ ποὺ πῆγε...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

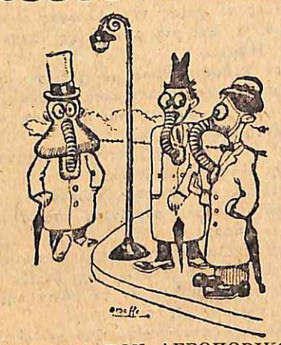

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΥ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ

— Τί παράξενη μάσκα ποὺ φορεῖ αὐτὸς ὁ κύριος!

— Εἶναι εἰδικὴ παραγγελία. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ κόψῃ τὶς φ α β ο ρ ί τ ε ς του!

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς. — Θυμᾶσαι ἀγαπημένη μου, πόσο εὐτυχισμένοι ἤμασταν πέρισυ τέτοιον καιρό;

Ἐ κ ε ί ν η. — Μὰ δὲν εἴχαμε γνωρισθῇ ἀκόμη πέρισυ...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς.— Ἀκριβῶς γι' αὐτό...

Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴ ζωή

## ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ ΤΑΞΙ

Ὁ σωφὲρ ὡδηγοῦσε τὸ ταξὶ σὰν νάταν μεθυσμένος. Μιὰ τὸ ἔφερνε πρὸς τὸ πεζοδρόμιο καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ οἱ περαστικοὶ ἑτοιμάζονταν νὰ βάλουν τὶς φωνὲς μὲ μιὰν ἀπότομη στροφὴ τὄφερνε στὴ μέση τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ κατευθυνθῇ πάλι σὲ λίγο πρὸς τὸ πεζοδρόμιο καὶ οὔτω καθ' ἑξῆς.

Ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐπιβάτες τοῦ ταξί, ὁ μὲν ἕνας, ἡ Ἀλίς, φαινόταν λίγο στενοχωρημένη· ἀλλὰ ὁ συνοδός της, ὁ Φίλιππος — γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ σωφὲρ ἀποτελοῦσαν μιὰ τάξη ἀνθρώπων ἀξίων περιφρονήσεως — ἀφοῦ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἔκαμε τὴν παρατήρηση ὅτι θἄταν προτιμότερο νὰ προχωροῦν σιγώτερα, στράφηκε πρὸς τὴν Ἀλὶς καὶ ἄρχισε τὰ κοπλιμέντα:

— Εἶσθε τόσον ὑπέροχη... Μοῦ θυμίζετε...

Καὶ στάθηκε γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τὶ ἀκριβῶς τοῦ θύμιζε ἡ χαριτωμένη ἐκείνη νέα ποὺ εἶχε στὸ πλάϊ του. Στὸ τέλος τὸ βρῆκε:

— Μοῦ θυμίζετε κάτι ἐξωτικὰ λουλούδια τῆς Ἀνατολῆς...

Καὶ τότε ἀκριβῶς συνέβη κάτι παράξενο:

Ὁ σωφὲρ στράφηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ ρώτησε:

— Πῶς εἴπατε;

— Δὲν μίλησα σὲ σᾶς... ἔκανε ὁ Φίλιππος μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του.

Μὰ ὁ σωφὲρ δὲν ἡσύχασε, οὔτε καὶ φάνηκε νὰ νοιάζεται γιὰ τὸν καυγᾶ ποὺ θἄταν μοιραῖο νὰ ἐπακολουθήσῃ.

— Τὸ ξέρω, συνέχισε, μιλήσατε μὲ τὴν δεσποινίδα. Τί τῆς εἴπατε;

Κι' ἐξακολούθησε νὰ εἶναι στραμμένος πρὸς τὰ πίσω, ἐνῷ τὸ ταξὶ προχωροῦσε τρέχοντας στὰ τυφλά.

— Προσέξτε!... ἔκανε ὁ Φίλιππος.

Μὰ ὁ σωφὲρ οὔτε κουνήθηκε κάν.

— Ἂν δὲν κάνω λάθος — συνέχισε — εἴπατε στὴν δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὡραία σὰν ἕνα ἐξωτικὸ λουλοῦδι...

— Ἀκριβῶς... ἐπιβεβαίωσε ὁ Φίλιππος, κοκκινίζοντας ὁλόκληρος.

Ἐπηκολούθησε λίγων λεπτῶν σιωπή.

— Ἔ... λοιπὸν — καὶ στὰ χείλη τοῦ σωφὲρ διαγράφηκε ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο — πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ἀκούω τέτοια κουταμάρα!

Μιλοῦσε σὰν νάταν μόνος του καὶ ὁ Φίλιππος θύμωσε πολὺ μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν προσβολή.

— Γιατὶ διαλέξατε αὐτὸ τὸ ταξί; ἐπενέβη ἡ Ἀλίς.

Ἀλλὰ ὁ Φίλιππος οὔτε τὴν ἄκουσε κάν. Εἶχαν φθάσει στὸν προορισμό τους καὶ σὲ λίγο θὰ ἀπηλλάσσοντο ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ ἐκεῖνο σωφέρ.

Μὰ τὸ ταξὶ προχωροῦσε.

— Ἔ!... ποῦ πᾶς; φώναξε ὁ νέος. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μᾶς φέρῃς στὸ Μετροπόλιταν;

— Λοιπόν;

— Τὸ περάσαμε! Γύρισέ μας πίσω νὰ κατέβωμε! Γιατὶ προχωρεῖς;

— Καὶ τί πηγαίνατε νὰ κάνετε στὸ θέατρο; ρώτησε μὲ θράσος ὁ σωφέρ. Θέλετε μήπως νὰ πᾶτε ἐκεῖ τὴν δεσποινίδα; Τὰ κορίτσια πρέπει νὰ κοιμοῦνται νωρίς... δὲν ξενυχτάνε...

Ὁ Φίλιππος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατηθῇ:

— Κτῆνος!... μουρμούρισε.

— Πῶς εἴπατε; ρώτησε ἀτάραχος ὁ σωφέρ.

— Κτῆνος!...

Ὁ σωφὲρ πάτησε τὸ φρένο καὶ τὸ ταξὶ στάθηκε ἀπότομα.

— Κατεβῆτε, ἔκανε ἄγρια. Κατεβῆτε μὲ τὸ καλὸ γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ χρησιμοποιήσω τὰ χέρια μου... Καὶ σὺ Ἀλίς—στρεφόμενος πρὸς τὴν νέα—πὲς σὲ παρακαλῶ στὸν κύριο ποιὸς εἶμαι...

— Εἶναι... ἀδελφός μου... ψιθύρισε ἡ Ἀλίς.

Ὁ Φίλιππος κατέβηκε ἀπὸ τὸ ταξὶ καὶ ἐξαφανίσθηκε βράζοντας ἀπὸ τὸ κακό του. Καὶ θἄβραζε ἀκόμα περισσότερο ποὺ ἤξερε ὅτι ἡ Ἀλίς δὲν εἶχε ἀδέλφια, παρὰ μόνο δυὸ νεαροὺς ποὺ τὴν πολιορκοῦσαν συστηματικά: αὐτὸν τὸν ἴδιο, τὸν Φίλιππο, καὶ ἕναν νεαρὸ ὁδηγὸ ταξί!

Β. ΧΑΙΝΤΕΡ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

## Ἡ χειραψία

★ Μολονότι οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶναι καὶ πολὺ σπάταλοι σὲ χειραψίες, σ' αὐτοὺς ὀφείλεται ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ χαιρετισμοῦ. Πράγματι, ἡ συνήθεια τῆς χειραψίας εἶναι εὐρωπαϊκὴ καὶ ἀνάγεται στὸν μεσαίωνα.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ εἰδικῶς μετὰ τὶς Σταυροφορίες, ἡ λέπρα ἔκανε σ' ὅλο τὸν κόσμο τῆς Δύσεως σημαντικὲς καταστροφές. Οἱ περισσότεροι λεπροὶ ἦσαν κλεισμένοι στὰ λεπροκομεῖα, ἀλλὰ ὑπῆρχαν ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐλεύθεροι. Ἡ στοιχειώδης ἰατρικὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ «ἣν φοβερὴ ἀσθένεια ψηλαφώντας τὰ χέρια τῶν ὑπόπτων.

Δημιουργήθηκε λοιπὸν τότε ἡ συνήθεια, ὅταν συνηντῶντο δυὸ ξένοι, νὰ τείνῃ ὁ καθεὶς τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὰ ψηλαφήσῃ ὁ ἄλλος καὶ ν' ἀποδειχθῇ ἔτσι ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν ὑπέφερε ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια.

Χάρις στὴν πρόοδο τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἡ λέπρα ἔχει ἐξαφανισθῇ κατὰ μέγα μέρος. Ἡ χειραψία ἔχασε τὴν παλιά της σημασία καὶ ἀπλώθηκε σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, σὲ σημεῖο νὰ πάρῃ τὴν μορφὴ τοῦ πιὸ ἐγκαρδίου χαιρετισμοῦ μεταξὺ φίλων, στὶς περισσότερες πολιτισμένες χῶρες.

# ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ 18 γαρατζιών

**Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα**

## Τά προηγούμενα

('Η ξανθοῦλα 'Ερμίνα, κόρη γνωστοτάτου τραπεζίτου τῶν 'Αθηνῶν, ἀποφασίζει μετὰ τὴν χρεωκοπία τοῦ πατέρα της νὰ ἐργασθῆ. Σ' αὐτὸ τὴν βοηθεῖ ὁ νεαρὸς μηχανικὸς Νίκος Σταυρίδης ποὺ τῆς προσφέρει μιὰ θέση στὸ γραφεῖο του. 'Ενα τρυφερὸ αἴσθημα ἑνώνει τοὺς δύο νέους ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολὺν καιρό. 'Ο Σταυρίδης συνδέεται μὲ μιὰ ὄμορφη παντρεμμένη, τὴν Λάουρα. 'Η 'Ερμίνα ἀπογοητευμένη πηγαίνει καὶ βρίσκει τὴν ἐξαδέλφη της Πόπη, ποὺ ζῆ στὴν Κηφισιὰ μ' ἕναν μεσόκοπο γιατρό. 'Η Πόπη πείθει τὴν 'Ερμίνα νὰ μείνη μαζί της. 'Εν τῷ μεταξὺ ὁ δικηγόρος τοῦ πατέρα της τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἡ μητέρα της εἶχε κάνει μιὰ πολὺ ἐπιβαρυντικὴ κατάθεση γιὰ τὸν κρατούμενο τραπεζίτη. 'Η 'Ερμίνα ἀγανακτισμένη πηγαίνει στὸν ἀνακριτὴ καὶ τοῦ μιλεῖ γιὰ τὸν πατέρα της καὶ γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσε ἡ μητέρα της. Ὅταν τελείωσε θέλησε νὰ ἐπιστρέψη στὴν Κηφισιά, ἀλλὰ διαπιστώνει ὅτι εἶχε χάσει τὴν τσάντα της. Στὴν ἀπελπισία της σκέπτεται τὸν φίλο τῆς ἐξαδέλφης της, τὸν γιατρὸ Φαρδῆ. Πηγαίνει στὸ ἰατρεῖο του καὶ ἐκεῖ κατάπληκτη ἀκούει τὸν γιατρὸ νὰ τῆς κάνη ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση. 'Η 'Ερμίνα τὸν σταματᾷ καὶ φεύγει γιὰ τὴν Κηφισιά. Βρίσκει ἐκεῖ τὸν Σταυρίδη ποὺ τὴν περιμένει. Τῆς λέει ὅτι τὴν ἀγαπᾷ πάντα καὶ τὴν πείθει νὰ τὸν ἀκολουθήση. 'Ο γιατρὸς ὅμως ἀγρυπνεῖ. Δὲν θὰ τὴν ἀφήση ποτὲ νὰ τοῦ τὴν πάρη ὁ Σταυρίδης καὶ γι' αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐκθέση ὅσο πιὸ πολὺ μπορεῖ στὰ μάτια τῆς 'Ερμίνας. 'Η Πόπη, ποὺ φυσικὰ ἀγνοεῖ τὰ σχέδια τοῦ γιατροῦ, εἶναι πιὸ ἐπιφυλακτική.

— Νὰ τὸ σκεφθοῦμε τὸ ζήτημα, λέει).

## 18ον

ΑΣ ΤΟ σκεφτοῦμε, ἐπανέλαβε διστακτικὰ καὶ μὲ κάποια ἀδιόρατη δυσφορία ὁ Φαρδῆς. 'Αμέσως ὅμως ἀνακτῶντας τὸ κέφι του, πρόσθεσε:

— 'Εν τῷ μεταξύ, εἶναι ὥρα, νὰ πηγαίνωμε. Θὰ τὰ ξαναποῦμε στὸ τραπέζι...

Τὰ λόγια αὐτά, ἔφεραν πάλι τὴν 'Ερμίνα μπροστὰ στὴν πραγματικότητα, μιὰ πραγματικότητα ἐπιτακτική, ποὺ δὲν ἔπαιρνε καμμιὰ ἀναβολή:

Μπροστὰ στὴν θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ εἶχε ἀντικρύσει τόσο ἀπὸ μέρους τοῦ Φαρδῆ ὅσο καὶ τῆς Πόπης, εἶχε ξεχάσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ δίλημμα ποὺ τὴν πίεζε. Κι' εἶχε αἰσθανθῆ κάποια προσωρινὴ ἀνακούφιση. Τὰ λόγια ὅμως τοῦ Φαρδῆ ὅρθωναν τώρα μπροστά της τὸ ἴδιο δίλημμα, στυγνό, ἐπιτακτικά: ἔπρεπε νὰ πάρη ἀμέσως ἀπόφαση, νὰ διαλέξη πιὸ δρόμο θ' ἀκολουθοῦσε.

Νὰ ἐπιστρέψη πίσω στὴν Κηφισιά;

Τί θὰ σκεπτόταν ὅμως ὁ Σταυρίδης ὅταν τὸ μάθαινε; Καὶ θὰρχόταν ἀραγε νὰ τὴν ξαναπάρη ποτέ, ἢ θὰοῖνε στὴν ἐπιστροφή της μιὰ ὡρισμένη ἔννοια, ἀνήθετη πρὸς ὅσα εἶχανε κουβεντιάσει μαζὶ τὸ προηγούμενο βράδυ; Καὶ στὴ σκέψη αὐτή, ἡ 'Ερμίνα ἔνοιωσε νὰ τῆ σφίγγη μιὰ ἀπέραντη λύπη.

Νὰ μείνη στὴν 'Αθήνα, ἢ νὰ περιμένη τὸν Νίκο;

Παρὰ τὴν ἀγωνία της, δὲν εὕρισκε μέσα της τὴν θέληση ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ λάβη μιὰ τέτοια ἀπόφαση: 'Ο συγχρωτισμός της μὲ τὴν Πόπη τῆς εἶχε ἀφαιρέσει τὴ δύναμη ἀντιστάσεως, τῆς εἶχε μειώσει τὸ θάρρος ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ διαλέξη κανεὶς τὸν δύσκολο δρόμο, καὶ γιὰ νὰ πολεμήση στὴ ζωή.

Τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν μεσολαβήσει εἶχαν κλονίσει ἀνεπανόρθωτα τὴν πίστη της σὲ ὅλα: στὰ αἰσθήματα, στις ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς, τέλος, στὸν ἴδιο τὸν Νίκο...

Στὴν τελευταία αὐτὴ σκέψη, ἕνα ἀδιόρατο παράπονο φούσκωσε τὰ στήθη της: 'Αλήθεια! Ποῦ νὰ ἦταν ὁ Νίκος ἐκείνη τὴν στιγμή; Γιατὶ πάλι τὴν εἶχε ἀφήσει μοναχή; Μήπως δὲν ἄξιζε νὰ παραδλέπη γιὰ χάρη της κάθε δουλειὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μείνη κοντά της, νὰ τὴν παρηγορήση νὰ τὴν ἐνθαρρύνη νὰ τὴν «προστατέψη» ἀπ' ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ γνώριζε ἐκεῖνος καλὰ ὅτι τὴν περιτριγύριζαν,— πῶς μποροῦσε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντά της, τὴν ὥρα ποὺ ἤξερε πόσο μονάχη ἦταν στὸν κόσμο, χωρὶς πατέρα—στὴ φυλακή, —χωρὶς μητέρα—κάπου χειρότερα— χωρὶς φίλους, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἴδιος μὲ τόση ἐλαφρότητα ἐρχόταν καὶ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ μοναδικό της «ἀποκοῦμπι», ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ—ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τ' ὁμολογήση—ἔδειχναν τόσο ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν;

Εἶναι στιγμὴ ἀμφιβολίας ποὺ ἡ γυναῖκα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀπτὴ παρουσία τοῦ ἀγαπημένου της γιὰ νὰ πιστέψη σ' αὐτόν. Κι' ἡ ἀνυπομονησία του—ἀδιάφορο γιὰ ποιὸ λόγο — δημιουργεῖ μέσα της ἕνα αἴσθημα ἐγκαταλείψεως, ποὺ δὲ θέλει πολλὰ γιὰ νὰ μεταφρασθῆ σὲ παράπονο σὲ θυμὸ ἢ σὲ μῖσος.

Καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ εἶναι πολὺ συχνὰ ἱκανὸ νὰ πείση ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἀρκεῖ νὰ τὶς πείση οὔτε ἡ «λογική» οὔτε τὸ συμφέρον, οὔτε ἡ ἐπιμονὴ ἢ οἱ παρακλήσεις τῶν ἄλλων.

❁

'Η 'Ερμίνα ἔμενε ἐκεῖ, καθηλωμένη κι' ἀμφιρρέπουσα, ἄν καὶ καταλάβαινε πῶς κάθε στιγμὴ ποὺ περνοῦσε, τὴν ἔκανε πιὸ ἀδύνατη, πιὸ ἀνίκανη ν' ἀντισταθῆ στὸ σταθερὸ δίλημμα τῆς Πόπης —ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν πρακτικὴ ἀποψη τῆς ζωῆς—καὶ τοῦ τοῦ ὡριμου ἀνδρὸς ποὺ ξέρει τί θέλει καὶ ξέρει νὰ τὸ ἐπιδιώκη.

Καὶ μέσα στὸ μυαλό της ἔκαμε ἄθελα τὴν συγκριση μὲ τὸν Νίκο, ποὺ ἡ ἐπιχώρητη, ἀφοῦ ἡ παρουσία μιᾶς «γυναίκας τοῦ δρόμου» εἶχε σταθῆ ἱκανὸ νὰ τὸν παρασύρη σὲ τέτοιο βαθμό.

'Ο Φαρδῆς κι' ἡ Πόπη, σὰν νὰ καταλάβαιναν τὸν ἀγῶνα ποὺ γινόταν μέσα της,—ἴσως καὶ γιατὶ φανταζόταν κτὶ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν μποροῦσε νὰναι ἀμφίβολο — σεβάσθηκαν τὴν σιωπή της κι' ἀπέφυγαν νὰ ἐπιμείνουν περισσότερο.

Τέλος τὰ χείλη τῆς 'Ερμίνας ἄνοιξαν ἀργὰ-ἀργά, καὶ μιὰ μόνο λέξη ἔπεσε:

— Πᾶμε...

Τὴν πρόφερε ὅμως μὲ τέτοιο τόνο, σὰν νὰ ξεψύχησε κάτι μέσα της, σὰν νὰ μιὰ λέξη περισσότερη.

Κι' ὅταν σὲ λίγες στιγμὲς ὁ γιατρὸς κι' ἡ Πόπη διευθύνθηκαν ζωηροὶ πρὸς τὴν ἔξοδο, ἐκείνη τοὺς ἀκολούθησε μὲ σκυμμένο κεφάλι, σέρνοντας τὰ ὄθματά της μὲ κόπο.

Μιὰ ἀπέραντη ἀηδία τὴν πλημμυροῦσε γιὰ ὅλα· τὸ κεφάλι της δούζε κι' ἄρχισε ν' ἀμφιβάλη ἄν τὰ πόδια της θὰ τὴν ὑπήκουαν ὡς τὸ τέλος.

Τὴν ὥρα ποὺ δρασκέλιζαν κι' οἱ τρεῖς τὸ πεζοδρόμιο μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ἰατρείου, γιὰ ν' ἀνέβουν στὴν κούρσα τοῦ Φαρδῆ, βρέθηκαν ἀναπάντεχα μπροστὰ σὲ κάποιον ποὺ ἐρχόταν λαχανιασμένος κι' ἀνήσυχο: μπροστὰ στὸν Νίκο Σταυρίδη!

Φυσικά, ἐκεῖνος ἐρχόταν μὲ τὴ πεποίθηση νὰ βρῆ τὴν 'Ερμίνα μαζὶ μὲ τὴν Πόπη καὶ τὸν γιατρό, ἀφοῦ δὲν τὴν εἶχε βρῆ σπίτι του οὔτε στὸ γραφεῖο του. 'Ωστόσο, ὅταν τὴν ἀντίκρυσε μαζί τους, ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός, μὴ γνωρίζοντας τί ἔπρεπε νὰ κάμη. Κι' ἡ παρουσία τῆς Πόπης, ποὺ εἶχε νὰ τὴν δῆ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, τὸν ἔκανε ἀκόμη διστακτικώτερο.

'Ετσι, καὶ πάλι χρειάστηκε ἡ 'Ερμίνα νὰ δώση τὴν λύση. 'Η 'Ερμίνα ἡ μικρή, ἡ ἄπειρη, ἡ ἀδύνατη, ἡ παραζαλισμένη.

Εἴπαμε παραπάνω πῶς ἡ ἄπουσία τοῦ ἀγαπημένου προσώπου ἀποτελεῖ συχνὰ τὸ μεγαλείτερο σφάλμα του, τὴν μεγαλείτερη του ἀδυναμία. 'Αντιθέτως ὅμως ἡ παρουσία του καὶ μόνη ἀποτελεῖ τὸ ἰσχυρώτεοό του ἀ τ ο ῦ, τὴν δυνατώτερή του ἀπολογία. 'Ετσι, ἄρκεσε ἡ ἄρίξη τοῦ Νίκου γιὰ νὰ διαλύση μονομᾶς ὅλες τὶς «πρακτικές» σκέψεις, ὅλη τέλος τὴν ἐπιδολὴ τοῦ ὥριμου Φαρδῆ πάνω στὴν παιδικὴ ψυχὴ τῆς νέας. 'Επειτα ἀπὸ διστάγμὸ ποὺ βάσταξε μόλις λίγα δευτερόλεπτα, ἡ 'Ερμίνα ὥρμησε ξαφνικὰ πρὸς τὸ μέρος του, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν φωτιά, διαδλέπει μιὰ διέξοδο καὶ ὁρμᾷ σ' αὐτήν:

— Νίκο μου! ποῦ ἤσουν; τοῦ φώναξε, καὶ τὰ χέρια της ἀναζήτησαν τὰ δικά του, σὰν νὰ ζητοῦσαν ἐνίσχυση.

'Ο Σταυρίδης τὴν τράδηξε πλάϊ του ἔπειτα, σταθερὰ κι' ἀποφασιστικὰ, στράφηκε στὸν γιατρὸ καὶ στὴν Πόπη:

— 'Ελπίζω ἔκαμε ψυχρά, πῶς θὰ ἐπιτρέψετε στὴν δεσποινίδα νὰρθῆ μαζί μου!

— Μὲ ποιὰ δικαιολογία; ρώτησε μόλις συγκρατούμενος ὁ Φαρδῆς, ποὺ ἔδλεπε τὰ σχέδιά του νὰ καταρρέουν, ἔπειτα

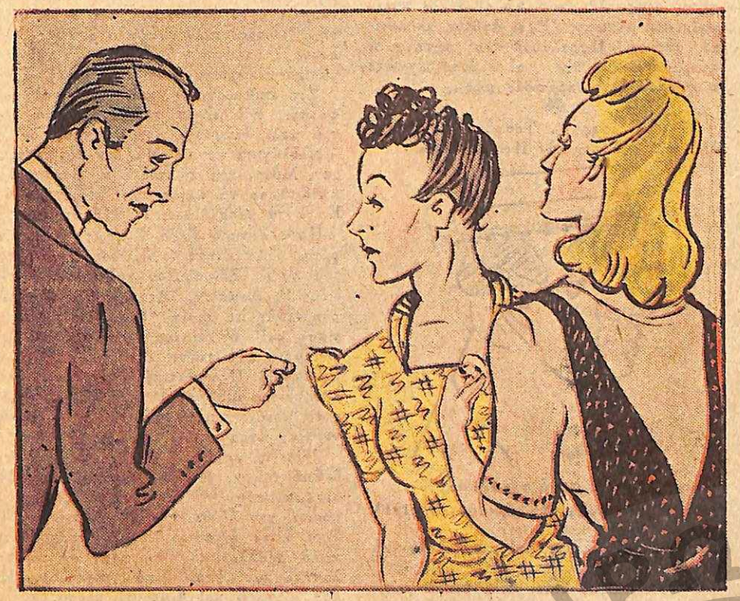

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε στὸ τραπέζι....

ἀπὸ τὶς ἐλπίδες, ποὺ εἶχε σχηματίσει πρὸ ὀλίγου.

—Μὲ τὴν δικαιολογία τῆς μνηστείας! ἀπήντησε ὁ Νίκος ξερὰ κι' ἐπίσημα. Γιατί, ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σᾶς ἀναγγέλλω τοὺς ἀρραδῶνας μου μὲ τὴ δίδα 'Ερμίνα Μπαρκῆ. Δὲν εἶν' ἔτσι 'Ερμίνα;

'Αντὶ γιὰ ἀπάντηση, ἡ 'Ερμίνα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι πάνω στὸν ὦμο του. Κι' ἐκεῖνος τραδώντας την ἀπὸ τὸ χέρι χαϊδευτικά, σὰν νὰ ἦταν ἕνα μικρὸ κι' ἄδουλο παιδί, σταμάτησε ἕνα ταξί καὶ τὴν ἔδαλε μέσα, ἀφήνοντας τὸν Φαρδῆ καὶ τὴν Πόπη κατάπληκτους καὶ στενοχωρημένους. 'Εκείνη, μὲ τὴν σκέψη ὅτι ἡ ἐξαδέλφη της ἔκανε μιὰ τρομερὴ γκάφα, ποὺ θὰ τὴν πλήρωνε συντόμως ἀκριδά, ἐκεῖνος μὲ τὴν ἀπογοήτευση τοῦ ἐγκαταλελειμμένου ἐραστοῦ.

❁

Καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορὰ παρατήρησε ἡ Πόπη, μὲ ἀπορία στὴν ἀρχὴ μ' ἀνησυχία κατόπιν, τὸν ἀντίκτυπο ποὺ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ εἶχε πάνω στὸν Φαρδῆ. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἐκείνος δὲν προσπάθησε νὰ κρύψη τὶς διαθέσεις του. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐπιστροφῆς, στὸ αὐτοκίνητο, δὲν ἔδγαλε οὔτε λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του. Κι' ἐπὶ πλέον, εἶχε τὸ ὕφος ὄχι μόνον τοῦ ἐνόχου ποὺ ἀπέτυχαν τὰ σχέδιά του, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἀποκαλύφθηκαν οἱ βαθύτερες σκέψεις του.

'Η Πόπη, μὲ τὴν σειρά της, ἔκρινε καλό, ὄχι μόνον νὰ μὴν ἐκδηλωθῆ, ἀλλὰ οὔτε νὰ δείξη κἀν πῶς παρετήρησε τὴν στάση του. Μὲ τὴν διακριτικότητα τῶν πεπειραμένων γυναικῶν, ἀπέφυγε κάθε νύξη πῶς θὰ μποροῦσε νὰ φέρη τὴν νέα στὴν θύμηση τοῦ γιατροῦ. Κι' ἐπιφυλάχτηκε νὰ προσπαθήση νὰ «διευκρινίση» τὴν κατάσταση ὅταν τὰ πράγματα θὰ ἡσύχαζαν λίγο. 'Ωστόσο, ἀπὸ κείνη τὴν στιγμή, ἔνοιωθε πῶς στὸ δρᾶμα τῆς μικρούλας ἐξαδέλφης της ἔμπαινε—κινδυνεύοντας νὰ δγῆ ἀπὸ τὴν δική της «κομεντί»—κι' ἕνα ἄλλο πρόσωπο, ἕνα πρόσωπο ποὺ εἶχε ἴσως τὸ μειονέκτημα τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ ποὺ ἦταν ὡστόσο συνηθισμένο νὰ ἐπιτυγχάνη ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε. Μέχρι ποίου σημείου ὅμως «ἤθελε» ὁ Μπαρκῆς;

Αὐτὸ ἦταν τὸ νέο πρόδλημα ποὺ ἄρχισε τώρα νὰ ἀπασχολῆ τὸ μυαλὸ τῆς Πόπης.

❁

'Ολο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ γιατρὸς ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ δύσθυμος. 'Ηταν φανερὸ πῶς ἡ ἴδια σκέψη ἐξακολουθοῦσε ν' ἀπασχολῆ τὸ μυαλό του. Τέλος δὲν ἐκράτηθηκε, καὶ τὸ δράδυ, στὸ τραπέζι, εἶπε στὴν Πόπη:

— Καὶ τώρα, τί θὰ γίνη μὲ τὴν ἐξαδέρφη σου;

— Τί θές νὰ γίνη; ἔκαμε ἡ Πόπη μὲ ψεύτικη ἀθωότητα. Δὲν μποροῦμε δέδαια νὰ τὴν πάρωμε διὰ τῆς δίας ἀπὸ τὸν νέο αὐτό! Δὲν εἶμαστε οὔτε γονεῖς της, οὔτε κηδεμόνες της. Ἐς ἄλλου, κι' ὁ πατέρας της κι' ἡ μητέρα της ζοῦν, καὶ κάθε μεγαλείτερη ἀναμίξη μ α ς θὰ ἦταν δύσκολο νὰ δικαιολογηθῆ.



### ΣΚΕΨΕΙΣ

★ 'Ο πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος στὸν κόσμο εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει κανέναν πόθο, καμμιὰν ἐλπίδα.

★ Γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἐπιθυμία θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κάποιο φυτὸ, ποὺ νὰ μὴν ἄνθιζε ποτέ.

★ Ὅσο λιγώτερες εἶναι οἱ ἐπιθυμίες σου, τόσο λιγώτερες θὰ ἔχης στερήσεις.

★ 'Η εὐτυχία εἶναι σὰν τὰ ρολόγια: Τὰ ποιὸ ἁπλᾶ χαλάνε λιγώτερο.

★ Ὅταν ἀναλογισθῆτε ὅσους δὲν ἔχουν τίποτε, θὰ ἀρκεσθῆτε καὶ στὰ λίγα.

★ Δὲν θὰ ἐπιθυμούσαμε ποτὲ κάτι μὲ λαχτάρα, ἄν γνωρίζαμε τὸ τὶ ἀκριδῶς ἐπιθυμοῦμε.

★ 'Η δίψα τοῦ τοῦ ν' ἀποκτήσης καταστρέφει τὴν ἀπόλαυση.

★ Στὴν παιδική του ἡλικία ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει τὰ παραμύθια τῆς ζωῆς· στὰ νειάτα του ζῆ τὸ μυθιστόρημά της καὶ στὰ γηρατεια του ξέρει ὅλη τὴν ἱστορία της.

★ Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη ὁ χρόνος σὲ μιὰ μεγάλη ὑπη εἶναι νὰ τὴν μεταδάλη σὲ μελαγχολία.

Κι' ἐτόνισε αὐτὸ τὸ «μ α ς» μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση.

'Ο γιατρὸς ὡστόσο δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐγκαταλείπουν εὔκολα τὸν ἀγῶνα. Καὶ μὲ τὴν ἐπιμονή—τὴν ἄτεχνη ἐπιμονὴ ποὺ δείχνουν συνήθως ἐκεῖνοι ποὺ ὁ ἔρως τοὺς ἔχει ἀφαιρέσει τὴν αὐτοκυριαρχία— συνέχισε:

— Δὲν ἔχει νὰ κάμη... 'Εφόσον οἱ γονεῖς τῆς δυσκολεύονται ἢ δὲν μποροῦν νὰ τὴν προστατεύσουν, δὲν νομίζεις πῶς ἔχεις κι' ἐσὺ κάποια ὑποχρέωση;

— 'Ωραία! Καὶ τί νὰ κάμω, παρακαλῶ;

'Αφωσιωμένος στὴ σκέψη του, ὁ Φαρδῆς δὲν παρατήρησε τὴν ἀδιόρατη εἰρωνεία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια τῆς φίλης του. 'Εμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός, διερωτώμενος ποιὰ θὰ ἦταν ἡ καλύτερη πολιτικὴ ποὺ θὰ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήση. κι' ἔπειτα ἀπήντησε.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

(Εἰκονογράφησις κ. Α. Θεοφιλοπούλου)

ΣΑΣ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
νὰ παρακολουθήσετε
ΣΗΜΕΡΑ
τὴν ΠΡΩΤΗ συνέχεια
τοῦ νέου μας μυθιστορήματος :
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ
Ἕνα νέο ἀριστούργημα
τῆς σεγγραφέως τοῦ
«ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ».

ΣΤΑ 40 χρόνια ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τ ὰ ἑλληνικὰ θέατρα ἀπὸ τὸ 1910-1920

ΥΠΟ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

## Τὰ φιλολογικὰ θεατρικὰ ἔργα τοῦ 1913

Α ΠΙΣΤΕΥΕ κανεὶς πὼς ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν ἐπιθεωρήσεων τῆς ἐποχῆς τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, πὼς οἱ θρίαμβοι τῶν «Πολεμικῶν Παναθηναίων» καὶ τοῦ «Πολεμικοῦ Πανοράματος» θὰ παραμέριζαν καὶ θάσβυναν κάθε ἄλλη παραγωγὴ θεατρικῶν ἔργων. Κι' ὅμως ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Ἀπὸ μιὰ καμπάνια, ποὺ δημοσιεύθηκε τὴν ἄνοιξη τοῦ 1913, μποροῦμε νὰ ξέρουμε τί ἑτοίμαζε ὁ κάθε λογοτέχνης-θεατρικὸς συγγραφεύς μας γιὰ ἐκείνη τὴ θεατρική σαιζόν. Ξέρουμε καὶ τί παίχθηκε. Ἂς ἰδοῦμε λοιπὸν κι' ἂς γίνῃ ἡ σχετικὴ σύγκρισις.

Ἤξαφνα: τί ἑτοίμαζε νὰ παίξῃ ἐκεῖνο τὸν χρόνο ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος; Ἰδοὺ τί ἀπήντησε στὴ σχετίκὴ ἔρευνα:

—Πρῶτα-πρῶτα ἑτοιμάζω τὸν «Διγενῆ Ἀκρίταν», ἡρωϊκὸν δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε. Στὸ ἔργο παρουσιάζεται ὁ Διγενῆς Ἀκρίτας, ὡς τὸ ἀθάνατον ἐθνικὸν σύμβολον, σύμφωνα μὲ τὰς Βυζαντινάς μας παραδόσεις. Ὁ μυθικὸς ἥρως παίρνει ζωὴ στὸ δρᾶμα μου. Καὶ τὸ ἔργο μου αὐτὸ τὸ γράφω εἰς στίχους. Εἰς δεκαπεντασυλλάβους στίχους. Ἀλλὰ καὶ ἡ γλῶσσα στὴν ὁποίαν τὸ γράφω δὲν εἶναι ἡ συνήθης. Εἶναι ἡ δημοτικὴ ἑνὸς περασμένου καιροῦ, τῶν παλαιοτέρων δημοτικῶν τραγουδιῶν. Δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν γλῶσσα τῶν ποιημάτων τοῦ Βαλαωρίτη. Εἶναι γλῶσσα πιὸ παληᾶς ἐποχῆς.

Ὁ δημοσιογράφος ποὺ πῆρε τὴν συνέντευξιν ἐξέφρασε τὴν δίκαιη ἔκπληξή του, ὅταν ἄκουσεν ὅτι ὁ κ. Ξενόπουλος γράφει ἔργο σὲ στίχους, ἐπειδὴ ὁ ἐκλεκτός μας λογοτέχνης δὲν εἶναι γνωστὸς γιὰ ποιητής. Κι' ὁ κ. Ξενόπουλος ἀπήντησε:

— "Ἐχω γράψει κι' ἄλλους στίχους. Πολὲς φορὲς ἔγραψα ποιήματα καὶ μέσα σὲ μεταφράσεις συνέθεσα στίχους. Μάλιστα μοῦ εἶχεν ἔλθει καὶ ἡ ἰδέα νὰ συνάξω τοὺς στίχους ποὺ ἔχω γράψει κατὰ καιροὺς καὶ νὰ ἐκδώσω ἕνα τόμο ποιημάτων. "Ἔπειτα στὴν ὀπερέττα «Ἀποκρηάτικο ὄνειρο» ἔγραψα καὶ τὰ τραγούδια μὲ ὁμοιοκαταληξίες καὶ μὲ ποικιλία μέτρων..

Ἐπίσης ἀνακοίνωσεν ὁ κ. Ξενόπουλος ὅτι ἔχει ἕτοιμη γιὰ τὴν ἴδια σαιζὸν καὶ τὴν ὀπερέττα αὐτήν, ποὺ τὴν παρέδωσε μάλιστα νὰ παιχθῇ στὸν θίασο ὀπερέττας Λαγκαδᾶ. Τὴν μουσικὴ εἶχε γράψει ἡ δίς Γ. Λαμπίρη.

Ἑτοίμαζε ὅμως καὶ τρίτο ἔργο ὁ κ. Γ. Ξενόπουλος: τοὺς «Φοιτητάς» του, ποὺ παίχθηκε ἀργότερα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

❁

Τώρα ὁ κ. Θ. Συναδινός, σκε καιρὸ νὰ γράψῃ καὶ πιὸ φιλολογικὰ θεατρικὰ ἔργα.

— Ἑτοιμάζω, εἶπε, τρία μικρὰ μονόπρακτα ἔργα μου, ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ σειρά. Ὀνομάζονται «Ἔρωτες», ἀλλὰ καθένα ἔχει καὶ χωριστὸ τίτλο. Τὸ πρῶτο ἔχει ὑπόθεση παρμένη ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος στὰς Μυκήνας, τὸ δεύτερο εἶναι ἀπὸ τὴν φραγκοκρατουμένην Ἑλλάδα καὶ τὸ τρίτο ἔχει σύγχρονη ὑπόθεση. Καὶ τὰ τρία ἐρωτικά, ἀλλὰ διαφόρου ἐποχῆς. "Ἐχω ἀκόμη καὶ μιὰ ἔμμετρη διασκευὴ τοῦ «Ἱππολύτου τοῦ στεφανηφόρου» τοῦ Εὐριπίδου. Ἡ διασκευὴ αὐτὴ ἐδόθη στὸ θίασο Κοτοπούλη. Τὸν Ἱππόλυτο θὰ παίξῃ ὁ κ. Ν. Παπαγεωργίου, τὴν Φαίδρα ἡ Κα Μαρίκα, τὸν Θησέα ὁ κ. Πετρίδης καὶ τὴν Ἀφροδίτη ἡ Κα Πετρίδου. Οἱ πρόβες ὅμως δὲν ἀρχισαν ἀκόμη. Ὡστόσο τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ παιχθῇ πρὶν ἀπὸ τοὺς «Ἔρωτες».

❁

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ἑτοίμαζαν ἔργο γιὰ τὴν ἴδια θεατρικὴ σαιζόν, σύμφωνα μὲ τὴν καμπάνια καὶ οἱ ἑξῆς:

Ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος μιὰ πολεμικὴ κωμῳδία. Ὁ κ. Μπάμπης Ἄνινος ὁμοίως μιὰ πολεμικὴ κωμῳδία. Ὁ κ. Σπ. Μελᾶς κάποιο νέο ἔργο του. Ὁ Πλάτων Ροδοκανάκης ἑτοίμαζε γιὰ τὸ θέατρο κάτι ποὺ θὰ τὸ ἔπαιζε ὁ θίασος τῆς Κας Κυβέλης. Ἡ δίς Εὐγενία Ζωγράφου καὶ ὁ κ. Ζήνων ἑτοίμαζαν ἕνα δρᾶμα μὲ τίτλο «Ὁ δικηγόρος». Ἡ δίς Ζωγράφου μόνη της ἔγραφε τὸ μονόπρακτο «Τὸ στοίχημα». Ὁ Χ. Βαρλέντης ἑτοίμαζε τὸ ἔργο «Γιαννιώτισσες». Ὁ κ Κ. Δελακοβίας τὸ δρᾶμα «Ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ». Ὁ κ. Γιάγκος Ἀργυρόπουλος τὸ μονόπρακτο δραματάκι «Μάρθα». Ὁ Ἀχιλλεὺς Καραβίας ἕνα Βυζαντινὸ δρᾶμα. Καὶ ἄλλοι ἄλλα..

Ὥστε ἡ ἑτοιμαζομένη παραγωγὴ φιλολογικῶν θεατρικῶν ἔργων γιὰ τὴν σαιζὸν τοῦ 1913 δὲν ἦταν μικρή. Ἀντίθετα ἦταν πλουσιωτάτη. Ἀλλ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τί ἐπαίχθη; Σχεδὸν τίποτε!

❁

Ἐνῷ οἱ συγγραφεῖς ἑτοίμαζαν μὲ δραστηριότητα τὰ ἔργα τους ὁ πόλεμος ξανάρχιζε στὴν Μακεδονία καὶ στὴν Θράκη.. Ὡστόσο πρὶν ἀνάψῃ ὁ δεύτερος πόλεμος καὶ κατόπιν ἀπ' αὐτὰ ἐπαίχθησαν μερικά—ἐλάχιστα—νέα Ἑλληνικὰ ἔργα.

Τὶς ἐπιθεωρήσεις καὶ τὶς γαλλικὲς φάρσες, ποὺ εἶχαν κατακτήσει τὸ θέατρό μας, ἐμάκροντο νὰ ἐκτοπίσουν τὰ «φιλολογικὰ ἔργα». Μὰ δὲν τὸ κατάφεραν. Μόνος καὶ πρῶτος ὁ κ. Ξενόπουλος κατώρθωσε νὰ παίξῃ τὴν ὀπερέττα του. Κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου 1913 στὸ θέατρο «Πανελλήνιον» ἐδόθη ἡ πρώτη τῆς ὀπερέτας «Ἀποκρηάτικο ὄνειρο». Διμπρέττο τοῦ κ. Γ. Ξενοπούλου καὶ μουσικὴ τῆς δίδος Γ. Λαμπίρη. Ἄρεσε πολὺ κι' ἐχειροκροτήθη μὲ μανία. Ἡ μουσικὴ ἐνεθουσίασε καὶ τὸ κείμενο ἐκρίθη ὅτι ἦτο γραμμένο «μὲ τέχνη καὶ μὲ πολλὴ λεπτότητα». Πραγματικὰ ὁ κ. Ξενόπουλος παρουσίασε μιὰ ὀπερέττα χωρὶς τὶς γνωστὲς χονδροκοπιὲς τῶν ὀπερετῶν τῆς ντόπιας παραγωγῆς.

Ἔπειτα παίχθηκε ὁ «Κρυφὸς Πόθος», δρᾶμα τοῦ κ. Μιλτ. Λιδωρίκη, ποὺ δὲν εἶχε προαγγελθῆ μὲ συνεντεύξεις... Ἡ πρώτη του ἐδόθη τὴν 17 Ἰουνίου. Τὸ ἔργο ἦταν ἐπίκαιρο. Γενικὰ δὲν ἐκρίθη ὡς καλό. Μᾶλλον τὸ ἐθεώρησαν ὡς ἀψυγολόγητο καὶ ὑπερβολικὰ πομπῶδες. Μὰ τοῦ εὕρηκαν καὶ θεατρικὰ προσόντα.

Ἔπειτα ὁ κ. Μ. Ἰωσήφ παρέδωκε στὸν θίασο Κοτοπούλη τὸ ἔργο του «Νευρική». Ἔπεσεν ὅμως μέσα στὸν θρίαμβο τῶν «Πολεμικῶν Παναθηναίων» καὶ δὲν ἐπαίχθη ποτέ..

Ὅταν τὰ θέατρα ἔκλεισαν ἕνεκα τοῦ δευτέρου πολέμου εἶχαν παιχθῆ μόνον αὐτά. Κι' ὅταν ξανάνοιξαν ἄρχισεν μὲ ἐπιθεωρήσεις καὶ μὲ γαλλικὲς φάρσες. Στὰ πιὸ μικρὰ θέατρα ἐπανελήφθησαν καὶ παλαιὲς Ἑλληνικὲς ἐπιτυχίες: «Τὸ Τζιώτικο Ραβαΐσι», «Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας», ἡ «Γκόλφω»..

Τέλος ὅμως κατὰ τὸ τέλος τῆς σαιζόν, τὸν Σεπτέμβριο ἐπαίχθη κι' ἕνα νέο ἔργο τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου. Ὄχι ὅμως ἀπ' αὐτὰ ποὺ προανήγγειλεν. Οὔτε ὁ «Ἀκοίτας», οὔτε οἱ «Φοιτηταί». Ἐπαίχθη τὸ πεοίφημο ἐκεῖνο «Ζευγάρωμα», ποὺ ἐπροκάλεσε πολλὲς φασαρίες, συζητήσεις, διαμαοτυρίες καὶ λίγο ἔλειψε νὰ προκαλέσῃ καὶ.. δίκη. Γι' αὐτὰ θὰ μιλήσουμε σ' ἄλλο σημειωμά μας.

Ἔτσι παίχθηκαν τὸ καλοκαῖοι τοῦ 1913 μόνον δύο πρωτότυπα φιλολογικὰ ἔργα. Καὶ αὐτὰ ὄχι ἀπὸ τὰ προαγγελθέντα. Ἐκεῖνα ἔμειναν στὰ συρτάρια τῶν συγγραφέων..

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Γ. Τσοκόπουλος
Ἀπὸ τὴν συγγραφικὴν πλειάδα τοῦ 1913.

**Στὸ ἄλλο φύλλο:** Ἡ ὀπερέττα Λαγκαδᾶ.



Ἱστορίες τῶν συνοικισμῶν

# Τὰ Κατορθώματα τῆς Κόνα Προφυρίας

## Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ της χέρι κρεμασμένο σὲ ἐπίδεσμο ἡ Προφυρία ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο τοῦ Συνοικισμοῦ Βύρωνος.

— Τί 'παθες καλὲ Προφυρία μου; τὴν ρώτησε ἡ Πάτρα τοῦ Ντέρτη καθὼς τὴν εἶδε νὰ περνᾷ μπροστὰ στὴν πόρτα της.

— Ἄστα Πάτρα μου κι' ἤπαθα συφορὲς καὶ φουρτοῦνες.

— Τί εἶναι καλέ;

—Νά, δὲ βλέπεις τὸ χέρι μου;

—Τόκοψες;

— Μακάρι νὰ τόκοβα. Ἤβγαλα ἕνα ὀπυρὶ στὴ γούφτα καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὴ λάτρα μου. Καὶ πόνοι, μήν τὰ ρωτᾶς. Δὲν ἠκοιμήθηκα τώρα ὀχτὼ μέρες.

— Κάρβουνο θάναι.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! Μή μοῦ κακομελετᾶς καϋμένη. Βγαλτὸ εἶναι. Καὶ ἠπῆα στὸ γιατρὸ καὶ μοῦ τὸσκισε.

— Γιατὶ καλὲ νὰ πᾷς τσοί γιατροί; Δὲν ἤξερες νὰ μοῦ τὸ πῆς νὰ σοῦ στείλω τὴ Λυγερή τὴ μαμή, ποὺ γιατρεύει βῦλες τσί πληγές μὲ μιὰν ἀλοιφή;

— Τί μοῦ λές Πάτρα μου! Ποῦ νὰ τὸ ξέρω ἡ κακομοῖρα.

— Ἠγιάτρεψε γῆς καὶ κόσμο. Τὸ ποδάρι τοῦ χασάπη τοῦ Ντανᾶ ἤτανε νὰ τοῦ τὸ κόψουνε καὶ τόκανε καλά. Ἡ Ἀθαναία εἶχε ἄφτρες καὶ τὴ γιάτρεψε. Τὸ παιδί τσῆ Σουσάνας ποὺ ἤτανε χάλι ἀπὸ τὸ ψωροφύτη, τόκανε μάτια μου ἐφτάγιανο.

— Ἂν τὄξερα δὲ θὰ ἠπήγαινα νὰ μοῦ τὸ σκίσῃ ἐκεῖνος ὁ ἄπονος. Ἄχ! Νὰ δῆς τὸ χέρι μου φουντανέλλα! Καὶ τί πόνοι ἡ τράβηξα! Οἱ φωνές μου ἀκουστήκανε στὸ Ζάππειο. Μὰ τώρα ἠξαλάφρωσα.

— Περαστικά σου νάναι. Νὰ τὸ σταυρώσῃς καὶ μὲ τὸν "Ἅη Σπυρίδωνα ποῦναι θαυματουργὸς κι' ὁλοζώντανος. Βοήθειά μας νάναι.

Ἡ Προφυρία ἔκανε νὰ προχωρήσῃ ὅταν ξαναστάθηκε:

— Καλὲ Πάτρα μου, μπᾷς καὶ ξέρεις καμμιὰ καλὴ πλύστρα νὰ μᾶς κάνῃ μιὰ μπουγαδίτσα; Πῶς νὰ τὰ πλύνω ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ χάλι;

Ἡ Πάτρα σκέφθηκε λίγο.

— Νὰ σοῦ συστήσω τὴ Σταματία τοῦ Γκαβοῦ, ξέρεις ἐκείνη τὴν ἀψηλὴ τὴ ροκοστέκα, τὴν ἀσχημη. Προκομμένη ὅμως καὶ παστρικιά!

— Μὰ εἶναι γλωσσοῦ μοῦ λένε..

— Τί θὰ τὴν κάνῃς; Δὲ θὰ τήνε πᾶρετε γιὰ πάντα. Νὰ σᾶς τελειώσῃ τὴν μπουγάδα, νὴ τηνε πλερώσετε, κι' ὕστερα ἀπὸ δῶ πᾶν κι' ἄλλοι. Θές νὰ τὴ μηνύσω νὰ στὴ στείλω;

— Ναί καϋμένη. Μὲ ἀποχρέωσες. Αὔριο τὸ πρωΐ ἂς περάσῃ ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐγὼ τὰ τσῆ χωρίσω τὰ ροῦχα νὰ τὰ βρῇ ἕτοιμα. Ἀντίο.

— Στὸ καλὸ Προφυρία μου καὶ περαστικά σου.

Ἡ Πάτρα τὴν χάιδεψε στὸν ὦμο κι' ἡ Προφυρία τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι της.

Τὴν ἄλλη μέρα περίμενε τὴν πλύστρα. Χτύπησαν ὀχτώ, κι' ἀκόμα δὲν εἶχε φανῆ.

— Δὲ ὧρα νάρθῃ, ἔλεγε ἐχνευρισμένη στὴν κόρη της. Ἀμ' τέτοιες δουλειὲς νὰ τσί βράσω. Ἀκοῦς μπουγάδα καὶ νάρχῃ τὸ μεσημέρι!

Στὶς ὀχτὼ καὶ τέταρτο μιὰ ψηλὴ σαραντάρα ἀγριογυναῖκα, μὲ μεγάλα χέρια, δυναμωμένη, φάνηκε στὴν πόρτα. Ἦταν ἡ Σταματία.

— Καλημέρα σας. Ἡ κόνα Πάτρα μ' ἔστειλε νὰ σᾶς πλύνω, λέει...

Ἡ Προφυρία χαμογέλασε εἰρωνικά:

— Καλῶς τηνε. Μὰ σοῦσε τὸ φανάρι σου γιατὶ ὁ ἥλιος πιὰ κατέβηκε στὴν αὐλή. Κοκώνα μου, τί ὧρα θ' ἀνάψῃς καζάνι καὶ τί ὧρα θ' ἀρχίσῃς;!

Ἡ Σταματία σούφρωσε τὰ φρύδια:

— Ἔνοια οσυ κόνα Προφυρία καὶ οὖλα σου θὰ γίνουνε. Μή φοβᾶσαι. Ἐγὼ εἶμαι γλήγορη.

— Ναί, μὰ νὰ μή μοῦ τὰ κάνῃς βαρτίζω καὶ μυρώνω κι' ἄρα ζήσῃ κι' ἂν δὲ ζήσῃ! Ἐγὼ τὰ θέλω παστρικὰ καὶ καλοπλυμένα· τὰ τσαλαβουτήματα δὲ μ' ἀρέσουνε.

Ἡ Σταματία εἶπε κάτι μέσα στὰ δόντια της, κι' ἡ Σουλτάνα, ἡ κόρη τῆς Προφυρίας, τὴν πῆγε στὸ πλυσταριὸ νὰ τῆς δείξῃ τὰ κατατόπια. Σὰν πῆγε μέσα εἶπε στὴ μάννα της:

— Καϋμένη μαυᾶ, μὴν τὴν ἀποπαίρνεις μὲ τέτοιο τρόπο.

Ἡ Προφυρία ἐξανέστη:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Μὴν ἀνεκατεύεσαι στὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ. Θές νὰ τὴν ἀφήσω νὰ μοῦ τὰ πλύνῃ σὰν τὰ μοῦτρα τσῆ;

Ἡ Σταματία ἄρχισε νὰ πλένῃ τὰ ροῦχα, ἐνῷ οἱ δυὸ γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ καταγινότανε νὰ μαγειρέψουν. Ἡ Προφυρία μὲ τὸ ἕνα χέρι δεμένο, βοηθοῦσε τὴν κόρη της.

Ποῦ καὶ ποῦ ὅμως κατέβαινε στὸ πλυσταριὸ νὰ κάνῃ καμμιὰ παρατήρηση.

— Πρῶτα τὰ ἄσπρα κι' ὕστερα τὰ σκοῦρα κεφά μου. Τοῦ μωροῦ τὰ ρουχαλάκια χώρια ἀπὸ οὖλα τ' ἄλλα.

Ρουθούνιζε ἡ πλύστρα ἀπὸ τὸ θυμό της:

— Καλά, τὰ ξέρω! εἶπε γιατωμένη.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε πάλι ἡ Προφυρία κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ἀ! Ὄχι ποτάσες! Δὲ θέλω νὰ μοῦ λυώσῃς τὰ σεντόνια, τ' ἀκοῦς;!

— Μὰ χωρὶς ποτάσα πλένονται ροῦχα καὶ τόσα λερωμένα;

—Λερωμένα;! ξεφώνησε ἡ γρηά. Εἶδες κι' ἄλλα ροῦχα λερωμένα σὰν τὰ δικά μας; Μωρὲ τρόπος!!

Ἀνέβηκε κι' εἶπε στὴν κόρη της:

— Αὐτὴ καλὲ εἶναι ἐφτάγλωσσα. Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τσῆ μιλήσῃ. Χαρᾶς καὶ τὸ μουτζωδοῦρο τσῆ!

Σὰν ἔφαγαν τὸ μεσημέρι κατέβηκε πάλι στὴν πλύση.

— Ἄκου Σταματία, τὴν ὧρα ποὺ θὰ στοιβάξῃς τὴν μπουγάδα στὸ κοφίνι, φώναξέ με νὰ σοῦ πῶ πῶς θὰ τ' ἀραδιάσῃς. Ἀκοῦς;

Ἡ Σταματία δὲν μίλησε μὰ ἦταν πῦρ καὶ μανία.

— Πίσω σ' ἔχω Σατανᾶ, εἶπε σιγά.

Ἡ Προφυρία ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ λίγο τὸ μεσημέρι, ὅταν δὲ ξύπνησε, θυμήθηκε πάλι τὴν πλύστρα. Ἔτρεξε νὰ δῇ. Τὰ ροῦχα ἦταν στοιβαγμένα.

— Ἠδοί! Τὰ στοίβαξες; Γιατὶ δὲ μὲ φώναξες;

— Μὰ ἠκοιμοῦσανε...

—Νὰ μὲ ξυπνήσῃς νὰ τὰ δῶ κι' ἐγώ!

Κι' ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὰ ροῦχα ἀπὸ τὴ μπουγαδοκόφινο, γιὰ νὰ δῇ τὴ σειρά.

Μὲ μιὰ σπρωξιὰ ἡ πλύστρα, τὴν ρίχνει μέσα στὴ σκάφη.

Ἔβαλε κάτι φωνὲς ποὺ τρέλλανε τὴ γυναῖκα:

— Τ' ἤκανες καλέ; Ἤβαλες κάτω-κάτω τοῦ μωροῦ τὰ ρουχαλάκια;! Πά, πά, πά! Θὰ λωλαθῶ! Πλυμένα ροῦχα εἶν' αὐτά;!!

Κι' ἄρχισε νὰ τὰ πετᾷ μέσα σὲ μιὰ σκάφη γεμάτη νερό.

Ἡ Σταματία ἀγρίεψε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ κεφά μου. Ἔτσι δὲν κάνουνε! Καὶ τὴν ἔσπρωξε.

— Ποιὰ σκουντᾶς μωρή;!! φώναξε ἡ Προφυρία καὶ τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Μὲ μιὰ σπρωξιὰ ἡ πλύστρα τὴν ρίχνει μέσα στὴ σκάφη μὲ τὸ νερὸ ἀνάσκελα.

— Λωλόγρηα, λυσσασμένη. Νά! Γιὰ νὰ δῇς πῶς μπουγαδιάζω ἐγώ!

Ἀπὸ τὶς φωνὲς τῆς Προφυρίας, μαζεύτηκε ὅλη ἡ γειτονιά. Ἡ Σταματία ἔφευγε ξεμαλλιασμένη φωνάζοντας στὴν ὀξώπορτα:

— Τὴν ἔκανα μπουγάδα τὴν ἴδια γιὰ νὰ μάθῃ νὰ παιδεύῃ τὸν κόσμο ἡ μπαμπόγρηα!

ΣΥΛΒΙΩΣ

ΣΤΑ 40 χρόνια ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τ ὰ ἑλληνικὰ θέατρα ἀπὸ τὸ 1910-1920

ΥΠΟ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

## Τὰ φιλολογικὰ θεατρικὰ ἔργα τοῦ 1913

Α ΠΙΣΤΕΥΕ κανεὶς πῶς ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν ἐπιθεωρήσεων τῆς ἐποχῆς τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, πῶς οἱ θρίαμβοι τῶν «Πολεμικῶν Παναθηναίων» καὶ τοῦ «Πολεμικοῦ Πανοράματος» θὰ παραμέριζαν καὶ θάβυναν κάθε ἄλλη παραγωγὴ θεατρικῶν ἔργων. Κι' ὅμως ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Ἀπὸ μιὰ καμπάνια, ποὺ δημοσιεύθηκε τὴν ἄνοιξη τοῦ 1913, μποροῦμε νὰ ξέρουμε τί ἑτοίμαζε ὁ κάθε λογοτέχνης-θεατρικὸς συγγραφεύς μας γιὰ ἐκείνη τὴ θεατρική σαιζόν. Ξέρουμε καὶ τί παίχθηκε. Ἂς ἰδοῦμε λοιπὸν κι' ἂς γίνῃ ἡ σχετικὴ σύγκρισις.

Ἔξαφνα: τί ἑτοίμαζε νὰ παίξῃ ἐκεῖνο τὸν χρόνο ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος; Ἰδοὺ τί ἀπήντησε στὴ σχετικὴ ἔρευνα:

—Πρῶτα-πρῶτα ἑτοιμάζω τὸν «Διγενῆ Ἀκρίταν», ἡρωϊκὸν δράμα εἰς πράξεις πέντε. Στὸ ἔργο παρουσιάζεται ὁ Διγενῆς Ἀκρίτας, ὡς τὸ ἀθάνατον ἐθνικὸν σύμβολον, σύμφωνα μὲ τὰς Βυζαντινάς μας παραδόσεις. Ὁ μυθικὸς ἥρως παίρνει ζωὴ στὸ δράμα μου. Καὶ τὸ ἔργο μου αὐτὸ τὸ γράφω εἰς στίχους. Εἰς δεκαπεντασυλλάβους στίχους. Ἀλλὰ καὶ ἡ γλῶσσα στὴν ὁποίαν τὸ γράφω δὲν εἶναι ἡ συνήθης. Εἶναι ἡ δημοτικὴ ἑνὸς περασμένου καιροῦ, τῶν παλαιοτέρων δημοτικῶν τραγουδιῶν. Δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν γλῶσσα τῶν ποιημάτων τοῦ Βαλαωρίτη. Εἶναι γλῶσσα πιὸ παληὰς ἐποχῆς.

Ὁ δημοσιογράφος ποὺ πῆρε τὴν συνέντευξιν ἐξέφρασε τὴν δίκαιη ἔκπληξή του, ὅταν ἄκουσεν ὅτι ὁ κ. Ξενόπουλος γράφει ἔργο σὲ στίχους, ἐπειδὴ ὁ ἐκλεκτός μας λογοτέχνης δὲν εἶναι γνωστὸς γιὰ ποιητής. Κι' ὁ κ. Ξενόπουλος ἀπήντησε:

— Ἔχω γράψει κι' ἄλλους στίχους. Πολὲς φορὲς ἔγραψα ποιήματα καὶ μέσα σὲ μεταφράσεις συνέθεσα στίχους. Μάλιστα μοῦ εἶχεν ἔλθει καὶ ἡ ἰδέα νὰ συνάξω τοὺς στίχους ποὺ ἔχω γράψει κατὰ καιροὺς καὶ νὰ ἐκδώσω ἕνα τόμο ποιημάτων. Ἔπειτα στὴν ὀπερέττα «Ἀποκρηάτικο ὄνειρο» ἔγραψα καὶ τὰ τραγούδια μὲ ὁμοιοκαταληξίες καὶ μὲ ποικιλία μέτρων..

Ἐπίσης ἀνακοίνωσεν ὁ κ. Ξενόπουλος ὅτι ἔχει ἕτοιμη γιὰ τὴν ἴδια σαιζὸν καὶ τὴν ὀπερέττα αὐτήν, ποὺ τὴν παρέδωσε μάλιστα νὰ παιχθῇ στὸν θίασο ὀπερέττας Λαγκαδᾶ. Τὴν μουσικὴ εἶχε γράψει ἡ δίς Γ. Λαμπίρη.

Ἑτοίμαζε ὅμως καὶ τρίτο ἔργο ὁ κ. Γ. Ξενόπουλος: τοὺς «Φοιτητάς» του, ποὺ παίχθηκε ἀργότερα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

❁

Τώρα ὁ κ. Θ. Συναδινός,

— Ἑτοιμάζω, εἶπεν ὁ κ. Συναδινός, μιὰ τρίπρακτη κωμωδία. Ἐπιγράφεται: «Ἐνῷ οἱ ἄλλοι πολεμοῦσαν»... Ἔχει ὑπόθεση περιπλοκωτάτη, γεμάτην ἀπὸ παρεξηγήσεις κ' ἐπεισόδια καὶ ἐκτυλίσσεται στὰς Ἀθήνας, ἐνῷ οἱ ἄλλοι πολεμοῦν στὸ μέτωπο. Ἔχει ἄφθονη κοινωνικὴ σάτυρα. Παρελαύνουν σ' αὐτὴν οἱ κουραμπιέδες καὶ αἱ ἐρασιτέχνιδες νοσοκόμοι ἀριστοκρατιδές μας..

❁

Ὁ μακαρίτης Γ. Τσοκόπουλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ «Πολεμικὰ Παναθήναια»

Γ. Τσοκόπουλος

Ἀπὸ τὴν συγγραφικὴν πλειάδα τοῦ 1913.

σκε καιρὸ νὰ γράψῃ καὶ πιὸ φιλολογικὰ θεατρικὰ ἔργα.

— Ἑτοιμάζω, εἶπε, τρία μικρὰ μονόπρακτα ἔργα μου, ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ τετρά. Ὀνομάζονται «Ἔρωτες», ἀλλὰ καθένα ἔχει καὶ χωριστὸ τίτλο. Τὸ πρῶτο ἔχει ὑπόθεση παρμένη ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος στὰς Μυκήνας, τὸ δεύτερο εἶναι ἀπὸ τὴν φραγκοκρατουμένην Ἑλλάδα καὶ τὸ τρίτο ἔχει σύγχρονη ὑπόθεση. Καὶ τὰ τρία ἐρωτικά, ἀλλὰ διαφόρου ἐποχῆς. Ἔχω ἀκόμη καὶ μιὰ ἔμμετρη διασκευὴ τοῦ «Ἱππολύτου τοῦ στεφανηφόρου» τοῦ Εὐριπίδου. Ἡ διασκευὴ αὐτὴ ἐδόθη στὸ θίασο Κοτοπούλη. Τὸν Ἱππόλυτο θὰ παίξῃ ὁ κ. Ν. Παπαγεωργίου, τὴν Φαίδρα ἡ Κα Μαρίκα, τὸν Θησέα ὁ κ. Πετρίδης καὶ τὴν Ἀφροδίτη ἡ Κα Πετρίδου. Οἱ πρόβες ὅμως δὲν ἀρχισαν ἀκόμη. Ὡστόσο τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ παιχθῇ πρὶν ἀπὸ τοὺς «Ἔρωτες».

❁

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ἑτοίμαζαν ἔργο γιὰ τὴν ἴδια θεατρικὴ σαιζόν, σύμφωνα μὲ τὴν καμπάνια καὶ οἱ ἑξῆς:

Ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος μιὰ πολεμικὴ κωμωδία. Ὁ κ. Μπάμπης Ἀνινος ὁμοίως μιὰ πολεμικὴ κωμωδία. Ὁ κ. Σπ. Μελᾶς κάποιο νέο ἔργο του. Ὁ Πλάτων Ροδοκανάκης ἑτοίμαζε γιὰ τὸ θέατρο κάτι ποὺ θὰ τὸ ἔπαιζε ὁ θίασος τῆς Κας Κυβέλης. Ἡ δίς Εὐγενία Ζωγράφου καὶ ὁ κ. Ζήνων ἑτοίμαζαν ἕνα δράμα μὲ τίτλο «Ὁ δικηγόρος». Ἡ δίς Ζωγράφου μόνη της ἔγραφε τὸ μονόπρακτο «Τὸ στοίχημα». Ὁ Χ. Βαρλέντης ἑτοίμαζε τὸ ἔργο «Γιαννιώτισσες». Ὁ κ Κ. Δελακοβίας τὸ δράμα «Ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ». Ὁ κ. Γιάγκος Ἀργυρόπουλος τὸ μονόπρακτο δραματάκι «Μάρθα». Ὁ Ἀχιλλεὺς Καραβίας ἕνα Βυζαντινὸ δράμα. Καὶ ἄλλοι ἄλλα..

Ὥστε ἡ ἑτοιμαζομένη παραγωγὴ φιλολογικῶν θεατρικῶν ἔργων γιὰ τὴν σαιζὸν τοῦ 1913 δὲν ἦταν μικρή. Ἀντίθετα ἦταν πλουσιωτάτη. Ἀλλ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τί ἐπαίχθη; Σχεδὸν τίποτε!

❁

Ἐνῷ οἱ συγγραφεῖς ἑτοίμαζαν μὲ δραστηριότητα τὰ ἔργα τους ὁ πόλεμος ξαναρχίζε στὴν Μακεδονία καὶ στὴν Θράκη.. Ὡστόσο πρὶν ἀνάψῃ ὁ δεύτερος πόλεμος καὶ κατόπιν ἀπ' αὐτὰ ἐπαίχθησαν μερικά—ἐλάχιστα—νέα Ἑλληνικὰ ἔργα.

Τὶς ἐπιθεωρήσεις καὶ τὶς γαλλικὲς φάρσες, ποὺ εἶχαν κατακτήσει τὸ θεατρό μας, ἐμάχοντο νὰ ἐκτοπίσουν τὰ «φιλολογικὰ ἔργα». Μὰ δὲν τὸ κατάφεραν. Μόνος καὶ πρῶτος ὁ κ. Ξενόπουλος κατώρθωσε νὰ παίξῃ τὴν ὀπερέττα του. Κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου 1913 στὸ θέατρο «Πανελλήνιον» ἐδόθη ἡ πρώτη τῆς ὀπερέτας «Ἀποκρηάτικο ὄνειρο». Διμπρέττο τοῦ κ. Γ. Ξενοπούλου καὶ μουσικὴ τῆς δίδος Γ. Λαμπίρη. Ἄρεσε πολὺ κι' ἐχειροκροτήθη μὲ μανία. Ἡ μουσικὴ ἐνεθουσίασε καὶ τὸ κείμενο ἐκρίθη ὅτι ἦτο γραμμένο «μὲ τέχνη καὶ μὲ πολλὴ λεπτότητα». Πραγματικὰ ὁ κ. Ξενόπουλος παρουσίασε μιὰ ὀπερέττα χωρὶς τὶς γνωστὲς χονδροκοπιὲς τῶν ὀπερεττῶν τῆς ντόπιας παραγωγῆς.

Ἔπειτα παίχθηκε ὁ «Κρυφὸς Πόθος», δρᾶμα τοῦ κ. Μιλτ. Λιδωρίκη, ποὺ δὲν εἶχε προαγγελθῆ μὲ συνεντεύξεις... Ἡ πρώτη του ἐδόθη τὴν 17 Ἰουνίου. Τὸ ἔργο ἦταν ἐπίκαιρο. Γενικὰ δὲν ἐκρίθη ὡς καλό. Μᾶλλον τὸ ἐθεώρησαν ὡς ἀψυχολόγητο καὶ ὑπερβολικὰ πομπῶδες. Μὰ τοῦ εὕρηκαν καὶ θεατρικὰ προσόντα.

Ἔπειτα ὁ κ. Μ. Ἰωσήφ παρέδωκε στὸν θίασο Κοτοπούλη τὸ ἔργο του «Νευρική». Ἔπεσεν ὅμως μέσα στὸν θρίαμβο τῶν «Πολεμικῶν Παναθηναίων» καὶ δὲν ἐπαίχθη ποτέ..

Ὅταν τὰ θέατρα ἔκλεισαν ἕνεκα τοῦ δευτέρου πολέμου εἶχαν παιχθῆ μόνον αὐτά. Κι' ὅταν ξανάνοιξαν ἄρχισεν μὲ ἐπιθεωρήσεις καὶ μὲ γαλλικὲς φάρσες. Στὰ πιὸ μικὰ θέατρα ἐπανελήφθησαν καὶ παλαιὲς Ἑλληνικὲς ἐπιτυχίες: «Τὸ Τζιώτικο Ραβαΐσι», «Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας», ἡ «Γκόλφω»..

Τέλος ὅμως κατὰ τὸ τέλος τῆς σαιζόν, τὸν Σεπτέμβριο ἐπαίχθη κι' ἕνα νέο ἔργο τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου. Ὄχι ὅμως ἀπ' αὐτὰ ποὺ προανήγγειλεν. Οὔτε ὁ «Ἀκρίτας», οὔτε οἱ «Φοιτηταί». Ἐπαίχθη τὸ πεοίφημο ἐκεῖνο «Ζευγάρωμα», ποὺ ἐπροκάλεσε πολλὲς φασαρίες, συζητήσεις, διαμαοτυρίες καὶ λίνο ἔλειψε νὰ προκαλέση καὶ δίκη. Γι' αὐτὰ θὰ μιλήσουμε σ' ἄλλο σημειῶμά μας.

Ἔτσι παίχθηκαν τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1913 μόνον δύο πρωτότυπα φιλολογικὰ ἔργα. Καὶ αὐτὰ ὄχι ἀπὸ τὰ προαγγελθέντα. Ἐκεῖνα ἔμειναν στὰ συρτάρια τῶν συγγραφέων..

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Στὸ ἄλλο φύλλο: Ἡ ὀπερέττα Λαγκαδᾶ.



Ἱστορίες τῶν συνοικισμῶν

# Τὰ κατορθώματα τῆς κόνα Προφυρίας

## Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ της χέρι κρεμασμένο σὲ ἐπίδεσμο ἡ Προφυρία ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο τοῦ Συνοικισμοῦ Βύρωνος.

— Τί 'παθες καλὲ Προφυρία μου; τὴν ρώτησε ἡ Πάτρα τοῦ Ντέρτη καθὼς τὴν εἶδε νὰ περνᾷ μπροστὰ στὴν πόρτα της.

— Ἄστα Πάτρα μου κι' ἤπαθα συφορὲς καὶ φουρτοῦνες.

— Τί εἶναι καλέ;

—Νά, δὲ βλέπεις τὸ χέρι μου;

—Τόκοψες;

— Μακάρι νὰ τόκοβα. Ἤβγαλα ἕνα ἀπουρὶ στὴ χούφτα καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὴ λάτρα μου. Καὶ πόνοι, μήν τὰ ρωτᾶς. Δὲν ἠκοιμήθηκα τώρα ὀχτὼ μέρες.

— Κάβουνο θάναι.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! Μή μοῦ κακομελετᾶς καϋμένη. Βγαλτὸ εἶναι. Καὶ ἠπῆα στὸ γιατρὸ καὶ μοῦ τόσκισε.

— Γιατὶ καλὲ νὰ πᾷς τσοί γιατροί; Δὲν ἤξερες νὰ μοῦ τὸ πῆς νὰ σοῦ στείλω τὴ Δυγερὴ τὴ μαμή, ποὺ γιατρεύει βύλες τσί πληγὲς μὲ μιὰν ἀλοιφή;

— Τί μοῦ λές Πάτρα μου! Ποῦ νὰ τὸ ξέρω ἡ κακομοῖρα.

— Ἠγιάτρεψε γῆς καὶ κόσμο. Τὸ ποδάρι τοῦ γασάπη τοῦ Ντανᾷ ἤτανε νὰ τοῦ τὸ κόψουνε καὶ τόκανε καλά. Ἡ Ἀθανασία εἶχε ἄφτρες καὶ τὴ γιάτρεψε. Τὸ παιδί τσῆ Σουσάνας ποὺ ἤτανε χάλι ἀπὸ τὸ ψωροφύτη, τόκανε μάτια μου ἐφτάγιανο.

— Ἂν τόξερα δὲ θὰ ἠπήγαινα νὰ μοῦ τὸ σκίσῃ ἐκεῖνος ὁ ἄπονος. Ἄχ! Νὰ δῆς τὸ χέρι μου φουντανέλλα! Καὶ τί πόνοι ἠτράβηξα! Οἱ φωνές μου ἀκουστήκανε στὸ Ζάππειο. Μὰ τώρα ἠξαλάφρωσα.

— Περαστικά σου νάναι. Νὰ τὸ σταυρώσῃς καὶ μὲ τὸν Ἅη Σπυρίδωνα ποῦναι θαυματουργὸς κι' ὁλοζώντανος. Βοήθειά μας νάναι.

Ἡ Προφυρία ἔκανε νὰ προχωρήσῃ ὅταν ξαναστάθηκε:

— Καλὲ Πάτρα μου, μπᾶς καὶ ξέρεις καμμιὰ καλὴ πλύστρα νὰ μᾶς κάνῃ μιὰ μπουγαδίτσα; Πῶς νὰ τὰ πλύνω ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ γάλι;

Ἡ Πάτρα σκέφθηκε λίγο.

— Νὰ σοῦ συστήσω τὴ Σταματία τοῦ Γκαβοῦ, ξέρεις ἐκείνη τὴν ἀψηλὴ τὴ ροκοστέκα, τὴν ἄσχημη. Προκομμένη ὅμως καὶ παστρικιά!

— Μὲ εἶναι γλωσσοῦ μοῦ λένε...

— Τί θὰ τὴν κάνῃς; Δὲ θὰ τήνε πάρετε γιὰ πάντα. Νὰ σᾶς τελειώσῃ τὴν μπουγάδα, νή τηνε πλερώσετε, κι' ὅστερα ἀπὸ δῶ πάν κι' ἄλλοι. Θές νὰ τὴ μηνύσω νὰ στὴ στείλω;

— Ναί καϋμένη. Μὲ ἀποχρέωσες. Αὔριο τὸ πρωΐ ἂς περάσῃ ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐγὼ τὰ τσῆ χωρίσω τὰ ροῦχα νὰ τὰ βρῇ ἕτοιμα. Ἀντίο.

— Στὸ καλὸ Προφυρία μου καὶ περαστικά σου.

Ἡ Πάτρα τὴν χάϊδεψε στὸν ὦμο κι' ἡ Προφυρία τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι της.

Τὴν ἄλλη μέρα περίμενε τὴν πλύστρα. Χτύπησαν ὀχτώ, κι' ἀκόμα δὲν εἶχε φανῆ.

— Δὲ ὥρα νἄρθῃ, ἔλεγε ἐκνευρισμένη στὴν κόρη της. Ἀμ' τέτοιες δουλειὲς νὰ τσί βράσω. Ἀκοῦς μπουγάδα καὶ νἄρχῃ τὸ μεσημέρι!

Στὶς ὀχτὼ καὶ τέταρτο μιὰ ψηλὴ σαραντάρα ἀγριογυναῖκα, μὲ μεγάλα χέρια, δυναμωμένη, φάνηκε στὴν πόρτα. Ἦταν ἡ Σταματία.

— Καλημέρα σας. Ἡ κόνα Πάτρα μ' ἔστειλε νὰ σᾶς πλύνω, λέει...

Ἡ Προφυρία χαμογέλασε εἰρωνικά:

— Καλῶς τηνε. Μὰ σοῦσε τὸ φανάρι σου γιατὶ ὁ ἥλιος πιὰ κατέβηκε στὴν αὐλή. Κοκώνα μου, τί ὥρα θ' ἀνάψῃς καζάνι καὶ τί ὥρα θ' ἀρχίσῃς;!

Ἡ Σταματία σούφρωσε τὰ φρύδια:

— Ἔνοια σου κόνα Προφυρία καὶ ὀδλα σου θὰ γίνουνε. Μή φοβᾶσαι. Ἐγὼ εἶμαι γλήγορη.

— Ναί, μὰ νὰ μή μοῦ τὰ κάνῃς βαφτίζω καὶ μυρώνω κι' ἄρα ζήσῃ κι' ἄν δὲ ζήσῃ! Ἐγὼ τὰ θέλω παστρικὰ καὶ καλοπλυμένα· τὰ τσαλαβουτήματα δὲ μ' ἀρέσουνε.

Ἡ Σταματία εἶπε κάτι μέσα στὰ δόντια της, κι' ἡ Σουλτάνα, ἡ κόρη τῆς Προφυρίας, τὴν πῆγε στὸ πλυσταριὸ νὰ τῆς δείξῃ τὰ κατατόπια. Σὰν πῆγε μέσα εἶπε στὴ μάννα της:

— Καϋμένη μαμᾶ, μήν τὴν ἀποπαίρνεις μὲ τέτοιο τρόπο.

Ἡ Προφυρία ἐξανέστη:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Μήν ἀνεκατεύεσαι στὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ. Θές νὰ τὴν ἀφήσω νὰ μοῦ τὰ πλύνῃ σὰν τὰ μοῦτρα τση;

Ἡ Σταματία ἄρχισε νὰ πλένῃ τὰ ροῦχα, ἐνῷ οἱ δυὸ γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ καταγινότανε νὰ μαγειρέψουν. Ἡ Προφυρία μὲ τὸ ἕνα χέρι δεμένο, βοηθοῦσε τὴν κόρη της.

Ποῦ καὶ ποῦ ὅμως κατέβαινε στὸ πλυσταριὸ νὰ κάνῃ καμμιὰ παρατήρηση.

— Πρῶτα τὰ ἄσπρα κι' ὕστερα τὰ σκοῦρα κερά μου. Τοῦ μωροῦ τὰ ρουχαλάκια χώρια ἀπὸ ρῦλα τ' ἄλλα.

Ρουθούνιζε ἡ πλύστρα ἀπὸ τὸ θυμό της:

— Καλά, τὰ ξέρω! εἶπε γινατωμένη.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε πάλι ἡ Προφυρία κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ἀ! Ὄχι ποτάσες! Δὲ θέλω νὰ μοῦ λυώσῃς τὰ σεντόνια, τ' ἀκοῦς;!

— Μὰ χωρὶς ποτάσα πλένονται ροῦχα καὶ τόσα λερωμένα;

—Λερωμένα;! ξεφώνησε ἡ γρηά. Εἶδες κι' ἄλλα ροῦχα λερωμένα σὰν τὰ δικά μας; Μωρὲ τρόπος!!

Ἀνέβηκε κι' εἶπε στὴν κόρη της:

— Αὐτὴ καλὲ εἶναι ἐφτάγλωσσα. Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τσῆ μιλήσῃ. Χαρᾶς καὶ τὸ μουτζωδοῦρο τση!

Σὰν ἔφαγαν τὸ μεσημέρι κατέβηκε πάλι στὴν πλύση.

— Ἄκου Σταματία, τὴν ὥρα ποὺ θὰ στοιβάξῃς τὴν μπουγάδα στὸ κοφίνι, φώναξέ με νὰ σοῦ πῶ πῶς θὰ τ' ἀραδιάσῃς. Ἀκοῦς;

Ἡ Σταματία δὲν μίλησε μὰ ἦταν πῦρ καὶ μανία.

— Πίσω σ' ἔχω Σατανᾶ, εἶπε σιγά.

Ἡ Προφυρία ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ λίγο τὸ μεσημέρι, ὅταν δὲ ξύπνησε, θυμήθηκε πάλι τὴν πλύστρα. Ἔτρεξε νὰ δῇ. Τὰ ροῦχα ἦταν στοιβαγμένα.

— Ἠδοί! Τὰ στοίβαξες; Γιατὶ δὲ μὲ φώναξες;

— Μὰ ἠκοιμοῦσανε...

—Νὰ μὲ ξυπνήσῃς νὰ τὰ δῶ κι' ἐγώ!

Κι' ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὰ ροῦχα ἀπὸ τὴ μπουγαδοκόφινο, γιὰ νὰ δῇ τὴ σειρά.

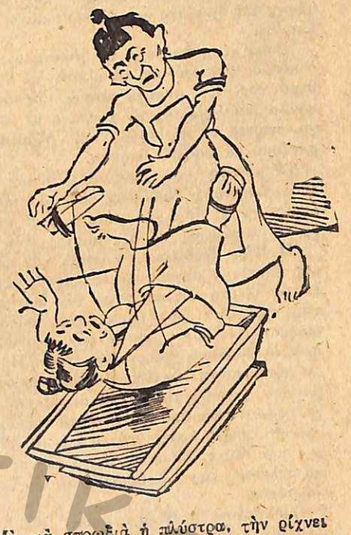

Μὲ μιὰ σπρωξιὰ ἡ πλύστρα, τὴν ρίχνει μέσα στὴ σκάφη.

Ἔβαλε κάτι φωνὲς ποὺ τρέλλανε τὴ γυναίκα:

— Τ' ἤκανες καλέ; Ἤβαλες κάτω-κάτω τοῦ μωροῦ τὰ ρουχαλάκια;! Πά, πά, πά! Θὰ λωλαθῶ! Πλυμένα ροῦχα εἶν' αὐτά!!!

Κι' ἄρχισε νὰ τὰ πετᾷ μέσα σὲ μιὰ σκάφη γεμάτη νερό.

Ἡ Σταματία ἀγρίεψε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ κερά μου. Ἔτσι δὲν κάνουνε! Καὶ τὴν ἔσπρωξε.

— Ποιὰ σκουντᾶς μωρή;!! φώναξε ἡ Προφυρία καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Μὲ μιὰ σπρωξιὰ ἡ πλύστρα τὴν ρίχνει μέσα στὴ σκάφη μὲ τὸ νερὸ ἀνάσκελα.

— Λωλόγρηα, λυσσασμένη. Νά! Γιὰ νὰ δῆς πῶς μπουγαδιάζω ἐγώ!

Ἀπὸ τὶς φωνὲς τῆς Προφυρίας, μαζεύτηκε ὅλη ἡ γειτονιά. Ἡ Σταματία ἔφευγε ξεμαλλιασμένη φωνάζοντας στὴν ὀξώπορτα:

— Τὴν ἔκανα μπουγάδα τὴν ἴδια γιὰ νὰ μάθῃ νὰ παιδεύῃ τὸν κόσμο ἡ μπαμπόγρηα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

# Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΤΑ ΡΟΜΠΙΝΑ

## Δ'

### Ὁ παράδοξος θάνατος τοῦ καθηγητοῦ Σαρλάκ

Η ΘΥΕΛΛΑ ποὺ ἐγκυμονοῦσε ὥρες τώρα, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὁ παρισινὸς οὐρανὸς ξέσπασε ἐπὶ τέλους. Ἕνα δυνατὸ μπουμπουνητὸ τράνταξε ξαφνικὰ τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ νερὸ ἄφθονο, κατακλυσμιαῖο, ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους πάνω στὸ Παρίσι.

Ἦταν τόσο ἀπότομο τὸ ξέσπασμα, ποὺ ὁ κόσμος δὲν πρόκανε νὰ κλείσῃ τὰ παράθυρά του. Κι' ἄκουγε κανεὶς παραθυρόφυλλα καὶ γρίλλιες νὰ χτυπᾶνε μὲ πάταγο, πόρτες νὰ κλείνουν καὶ τζάμια νὰ σπάζουν μὲ φοβερὸ θόρυβο.

Τὸ μέγαρο τοῦ μεγάλου Ρώσσου σοφοῦ, δόκτορος Ναδίλωφ, δὲν ἀπετέλεσε ἐξαίρεση. Ἡ ἴδια συναυλία καὶ σ' αὐτό, μὲ τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες του.

Ἡ Βέρα Ναδίλωφ, ἡ νεαρὰ καὶ ὄμορφη κόρη τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος, ἔτρεξε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της, τὴν ἴδια ὥρα ὅμως, ἕνας πάταγος θρυμματιζομένων πραγμάτων ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα της. Ἡ Βέρα τρομαγμένη ἔσπευσε νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε. Ἕνα δυνατὸ ρεῦμα ἀέρος ποὺ εἶχε σχηματισθῆ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα ἔρριξε κάτω ἀπὸ τὸ βάθρο της μιὰ Ψυχή, θαυμάσιο ἔργο τέχνης ἀπὸ πορσελάνη τῶν Σεβρῶν, καὶ τὸ ἔκανε κομμάτια.

Προληπτικὴ ἡ Βέρα, ὅπως ὅλοι οἱ Σλαῦοι, στάθηκε γιὰ λίγο σὰν ἀπολιθωμένη, στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας.

— Κακὸ σημάδι, ψιθύρισε.

Ἐν τούτοις πῆγε ἀμέσως ἔπειτα νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο ἀπ' ὅπου ἀκράτητη ἔμπαινε ἡ βροχή. Ἐκεῖ, ὅμως, σταμάτησε ἔκπληκτη.

Τὸ μέγαρο Ναδίλωφ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα κυρίως κτίριο καὶ ἀπὸ δυὸ πτέρυγες στὰ πλάγια χωρισμένες ἀναμεταξύ των ἀπὸ μιὰ μεγάλη αὐλή. Ἀποτελοῦσε δηλ. τὸ ὅλον ἕνα μεγάλο καὶ ἐπιβλητικὸ Π. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πτέρυγες ἦταν τὸ ἐργαστήριο τοῦ δόκτορος. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν τώρα ἡ Βέρα, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε στὸ ἐργαστήριο. Ἔτσι ἡ Βέρα ἔμεινε κατάπληκτη βλέποντας πίσω ἀπὸ τὰ βρεγμένα τζάμια μιὰ γυναῖκα νὰ περιφέρεται μέσα στὸ διαμέρισμα αὐτὸ ποὺ ἦταν γεμᾶτο βιτρίνες μὲ διάφορα ἐπιστημονικὰ ὄργανα καὶ τραπέζια μὲ μικροσκόπια, δοκιμαστικοὺς σωλῆνες καὶ χημικὰ ἢ μικροβιολογικὰ παρασκευάσματα.

— Μιὰ γυναῖκα μέσα στὸ λαμπαρατουὰρ τέτοια ὥρα!... μουρμούρισε ἡ Βέρα. Πολὺ παράξενο πρᾶγμα. Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ.

Καὶ ἀψηφώντας τὴν βροχὴ ποὺ τὴν

κατάβρεχε ὁλόκληρη σχεδὸν, ἔσκυψε πρὸς τὰ ἔξω γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα.

Ὁ ὑδάτινος ὅμως πέπλος ποὺ τὴν χώριζε ἀπὸ τὰ ἀπέναντι παράθυρα γινόταν ὁλοένα πυκνότερος κι' ἔτσι ἡ νεαρὰ κόρη δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε.

Ἔκλεισε τὸ παράθυρο καὶ ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό της. Σκούπισε τὸ πρόσωπό της, τὰ μαλλιά της, ἄλλαξε ρόμπα καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη της ἕνα βιβλίο, κάθησε σ' ἕνα φωτεῖγ καὶ προσπάθησε νὰ διαβάσῃ. Ἄδικα ὅμως. Ἡ σκέψη της πετοῦσε διαρκῶς στὴν μυστηριώδη σιλουέττα ποὺ εἶχε φανῇ πίσω ἀπὸ τὰ βρεγμένα τζάμια. Ὁ δαίμονας τῆς ἀνησυχίας τὴν κυρίευψε ὁλόκληρη. Ἀφῆκε τὸ βιβλίο νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα καὶ σηκώθηκε ὄρθια.

«Ἀσφαλῶς δὲν θᾶμαι καλὰ σήμερα, σκέφθηκε. Δὲν μπορεῖ νᾶναι ὅλα αὐτὰ ἀληθινά! Καὶ ὅμως... ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατώρθωσε ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ διαμέρισμα τοῦ πατέρα μου, χρησιμοποιώντας σχεδὸν τὴν βία.... Ἐκείνη ἡ γυναῖκα ἔπειτα, τὴν ὁποία δὲν ἄκουσα νὰ μπαίνῃ καὶ τὴν ὁποία ἐν τούτοις εἶδα, νὰ ἐδῶ πολὺ καλά!... τί νὰ σημαίνουν ὅλα αὐτά; Φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶναι ἄσχετα μὲ τὸ θρυμμάτισμα τῆς Ψυχῆς.... Κάποιος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ...».

Κι' ὅσο περισσότερο σκεπτόταν τόσο πιὸ δικαιολογημένους εὕρισκε τοὺς φόβους της.

Ἡ εἴσοδος στὸ ἐργαστήριο, πρὶν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε τὸ γραφεῖον τοῦ γιατροῦ, ὅπου ἐδέχετο τοὺς ἀρρώστους καὶ ἡ αἴθουσα ἀναμονῆς, ἦταν ἀπηγορευμένη σὲ ὅλους. Γιατὶ ἐκτὸς τῶν διαφόρων καὶ δραστικῶν δηλητηρίων ποὺ ἐχρησιμοποιοῦσε ὁ γιατρὸς γιὰ τὰ πειράματά του, ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα καὶ πολλὲς καλλιέργειες μικροβίων καθὼς καὶ μηχανήματα πειραματισμοῦ λεπτεπίλεπτα καὶ πανάκριβα. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ ἐργαστηρίου ἦσαν οἱ ἀνακαλύψεις τοῦ διασήμου σοφοῦ, ἀνακαλύψεις μεγάλης σημασίας τὶς ὁποῖες δὲν εἶχε ἀνακοινώσει ἀκόμη, καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες φοβόταν μήπως τοῦ τὶς κλέψουν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Βέρα, μολονότι εἶχε σπουδάσει τὴν ἰατρικὴ, σπανιώτατα ἐγίνετο δεκτὴ μέσα στὸ ἐργαστήριο αὐτό.

Δὲν μποροῦσε λοιπὸν ἡ νέα νὰ ἐξηγήσῃ τὶς δυὸ αὐτὲς ἀπρόοπτες ἐπισκέψεις ποὺ ἐδέχθηκε ὁ πατέρας της, ἀκριβῶς μέσα στὸ ἄδυτο τῶν ἀδύτων τῶν ἐπιστημονικῶν του ἐρευνῶν καὶ οἱ ὁποῖες θὰ τὸν ἐστεναχώρησαν τὸ δίχως ἄλλο. Τὸ πρᾶγμα τῆς ἐφαίνετο μυστηριῶδες.

Γιὰ νὰ ἀποτραβήξῃ ἀλλοῦ τὴν σκέψη της ἡ Βέρα πῆγε πρὸς τὸ ραδιόφωνό της γιὰ νὰ τὸ βάλῃ μπρός. Τὴν ἴδια ὥρα, ὅμως, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο.

— Πατέρα μου! ψιθύρισε ἡ νέα, μὲ τὸν λάρυγγα σφιγμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Καὶ ὄρχισε νὰ τρέμῃ ὁλόκληρη.

Ἡ Βέρα, ὅμως, ἦταν θαρραλέο κορίτσι καὶ κατώρθωσε σύντομα νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της.

— Πρέπει νὰ μάθω, πρέπει νὰ μάθω!... εἶπε μόνη της.

Καὶ μὲ βῆμα σταθερὸ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τῆς πλατειᾶς σκάλας Λουδοβίκου 15ου.

Ἀπόλυτη σιωπὴ βασίλευε τώρα μέσα στὸ μέγαρο. Μέσα στὸ εὐρύχωρο χὼλ ἡ Βέρα στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτική. Νὰ εἶχε πέσει τάχα θῦμα ψευδαισθήσεως;

Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν! Εἶχε ἀκούσει πολὺ καλά!....

Καὶ σὰν νὰ ἐρχόταν γιὰ νὰ τῆς τὸ ἐπιβεβαιώσῃ αὐτὸ, ἕνα λυπητερὸ οὔρλιασμα σκυλιοῦ ἀντήχησε μέσα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο.

Ἡ Βέρα δὲν ἀμφέβαλλε πιά. Κάτι τὸ κακὸ συνέβαινε ἐκεῖ μέσα. Θέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο της. Ἐκείνη τὴν ὥρα, ὅμως, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ γερο-Λουΐ ὁ καμαριέρης τοῦ πατέρα της. Δὲν τὴν εἶχε προσέξει γιατὶ πήγαινε κι' αὐτὸς βιαστικὸς πρὸς τὸ ἐργαστήριο.

Ὁ Λουΐ ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν σαράντα χρόνια τώρα στὴν ὑπηρεσία τοῦ δόκτορος καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν μέσα στὸ σπίτι. Ἡ Βέρα λοιπὸν τὸν εἶδε μὲ ἀνακούφιση.

— Λουΐ! τοῦ φώναξε.

Ὁ γέρος σταμάτησε.

— Τί τρέχει; ρώτησε ἡ νέα.

— Δὲν ξεύρω, δεσποινίς, πάω κι' ἐγὼ νὰ ἰδῶ.

Ἡ Βέρα σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν εἶπε:

— Ὄχι, μεῖνε καλύτερα ἐσὺ ἐδῶ. Θὰ πάω μόνη μου νὰ ἰδῶ καὶ ἂν χρειασθῇς θὰ σὲ φωνάξω.

Καὶ μὲ γοργὸ βῆμα, τρέμοντας σχεδὸν, ἡ Βέρα βγῆκε ἀπὸ τὸ χώλ.

Ἦταν στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τῶν ἀρρώστων καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ μισάνοιξε σιγὰ-σιγὰ



καὶ μιὰ γυναῖκα ψηλὴ, λεπτὴ καὶ πολὺ κομψὴ φάνηκε.

Ἐξ ἐνστίκτου ἡ Βέρα τραβήχτηκε ἀπότομα σὲ μιὰν ἄκρη.

Ἡ ἄγνωστος διέσχισε βιαστικὰ τὸ εὐρύχωρο δωμάτιο, βγῆκε ἔξω καὶ σὲ λίγο πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι ἡ Βέρα τὴν ἔβλεπε νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλή, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν βροχὴ ποὺ δὲν εἶχε πάψει νὰ πέφτῃ ραγδαία, καταιγιστική.

Μὲ μιὰ ἐνστικτώδη κίνηση ἡ νέα ὥρμησε ξοπίσω ἀπὸ τὴν ἄγνωστη. Ὅταν, ὅμως, ἔφθασε στὴν αὐλὴ δὲν εἶδε παρὰ μιὰ μεγάλη λιμουζίνα καταλασπωμένη, ποὺ ξεκινοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα γιὰ νὰ χαθῇ σὲ λίγο μέσα στὴ βροχή.

Ἡ Βέρα ἐπέστρεψε στὸ μέγαρο. Ἡ μόνη της σκέψη τώρα ἦτανε νὰ μάθῃ τί εἶχε γίνει μέσα στὸ ἐργαστήριο τοῦ πατέρα της.

Πέρασε τρέχοντας ἀπὸ τὸ χὼλ στὸν προθάλαμο, κατόπιν στὸ γραφεῖο καὶ τέλος ἄνοιξε μὲ τὸν φόβο στὴν ψυχὴ τὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἀπότομα ὅμως σταμάτησε στὸ κατῶφλι καὶ στηρίχθηκε στὸ κούφωμα τῆς πόρτας γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Μπροστά της, σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης ποὺ εἶχε προηγηθῆ τῆς ἄγνωστης, κοιτόταν νεκρὸς στὸ πάτωμα, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ στηλωμένα στὸ ταβάνι. Δίπλα του τὸ δανέζικο σκυλὶ ποὺ τὸν συνώδευε ὅταν εἶχε ἔλθῃ, ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ λυπητερὰ μὲ τὶς τρίχες ὠρθωμένες.

Λίγο παραπέρα, ὁ πατέρας τῆς Βέρας ὄρθιος καὶ χλωμὸς σὰν πεθαμένος, κύτταζε τὸ φρικτὸ αὐτὸ θέαμα.

Ἡ εἴσοδος τῆς κόρης του δὲν τοῦ ἔκανε τὴν παραμικρὴ ἐντύπωση. Ὁ γιατρὸς φαινόταν πὼς δὲν ἔβλεπε καὶ οὔτε ἄκουγε.

Ἡ Βέρα ἔκλεισε τὰ μάτια, ἀνίκανη νὰ βλέπῃ πιὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη εἰκόνα καὶ ἔπεσε μᾶλλον παρὰ κάθησε, στὸ πρῶτο κάθισμα ποὺ βρέθηκε κοντά της.

Ὁ δόκτωρ Γεώργιος Ναδίλωφ ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ διασήμου βακτηριδιολόγου Λαδισλάου Ναδίλωφ, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει πλείστους ὁροὺς, σωτήριους γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ποὺ εἶχε πεθάνει κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μας. Ὁ γυιός του, Γεώργιος Ναδίλωφ, εἶχε ἀκολουθήσει τὰ ἴχνη τοῦ πατέρα του, εἰδικευθεὶς, ὅμως, περισσότερο στὴν θεραπευτική. Γρήγορα ἀνεδείχθη καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ γίνεται ἡ ἱστορία μας εἶναι ἀρχίατρος στὰ μεγαλύτερα νοσοκομεῖα, μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας καὶ σοφὸς διάσημος σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Χηρευμένος ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, δὲν ἄφηνε σχεδὸν ποτὲ τὸ παληὸ μέγαρό του ποὺ ἦταν στὸ νησάκι Σαὶν-Λουΐ, καὶ δίπλα σχεδὸν στὴν Παναγία τῶν Παρισίων ὅπου κατοικοῦσε μὲ τὴν κόρη του Βέρα τὴν ὁποίαν ὑπεραγαποῦσε.

Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα ἐλάτρευε τὸν πατέρα της, βλέποντάς τους δὲ κανεὶς εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι ζοῦσαν ὁ ἕνας νιὰ τὸν ἄλλον. Ὁ καθηγητὴς δὲν εἶχε ἄλλες χαρὲς στὴν ζωή του ἀπὸ τὴν κόρη του καὶ τὴν ἐπισήμη του. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Βέρα μ' ὅλα τὰ δέκα ὀκτώ της χρόνια καὶ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά της.

Ὁ δόκτωρ Ναδίλωφ, ὅμως, δὲν ἦταν μονάχα ἕνας μεγάλος γιατρὸς ἀλλὰ καὶ μιὰ μεγάλη καρδιά. Γεμάτος καλωσύνη νιὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους. Θεράπευε

**ΕΝΑ περιπετειῶδες καὶ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τῆς Γ. ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ**

δωρεὰν ὅλους τοὺς πτωχοὺς ἀρρώστους τῆς συνοικίας του καὶ ὁποιονδήποτε ἄλλον ποὺ θὰ παρουσιαζόταν στὸ μέγαρό του καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ. Ἔτσι ὁ προθάλαμός του γέμιζε πάντα ἀπὸ ἀρρώστους ὅλων τῶν τάξεων, ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους, ποὺ ἐκλιπαροῦσαν τὴν ἐπιστημονική του συνδρομὴ καὶ ποὺ πλήρωναν τὶς συμβουλές του εἰς χρυσὸν, ὡς τοὺς πιὸ πτωχοὺς, ποὺ ἔφευγαν συχνὰ καὶ μὲ τὰ λεπτὰ γιὰ τὰ φάρμακα στὴν τσέπη.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ ἐπισκέψεις ἦσαν ἐξαιρετικῶς πολλὲς καὶ διὰ τῆς βίας σχεδὸν ἡ κόρη του τὸν πῆρε γιὰ λίγη ὥρα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τσιμπήσῃ κάτι. Ἦταν ἱκανὸς νὰ μείνῃ μέχρι τὸ βράδυ νηστικός. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ γιατρὸς κλείστηκε πάλι στὸ γραφεῖο του καὶ συνέχισε τὴν ἐργασία του.

Κατὰ τὸ γεῦμα, ὅμως, — τώρα τὸ θυμήθηκε ἡ Βέρα — τὸ ὕφος τοῦ πατέρα

Δὲν εἶδες καμμιὰ γυναῖκα! Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶδες καμμιὰ γυναῖκα!...

της ἦταν περίφροντι. Ὅταν τὸν ρώτησε τί εἶχε, στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὕστερα τῆς ἐξήγησε ὅτι εἶχε πάρει πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποιον δικηγόρο ὁ ὁποῖος τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ὁρίσῃ ἕνα ραντεβοῦ γιὰ τὸ ἀπόγευμα, γιατὶ εἶχε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ κάποιον Ζὰν Ριττὲ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο καὶ θὰ ἀπεκεφαλίζετο σὲ δυὸ μέρες. Ὁ δικηγόρος εἶχε πῆ τοῦ γιατροῦ ὅτι ἦταν ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ἀπὸ τὴν λαιμητόμο. Τοὺς λόγους δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς πῆ οὔτε τηλεφωνικῶς, οὔτε καὶ μὲ ἐπιστολή. Θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε ἀπὸ κοντά. Ὁ γιατρὸς τοῦ ὥρισε ραντεβοῦ στὰς 6 στὸ σπίτι του.

Πολὺ ὅμως πρὸ τῆς ὥρας αὐτῆς ὁ γιατρὸς ἐδέχετο μιὰ ἄλλη ἐπίσκεψη. Ἦταν ἕνας χημικὸς, ὁ Λεοπόλδος Σαρλὰκ, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε πολὺ νὰ γίνῃ δεκτός. Εἶχε πῆ τοῦ Λουΐ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ σπουδαιότατη ὑπόθεση καὶ ὅτι εἶχε γράψει ἐπανειλημμένως τοῦ κυρίου του. Τώρα ἔπρεπε νὰ πάρῃ ἀπάντηση.

Ὁ Λουΐ εἰδοποίησε τὸν δόκτορα Ναδίλωφ, ἀλλ' αὐτὸς τοῦ εἶπε νὰ διαβιβάσῃ στὸν ἐπισκέπτη ὅτι δὲν δεχόταν παρὰ μόνον ἐπὶ συνεντεύξει καὶ ὅτι ὅλες του οἱ ὧρες ἦσαν κλεισμένες μέχρι τὴν ἄλλη ἑβδομάδα. Ἑπομένως ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ὥς τότε. Ὁ χημικὸς, ὅμως, δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ καὶ σπρώχνοντας ἀπότομα τὸν γερο-Λουΐ διευθύνθηκε τρέχοντας σχεδὸν στὸ γραφεῖο τοῦ διασήμου ἐπιστήμονος.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς τραγικῆς ἱστορίας, ὁ ἐπίλογος τῆς ὁποίας ἦταν τώρα μπροστά τους: τὸ πτῶμα τοῦ ἐπιμόνου ἐκείνου ἐπισκέπτου. Τί εἶχε συμβῆ ἐν τῷ μεταξύ; Ἡ Βέρα δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἐξηγήσῃ. Ἄνοιξε ἀπότομα τὰ μάτια της καὶ βρέθηκε μ' ἕνα τρῆσημα ὄρθια λέγοντας:

— Πατέρα, τί συνέβη, λοιπόν; Σὲ καθικετεύω, μίλησέ μου!

— Πέθανε, ψιθύρισε ὁ γιατρὸς, μὲ τὰ μάτια πάντα καρφωμένα στὸ πτῶμα, πέθανε, ξαφνικὰ, ἐδῶ μποροστά μου, τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ἐξηγοῦσε τί μὲ ἤθελε!...

—Δὲν δοκίμασες νὰ τὸν βοηθήσῃς, πατέρα;

— Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ τίποτα.... τίποτα....

Ἡ ἔκπληξις τῆς Βέρας εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφό της. Ἡ σύγχυσις, ἔρμαιον τῆς ὁποίας φαινόταν νὰ διατελοῦμαιον τῆς ὁποίας φαινόταν νὰ διατελοῦσε ὁ πατέρας της, τὴν ἐτάραττε ἀκόμη πιὸ πολύ. Σώπασε μὴ ξέροντας τί νὰ πῆ καὶ κυττάζοντας καὶ αὐτὴ σὰν μαγνητισμένη τὸ πτῶμα ποὺ κοιτοῦσαν μπροστά στὰ πόδια της. Χωρὶς νὰ τὸ θελήσῃ τὸ βλέμμα της ἔπεσε ἀπότομα στὰ μάτια τοῦ νεκροῦ. Καὶ τότε ἀντελήφθη κάτι ποὺ τὴν ἔγεμισε φρίκη. Ὁ βολβός των ἦταν ἐλαφρὰ πράσινος καὶ γύρω-γύρω τὰ μάτια εἶχαν ἕνα μελανὸ κύκλο. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ θάνατος εἶχε ἐπέλθει ἀπὸ δηλητηρίασι καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ φοβερώτερο τῶν δηλητηρίων ποὺ τῆς ἦταν γνωστὸ ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὡς δηλητήριο «Ζ».

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ τοξικὸν, τοῦ ὁποίου καὶ μιὰ μόνο σταγόνα θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ ἀκαριαῖο τὸν θάνατο, ἦταν συνδυασμὸς πτωμαΐνης καὶ ἀλκαλοειδῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ στροφάντου. Τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ὁ παπποῦς τῆς Βέ-

ρας, ἐξετάζοντας τὰ σπλάχνα κάποιου ποὺ εἶχε πεθάνει, ὅπως εἶχαν διαγνώσει οἱ γιατροὶ, ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Τὸ δηλητήριο αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦσε μιὰ συμορία κακοποιῶν, ἡ ὁποία ἐξαφάνιζε, μέχρι τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ τρομεροῦ ὄπλου της, τὰ θύματά της χωρὶς φόβο νὰ συλληφθῇ, γιατὶ τὸ δηλητήριο αὐτὸ δὲν ἄφηνε ἴχνη δηλητηριάσεως στὸν ὀργανισμό, ἐπιστεύετο δὲ ἀπὸ τὴν νεκροψία ὅτι ὁ θάνατος εἶχεν ἐπέλθει ἀπὸ καμμιὰ στηθάγχη ἢ ἀπὸ ἄλλο παραπλήσιο νόσημα. Αὐτὰ τὰ συμπτώματα παρουσίαζε. Ἐν τούτοις ὅταν ἡ δόσις ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, τὸ δηλητήριο ἄφηνε ἕνα ἴχνος στὸ πτῶμα: τὸ ἐλαφρὸ πράσινο χρῶμα στὰ μάτια ποὺ εἶχε ἰδῇ ἡ Βέρα!

— Πατέρα, εἶπε πάλι, ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ βγῆκε πρὶν ἀπὸ λίγο ἀπ' ἐδῶ;

Ὁ Ναδίλωφ φρικίασε σύγκορμος καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Γιὰ ποιὰ γυναῖκα μοῦ μιλᾷς; ρώτησε.

Κάποιο φορτηγὸ αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε μὲ φοβερὸ θόρυβο ἐκείνη τὴν ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ στενὸ δρόμο, τοὺς ἔκανε νὰ σωπάσουν. Πατέρας καὶ κόρη κυττάχθηκαν μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀγωνία καὶ κατόπιν ἡ Βέρα εἶπε:

— Πρὶν ἀπὸ λίγο, πατέρα, εἶδα μιὰ γυναῖκα νὰ περιφέρεται μέσα στὸ ἐργαστήριο καὶ κατόπιν νὰ φεύγῃ βιαστική...

Ὁ Ναδίλωφ ἔσφιξε τὶς γροθιές του, χειρονομία ἐκπληκτικὴ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἤρεμο καὶ συγκρατημένο ὅπως ὁ γιατρός!

— Δὲν εἶδες καμμιὰ γυναῖκα, εἶπε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόντια του, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶδες καμμιὰ γυναῖκα! Σοῦ φάνηκε... Ἡ θύελλα σοῦ ἔχει ταράξει τὰ νεῦρα....

Εἶχε γίνει κατακόκκινος καθὼς μιλοῦσε, καὶ τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῆ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε σὲ λίγο στὸν μεγάλο δανέζικο σκύλο. Ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος του, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ περιλαίμιο καὶ, σέρνοντάς τον, βγῆκε μαζί του ἔξω.

Ἡ Βέρα ἔμεινε ἔτσι μόνη μὲ τὸ πτῶμα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κύτταξε ἀκίνητη. Κατόπιν ἀργὰ - ἀργὰ πλησίασε, γονάτισε δίπλα του καὶ τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια ποὺ μιλοῦσαν ἀκόμη καὶ νεκρά.

## Β'

## Τὸ πρῶτο ψέμμα

### τοῦ δόκτορος Ναδ λωφ

Ἀφοῦ ἔκανε τὸ θλιβερὸ αὐτὸ καθῆκον ἡ Βέρα, ποὺ ἦταν ἀκόμα καὶ ἕνα μέτρον φρονήσεως, διευθύνθηκε μὲ βῆμα κλονιζόμενο σ' ἕνα φωτεῖγ καὶ ἔπεσε βαρειὰ σ' αὐτό, μὲ τὰ νεῦρα ξεχαρβαλωμένα καὶ τὰ αὐτιά της νὰ βουΐζουν τρομακτικά.

Ἔκλεισε γιὰ λίγο τὰ μάτια σὰν γιὰ νὰ τὰ ξεκουράσῃ καὶ περίμενε. Τί πρᾶγμα; Δὲν ἤξερε κι' αὐτὴ τὶ νὰ πῇ. Ἴσως τὸ θαῦμα ποὺ θὰ ἔρριχνε ἄπλετο φῶς σ' ὅλο αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ μυστήριο.

Ἀντίκρυ της ἦταν ἕνα πορτραῖτο τῆς μητέρας της, μιᾶς νέας καὶ ὄμορφης ξανθῆς γυναίκας, ποὺ φοροῦσε κάτι περίεργα σκουλαρίκια ἀπὸ ρουμπίνια, τὰ ἴδια αὐτὰ ρουμπίνια ποὺ φοροῦσε τώρα ἡ Βέρα στ' αὐτιά της. Τὰ μάτια τῆς μητέρας της φαινόνταν να τὴν κοιτοῦσαν ἐπίμονα. Λίγο πιὸ πέρα, ἕνας μεγάλος πίνακας τοῦ Μποννὰ ἀναπαρίστανε τὸ αὐστηρὸ κι' εὐγενικὸ πρόσωπο τοῦ παπποῦ της, Λαδισλάου Ναδίλωφ.

Νοερὰ ἡ νεαρὰ κόρη πῆρε τὸν παπποῦ της γιὰ μάρτυρα: Ὁ πατέρας της, τὸν ὁποῖο ἐλάτρευε, καὶ τὸν ὁποῖον θεωροῦσε ὡς αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀνίκανο καὶ γιὰ τὴν παραμικρότερη κακὴ πράξη, τῆς εἶχε πῇ ψέμματα! Τί ἐσήμαινε, λοιπὸν, τὸ φρικτὸ αὐτὸ μαρτύριο;

Μιὰ γυναῖκα εἶχε βγῇ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς γυναίκας αὐτῆς, ἡ Βέρα ἦταν βέβαιη. Ὑπῆρχε ἐκεῖ, ἀπέναντί της τὸ πτῶμα αὐτὸ, ποὺ ζητοῦσε κιόλας ἐκδίκηση.

Ὁ Σαρλὰκ εἶχε δολοφονηθῇ, περὶ αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία! Ποιὸς ὅμως ἦταν ἐκεῖνος ποὺ μπόρεσε νὰ πάρῃ τὸ τρομερὸ δηλητήριο ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἦταν κρυμμένο καὶ νὰ τὸ δώσῃ σὸν δυστυχισμένο χημικό; Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄγνωστη γυναῖκα, ἀπὸ τὴν ὁποία τίποτε ἄλλο δὲν θυμόταν ἢ μᾶλλον δὲν εἶχε προφθάσει νὰ ἀντιληφθῇ ἡ Βέρα παρὰ μόνον ὅτι ἦταν τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντὼ γαρνιρισμένο μὲ ρενὰρ ἀρζαντέ, ὅτι εἶχε δυὸ ὑπέροχα πράσινα μάτια, μαλλιὰ πυρὰ σὰν φλόγες καὶ ὅτι ἄφνε πίσω της ἕνα δυνατὸ ἄρωμα μόσχου. Ὦ! Ἀσφαλῶς αὐτὴ εἶχε σκοτώσει τὸν χημικό! Ἡ Βέρα ἦταν ἀπολύτως βέβαιη!

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ πτῶμα καὶ προσπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὰ νεῦρα της Ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος τὴν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι: τὸ ἕνα χέρι τοῦ νεκροῦ εἶχε ὑψωθῇ λίγο καὶ κατόπιν ξανάπεσε στὸ πάτωμα. Ἡ Βέρα ἤξερε ὅτι αὐτὸ μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ ἕνας τελευταῖος σπασμὸς τῶν μυῶν ποὺ ἦσαν ἀκόμη ζωντανοὶ, ἀλλὰ τόσο πολὺ ξαφνιάστηκε ποὺ δάγκωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ μὴν κραυγάσῃ.

Εὐτυχῶς ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐπέστρεφε ὁ πατέρας της.

Ἦταν τώρα ἡσυχότερος.

— Τοὐλάχιστον, εἶπε, αὐτὸ τὸ παληόσκυλο δὲν θὰ σύρλιάζῃ πιὰ μέσα στὸ σπίτι. Τώρα, Βέρα, πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε τὴν ἀστυνομία.

Πλησίασε τὸν ἄτυχο Σαρλὰκ, τὸν κύτταξε γιὰ λίγο σιωπηλὸς καὶ κατόπιν διευθύνθηκε στὸ τηλέφωνο.

Πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὸν δίσκο. Μετάνοιωσε, ὅμως, ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ στράφηκε πρὸς τὴν κόρη του:

— Ἄκουσε Βέρα, τῆς εἶπε ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο. Θάθελα, προτοῦ εἰδοποιήσω τὴν. ἀστυνομία. νὰ σοῦ ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα. Αὐτὸς ὁ Σαρλὰκ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο φαρμακευτικῶν προϊόντων, εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀποκλειστικὴ παραγωγὴ καὶ ἀναμετάλλευση ἑνὸς ἀντικαρκινικοῦ ὁρυῦ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀνακαλύψει ὁ παπποῦς σου.

— Ἀλλὰ, πῶς ἤξερε τὴν ὕπαρξη τοῦ ὁρυῦ αὐτοῦ;

Ὁ Ναδίλωφ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κατόπιν εἶπε:

— Ὑποθέτω ἀπὸ μιὰ παληά του βοηθό....

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

**Ὁ Βάγγος συζητεῖ...**

## Μὲ δόσεις...

Μέσα στὸ καφενεδάκι τὸ συνοικιακό, ὁ Βάγγος ὅπως συνήθως ἔδγαζε λόγο ἐνώπιον τῆς τακτικῆς του παρέας.

— Τὸ ὁποῖον, ἔλεγε ὁ Βάγγος, ὅλα τὰ πράμματα τὴν σήμερον ἡμέραν γίνονται μὲ δόσεις...

—Δηλαδή Βάγγο;

— Οἰκόπεδο θέλεις, τὸ παίρνεις μὲ δόσεις, σπίτι γουστάρεις τὸ πληρώνεις μὲ δόσεις, ἐπιπλικὸ θέλεις τὸ ἀγοράζεις μὲ γραμμάτια καὶ μὲ δόσεις, γραβάτες πουλοῦνε στὰ γραφεῖα μὲ δόσεις, ρολόγια, ψυγεῖα, ραδιόφωνα, μαντολίνα, φάρμακα μὲ δόσεις..

— Τί σὲ πειράζει Βάγγο αὐτό;

— Μὲ πειράζει ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ τὴν αἰτία.

— Ποιὰ αἰτία;

— Τέλος πάντων! Τὸ ὁποῖον, γιατὶ κύριε μὲ δόσεις; Γιὰ τὴν εὐκολία τοῦ κόσμου θὰ μοῦ πῆς. Μὰ ἔτσι συνηθίζει ὁ κοσμάκης στὴ δόση καὶ τὸ κάνει κανόνα τῆς ζωῆς. Τὸ πᾶν μὲ δόση...

— Ἔτσι εἶναι καλύτερα γιατὶ δὲν ἔχει ὁ κόσμος σήμερα νὰ πληρώνῃ ὅλο τὸ ποσὸν μαζεμένο...

— Ναί, μὰ κακομαθαίνει ὁ ντουνιᾶς καὶ δὲν ξέρει τί κάνει ὕστερις.

— Μὰ τί σοῦ συμβαίνει Βάγγο;

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ.

—Βοὲ ἀμάν!.. Πές μας ἐπὶ τέλους...

—Τὸ ὁποῖον καὶ νὰ μή μάθῃ τίποτα ἡ Μανιώ, ἀποφάσισα νὰ παντρευτῶ...

— Νὰ παντρευτῆς Βάγγο; Λοιπόν;

— Τὸ ὁποῖον εὗρηκα τὴ νύφη, νέα, καλή, νοικοκυρὰ καὶ κομμάτι νὰ χάνῃς τὸν μπούσουλα...

— Λοιπόν; Λοιπόν;

— Βρῆκα τὴ νύφη... Κόρη τοῦ Θωμᾶ τοῦ ἀγολάβου. Ἀγολάβος ὁ γέρος της, εἶπα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ μ' ἀγαπήσῃ νὰ τῆς κάνω ἀγολαβία... ἐν τάξει; Τὸ ὁποῖον, εἶπα ὅταν ἔμαθα πὼς ὁ ἀγολάβος τῆς ἔδινε καὶ προῖκα τρακόσα χιλιάρικα...

— Πόσα Βάγγο;

— Τρακόσα.. στὴ φῶς μου. Εἶπα λοιπὸν νὰ πάω νὰ τὴ ζητήσω. Πῆγα τοῦ λέω τό καὶ τό.. Μοῦ λέει ἐκεῖνος-ἀλίστα.. Τοῦ λέω περὶ μπανιόκο, περὶ προῖκα δηλαδή, μοῦ λέει: Τρακόσα χιλιάρικα ἔχει ἡ κόρη μου ἀλλὰ τῆς δίνω τὸ εἰσόδημα, ἤγουν τρία χιλιάρικα τὸν χρόνο..

— Προῖκα μὲ δόσεις δηλαδὴ σοῦ ἔδωσε Βάγγο;

— Ναί τὸ μάτι! Προῖκα μὲ δόσεις..

— Καὶ τί τοῦ εἶπες;

— Τοῦ εἶπα: εἰ θέλετε βοὲ ἀγοραῖε; Πῶς θὰ τὴν πάω τὴν νύφη μὲ δόσεις; Ἀτόφια θὰ τὴν πάω καὶ ἀτόφια τὴν θέλω καὶ τὴν προῖκα!

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ



**Ξένη εὐθυμογραφία**

# Ἕνα ἀλάνθαστο σύστημα

## Τοῦ Π. Γκουντχάουζ

Ὁ ΜΠΕΓΚΟ ἔνοιωσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴν πιὸ μεγάλη ἔκπληξη ποὺ εἶχε δοκιμάσει στὴν ζωή του. Γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ σὲ ἰσορροπία ἐπάνω στὴν μύτη του ἕνα μακρὺ μπαστοῦνι. Αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες του ἀπασχολήσεις καθὼς περίμενε τὸν θάνατο τοῦ πλούσιου θείου του, τοῦ Μπίλλυ, ποὺ θὰ ἔλυνε γι' αὐτὸν ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ἡ κυρία Μπεγκό.

— Ἀ! Ἐδῶ εἶσαι; τοῦ εἶπε. Δὲν μοῦ λὲς, Μπεγκὸ, πῆγες ποτέ σου στὸ Μόντε Κάρλο;

Ὁ Μπεγκὸ αἰσθάνθηκε νὰ διατρέχῃ ἕνα ρῖγος ὁλόκληρο τὸ κορμί του. Λίγην ὥρα πρὶν ἔκανε ἀκριβῶς τὴν σκέψη ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ διορθώσῃ τὰ οἰκονομικά του ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πέθαινε ὁ θεῖος Μπίλλυ, ἦταν νὰ πάῃ στὸ Μόντε Κάρλο καὶ νὰ παίξῃ στὴν ρουλέττα, ἐφαρμόζοντας ἕνα σύστημα ποὺ εἶχε ἐφεύρει μόνος του καὶ ποὺ ἦταν βέβαιος πὼς θὰ ἦταν ἀλάνθαστο. Τοῦ χρειαζόντουσαν ὅμως τὰ ἔξοδα μεταβάσεως καὶ διαμονῆς, καθὼς καὶ τὰ πρῶτα κεφάλαια γιὰ τὸ παιχνίδι.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀθωότητα. Δὲν πῆγα ποτέ μου στὸ Μόντε Κάρλο.

— Πολὺ καλά. Τότε θὰ πᾶς τώρα!

Ὁ Μπεγκὸ τἄχασε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ φάνηκε πὼς ὠνειρευόταν. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του τὸν ἔβγαλε γρήγορα ἀπὸ τὴν ἰδέα αὐτὴ λέγοντας:

— Ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ καινούργιου ρομάντζου ποὺ γράφω διαδραματίζεται στὸ Μόντε Κάρλο. Μοῦ χρειάζονται λοιπὸν γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν μερικὲς ἐντυπώσεις συγκεντρωμένες ἐπὶ τόπου. Καθὼς καταλαβαίνεις, ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ τέτοιου εἴδους ταξίδια. Θὰ πᾶς λοιπὸν ἐσύ.

— Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς γιὰ χάρη σου κάνω τὰ πάντα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπεγκὸ συγκινημένος. Ἔχε, ὅμως, ὑπ' ὄψιν σου πὼς γιὰ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ταξίδι χρειάζομαι τοὐλάχιστον ἑκατό... Τί λέω ἐγώ; Διακόσιες. Ἴσως μάλιστα καὶ τριακόσιες λίρες.

Τὰ εἶπε αὐτὰ καὶ μέσα του συλλογιζόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὅσο καλύτερα μποροῦσε τὴν μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημά του καὶ νὰ κερδίσῃ τοῦ κόσμου τὰ λεπτά.

—Ὄχι χρυσέ μου, ἀποκρίθηκε μὲ γλυκειὰ φωνὴ ἡ γυναῖκα του. Δὲν χρειάζεσαι παραπάνω ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς λίρες. Θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὸ εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς καὶ θὰ εἰδοποιήσω μιὰ Τράπεζα νὰ ἐξοφλήσῃ τὸν λογαριασμὸ ποὺ θὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸ ξενοδοχεῖο σου. Ξέρεις πὼς δὲν ὑπάρχει πιὸ ἐπικίνδυνο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκεται κανεὶς στὸ Μόντε Κάρλο μὲ λεπτὰ στὴν τσέπη του.

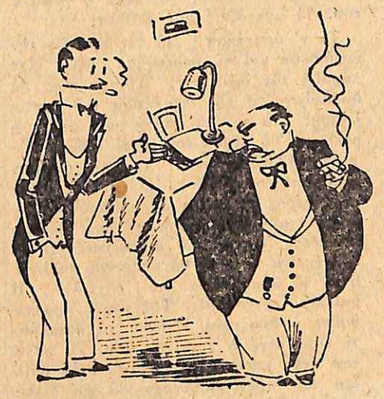

— Θὰ σᾶς περιμένω εὐχαρίστως ὥς αὔριο τὸ βράδυ!...

Ἔμελλε ἂν δάνειζε καὶ ἕναν φίλο του ποὺ δὲν θὰ τοῦ ἐπέστρεφε τὸ δάνειο παρὰ μόνον μετὰ τὸν θάνατο τοῦ θείου Μπίλλυ.

Τὸ πρῶτο ὅμως πρᾶγμα ποὺ πληροφορήθηκε φθάνοντας στὸ Κλοὺμπ ἦταν πὼς ὁ Πρόσσερ εἶχε φύγει γιὰ ταξίδι πρὸς ἄγνωστον κατεύθυνση.

«Ἔτσι εἶναι οἱ ἄτυχοι ἄνθρωποι, συλλογιζόταν ὁ Μπεγκό. Μιὰ φορὰ μοῦ παρουσιάζεται κι' ἐμένα ἡ εὐκαιρία νὰ γίνω πλούσιος καὶ μοῦ λείπουν τὰ μέσα...».

Ἀποφάσισε ὡστόσο νὰ ξεκινήσῃ μὲ τὶς τρεῖς λίρες ποὺ τοῦ παραχώρησε ἡ γενναιοδωρία τῆς γυναίκας του καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ κανένα θαῦμα.

❁

Δυὸ μέρες περιφερόταν στὸ Μόντε Κάρλο χωρὶς νὰ βρίσκῃ τὴν περιπόθητη λύση. Ἡ χρυσῆ ταμπακιέρα ποὺ κουβαλοῦσε στὴν τσέπη του καὶ ποὺ τὴν θαύμαζαν ὅλοι οἱ γνωστοί του, δὲν ἦταν χρυσῆ στὴν πραγματικότητα. Αὐτὸ ἦταν ἕνα μυστικὸ ποὺ τὸ γνώριζε μόνον ὁ Μπεγκό. Τὸ μόνο πολύτιμο ἀντικείμενο ποὺ εἶχε ἀποκτήσει κι' αὐτὸς στὴ ζωή του ἦταν ἕνα ἀδαμαντοκόλλητο χρυσὸ δαχτυλίδι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἶχε χαρίσει στὴν γυναῖκα του σὲ μιὰ στιγμὴ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, μιὰ μέρα ποὺ εἶχε κερδίσει στὶς κοῦρσες. Εἶχε ἀρχίσει, λοιπὸν, νὰ τὸ παίρνῃ ἀπόφαση ὅτι θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο ὅπως πῆγε, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀσφαλέστατο σύστημά του στὴν ρουλέττα, ὅταν ἄξαφνα ἔπεσε τὸ μάτι του στὰ «Κοινωνικὰ» μιᾶς ἐφημερίδος. «Μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν ξένων οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν χθὲς εἰς τὸ Μόντε Κάρλο — ἔγραφε ἡ ἐφημερὶς — εἶναι καὶ ἡ Α. Μ. ὁ τέως βασιλεὺς τῆς Μπιρκαρίκας, ἡ Α.Β.Υ. ὁ πρίγκηψ Σάντενστερ, ὁ Ἀμερικανὸς βασιλεὺς τῶν σπερματσέτων κ. Μάουθ, ὁ κ. Πρόσσερ...».

Ὁ Μπεγκὸ σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὄνομα: «Πρόσσέρ». Πῆρε ἀμέσως στὸ τηλέφωνο τὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ Μόντε Κάρλο καὶ ζήτησε νὰ τὸν συνδέσουν μὲ τὸν κ. Πρόσσερ.

— Ἀλλό, τοῦ εἶπε μιὰ βραχνὴ, βαρυεστημένη φωνή.

— Πρόσσερ! Ἂν ξέρῃς ποιὸς σοῦ τηλεφωνάει;

— Ὅποιος κι' ἂν τηλεφωνάῃ θὰ κάνῃ καλὰ νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι δὲν ξυπνοῦν τὸν κόσμο στὶς δέκα ἡ ὥρα τὸ πρωῒ γιὰ νὰ τοῦ ποῦν ἀνοησίες!

Ὁ Μπεγκὸ κατάλαβε ὅτι κινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ παιχνίδι καὶ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφαση. Τέτοιες ἀποφάσεις παίρνονται μόνον σὲ πολὺ κρίσιμες στιγμές. Θὰ θυσίαζε τὶς τρεῖς λίρες ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ γυναῖκα του καὶ θὰ καλοῦσε σὲ γεῦμα τὸν Πρόσσερ.

— Πρόσσερ, τοῦ εἶπε, μὴ θυμώνεις. Ἐδῶ εἶναι ὁ Μπεγκό. Ἔμαθα πὼς βρίσκεσαι κι' ἐσὺ στὸ Μόντε Κάρλο καὶ θὰ χαρῶ πολὺ ἂν δεχθῇς νὰ φάμε μαζὶ τὸ μεσημέρι.

— Ὁ Μπεγκὸ; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Πρόσσερ. Νὰ τὸ θεωρήσω δηλαδὴ γιὰ πρόσκληση αὐτὸ ποὺ μοῦ λές;

— Καὶ βέβαια!

— Καὶ θὰ πληρώσῃς ἐσύ;

— Ἀφοῦ σὲ προσκαλῶ....

— Τότε θἄρθω ἀγαπητέ μου Μπεγκό. Ὁμολογῶ ὅτι ἤρθα στὸ Μόντε Κάρλο γιὰ νὰ ἰδῶ κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Καὶ ὁμολογῶ ἐπίσης ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ τίποτα τὸ πιὸ ἐξαιρετικὸ ἀπὸ τὸ νὰ φᾶμε μαζὶ καὶ νὰ πληρώσῃς ἐσύ!

Δυὸ ὧρες ἀργότερα καθόντουσαν μαζὶ οἱ δυὸ φίλοι. Ὁ Μπεγκὸ ἔβλεπε μὲ τρόμο τὸν Πρόσσερ νὰ παραγγέλνῃ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ τὰ πιὸ ἀκριβὰ κρασιά. Τὸ μυαλό του εἶχε μεταβληθῇ σὲ ἀθροιστικὴ μηχανὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ τί πρᾶγμα θὰ τελείωνε πρώτα: τὰ λεπτὰ του ἢ ἡ ὄρεξη τοῦ φίλου του...

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε, εἶπε κάποτε ὁ Πρόσσερ, ἐπειδὴ πρέπει νὰ πάω στὶς κοῦρσες. Ἔλα μαζί μου καὶ παίξε ὅσα περισσότερα μπορεῖς στὸν «Τίγερ τῆς Βεγγάλης». Θὰ ἔρθῃ, ἀσφαλῶς γκανιὰν καὶ θὰ δώσῃ μεγάλα κέρδη.

— Θὰ ἔπαιζα εὐχαρίστως, τοῦ εἶπε ὁ Μπεγκὸ ἂν μοῦ δάνειζες χίλια φράγκα. Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι ἅμα πληρώσω τὸ γεῦμα ποὺ μοῦ ἔκανε τόσο μεγάλη εὐχαρίστησῃ, θὰ μείνω χωρὶς πενταρα.

— Δὲν σοῦ χρειάζονται λεπτὰ γιὰ νὰ παίξῃς, εἶπε ὁ Πρόσσερ. Θὰ σὲ συστήσω ἐγὼ στὸν πράκτορά μου, θὰ παίξῃς τὰ χίλια φράγκα καὶ, ἂν χάσῃς, θὰ τοῦ τὰ πληρώσῃς ὅποτε μπορέσῃς.

Ὁ πράκτωρ κ. Λῆστερ ἦταν ἕνας εὐγενέστατος κύριος ποὺ δὲν εἶχε τὴν

ραμικρὴ ἀντίρρηση νὰ διευκολύνῃ τὸν Μπεγκό. Τὰ ἄλογο ἔτρεξαν καὶ ὁ «Τίγρης τῆς Βεγγάλης» ἦρθε ἕβδομος, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ὄγδοο ἄλογο. Ὁ Μπεγκὸ ἦταν ἀπαρηγόρητος. Εἶχε φθάσει στὸ Μόντε Κάρλο μὲ τρεῖς λίρες καὶ τὴν στιγμὴ αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χίλια φράγκα χρέος στὸν κ. Λῆστερ. Σὰν ἄνθρωπος ὅμως καθὼς πρέπει ποὺ ἦταν, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸν πράκτορα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι μοῦ χρειάζεται μιὰ μικρὴ προθεσμία γιὰ νὰ σᾶς ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου.

— Καὶ βέβαια, ἀγαπητέ μου κύριε. Θὰ σᾶς περιμένω εὐχαρίστως ὡς αὔριο τὸ βράδυ. Ἂν ὅμως λησμονήσετε κατὰ λάθος νὰ περάσετε, σᾶς πληροφορῶ ὅτι θὰ βρεθῆτε στὸ νοσοκομεῖο μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο.

Ὁ Μπεγκὸ γύρισε ἀπελπισμένος στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἔξαφνα χτύπησε ἡ πόρτα καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα γράμμα.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὴν φίλη τῆς γυναίκας του μὶς Μπὸπ καὶ ἔγραφε περίπου τὰ ἑξῆς: «Κύριε Μπεγκό. Πληροφορήθηκα τυχαίως ὅτι βρίσκεσθε ἐδῶ καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ σᾶς στέλνω τὸ ἀδαμαντοκόλλητο δαχτυλίδι ποὺ μοῦ εἶχε δανείσει ἡ γυναίκα σας. Θὰ τὸ λάβετε σὲ συστημένο δέμα». Ἦταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο δαχτυλίδι ποὺ εἶχε χαρίσει στὴν γυναίκα του ὁ Μπεγκό. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ τὸ πάῃ στὸ ἐνεχειροδανειστήριο καὶ νὰ πάρῃ λεπτὰ γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χίλια φράγκα στὸν πράκτορα τῶν ἱπποδρομιῶν ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ τὸν στείλῃ στὸ νοσοκομεῖο. Ὕστερα, ὅμως, συλλογίσθηκε πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ ἔπαιρνε γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημά του στὴν ρουλέττα. Ἀπὸ τὸ δίλημμα αὐτὸ τὸν ἔβγαλε πολὺ γρήγορα ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐνεχειροδανειστοῦ ποὺ δὲν τοῦ πρόσφερε παρὰ μόνον 500 φράγκα. Πῆγε λοιπὸν κατ' εὐθεῖαν στὸ Καζίνο καὶ ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ μερικοὺς γύρους τῆς ρουλέττας γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸ σύστημά του ἦταν πράγματι ἀλάνθαστο. Δὲν χωροῦσε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Θὰ κέρδιζε. Ἔφθανε νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ λίγα κέρδη γιὰ νὰ μπορῇ κατόπιν νὰ παίξῃ πιὸ ἐλεύθερα. Στὸ σημεῖο αὐτὸ σκόνταψε ὅμως ὁλόκληρο τὸ σύστημα. Ἡ πρώτη μάρκα τῶν ἑκατὸ φράγκων ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως καὶ τὴν ἀκολούθησαν χωρὶς τὴν παραμικρὴ καθυστέρηση ἄλλες τρεῖς. Πέταξε καὶ τὴν τελευταία ποὺ τοῦ ἀπόμενε ἐπάνω στὸ μαῦρο, εἶδε τὴν μπίλλια νὰ σταματάῃ στὸ μηδὲν καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ ἀπελπισμένος, ὅταν εἶδε ξαφνικὰ νὰ μπαίνῃ μέσα στὴν αἴθουσα ἡ κυρία Μπεγκό! Κρύος ἱδρὼς τὸν περιέλουσε.

— Μπεγκό! τοῦ φώναξε ἐκείνη μόλις τὸν ἀντίκρυσε. Δὲν πιστεύω νὰ ξέχασες τὸν ὅρκο ποὺ εἴχαμε δώσει ὅταν παντρευτήκαμε, πὼς δὲν θὰ παίξῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο μας τυχερὰ παιχνίδια;

Ὁ Μπεγκὸ τὴν διαβεβαίωσε μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο ὅτι δὲν τοῦ εἶχε περάσει οὔτε κἂν τέτοια ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ θέλησε νὰ τὴν παρασύρῃ πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὴν στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἔπεσαν τὰ μάτια του ἐπάνω στὸν κουπιὲ ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε καὶ τοῦ ἔδειχνε ἕνα σημεῖο ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς ρουλέττας ὅπου ἦταν ὀκτὼ μάρκες τῶν ἑκατὸ φράγκων.

— Ξέρεις χρυσέ μου, ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ γυναῖκα του, προτίμησα νὰ ἔρθω μόνη μου ὡς ἐδῶ...

Τὰ μάτια τοῦ Μπεγκὸ ἔπεσαν ἐπάνω στὸν κουπιὲ ποὺ τοποθετοῦσε τώρα ἄλλες ὀκτὼ μάρκες δίπλα στὶς πρῶτες καὶ τοῦ χαμογελοῦσε θριαμβευτικά. Τὰ κέρδη ἐκεῖνα ἦταν δικά του! Ἐπάνω στὴν σύγχυσή του ὁ Μπεγκὸ εἶχε ξεχάσει πὼς ὅταν πέσῃ ἡ μπίλλια στὸ μηδὲν μένουν οἱ μίζες γιὰ τὸ ἑπόμενο παιχνίδι. Ἡ μπίλλια ξαναγύριζε τώρα. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδύνευε ὁ Μπεγκὸ νὰ ἰδῇ τὴν τζουγκράνα τοῦ κουπιὲ νὰ ἁρπάζῃ τὰ 1,600 φράγκα του ποὺ εἶχε κερδίσει. Ἔγινε ὅμως καὶ πάλι τὸ ἀντίθετο. Ἡ μπίλλια πῆγε πάλι στὸ μαῦρο καὶ τὰ κέρδη του διπλασιάσθηκαν γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά. Πῶς νὰ τὰ πάρῃ ὅμως;

— Μὰ τὶ ἔπαθες; τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του. Τὶ κυττάζεις σὰν ἠλίθιος;

Τί ν' ἀπαντήσῃ; Νὰ τῆς πῇ πὼς τὴν κορόϊδεψε καὶ νὰ ὁμολογήσῃ πὼς εἶχε παραβῇ τὸν ὅρκο του; Ὕστερα πῶς θὰ δικαιολογοῦσε τὴν περιπέτεια τοῦ δαχτυλιδιοῦ; Στὸ μεταξὺ ἔτρεχε καὶ πάλι ἡ μπίλλια. Τὰ κέρδη του εἶχαν φθάσει τώρα τὶς 12.800 φράγκα! Ἡ τύχη του ἦταν πράγματι σατανική! Ὁ κουπιὲ ἔβαλε κατὰ μέρος τὰ 800 φράγκα ἐπειδὴ δὲν ἐπετρέπετο μίζα μεγαλύτερη ἀπὸ δώδεκα χιλιάδες. Ὁ Μπεγκὸ ἀνέπνευσε. Μὲ τὰ 800 ἐκεῖνα φράγκα θὰ μποροῦσε τούλάχιστον νὰ πάρῃ πίσω τὸ δαχτυλίδι. Ἡ μπίλλια ἔτρεχε πάλι. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ὁ δυστυχὴς Μπεγκὸ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ ἔλεγε ἡ γυναῖκα του. Τὰ μάτια του ἦταν καρφωμένα ἐπάνω στὴν μπίλλια ποὺ ἔτρεχε ἀδιάφορη καὶ τοῦ διπλασίασε πάλι σὲ λίγο τὰ λεφτά. Ὁ Μπεγκὸ κόντευε νὰ τρελλαθῇ. Θάκανε φονικό. Νάναι κύριος τόσων χρημάτων καὶ ὄχι μόνον νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὰ πάρῃ, ἀλλὰ νὰ κινδυνεύῃ νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή;

— Ἔλα, πᾶμε εἶπε σὲ λίγο ἡ κυρία Μπεγκό.

— Πήγαινε καὶ ἔφθασα ἀμέσως, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος κ' ἀνέπνευσε βαθειά.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα τὴν συνήντησε στὸ μπὰρ τοῦ Καζίνου. Τὸ σακκάκι του ἦταν φουσκωμένο ἀπὸ τὰ 42 χιλιάρικα ποὺ εἶχε κερδίσει καὶ ποὺ ἀπειλοῦσαν νὰ τὸν προδώσουν στὴν γυναῖκα του. Κάθησε δίπλα της.

— Μπεγκὸ, τοῦ εἶπε ἔξαφνα ἐκείνη. Δὲν μπορῶ. Τὸ ἔχω βάρος στὴν συνείδησή μου. Πρέπει νὰ στὸ ἐξομολογηθῶ.

— Τί ἔχεις ἀγάπη μου; ρώτησε ἐκεῖνος τρυφερά.

— Ἔπαιξα στὸν μπακαρὰ καὶ ἔχασα τρεῖς χιλιάδες φράγκα. Μπορεῖς νὰ μὲ συγχωρέσῃς;

— Σὲ συγχωρῶ, εἶπε ἐκεῖνος μεγαλόψυχα. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ συγχωρήσω, εἶναι τὸ νὰ κρύβῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο τὶς πράξεις του...

— Σ' εὐχαριστῶ, Μπεγκό μου! φώναξε μὲ συγκίνηση ἐκείνη. Τὸ ἔλεγα πάντοτε πὼς ἐσαὶ ὁ πιὸ ἰδανικὸς κ' ὁ πιὸ εἰλικρινὴς σύζυγος τοῦ κόσμου!

Καὶ τὸν τράβηξε μὲ θέρμη ἀπὸ τὸ παραφουσκωμένο σακκάκι στὴν ἀγκαλιά της. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀκριβῶς, κατρακύλησαν κάτω καὶ φανερώθηκαν τὰ χιλιάρικα ποὺ εἶχε κερδίσει.... **Π. ΓΚΟΥΝΤΧΑΟΥΖ**

## Σημειωματάριός μου

### Ὁ καυγᾶς

Ἀμάν ἀμάν!... Εἰτονιὰ ντικό μου μεάλο σαματᾶ ἐνότανε. Ἰστὲ ἰπαράτυρο ὀγαλμένο ἰκεφάλι ντικό μου ἔκανα, ἀμὰ μεάλο πατιρντί ἰνομένο ἔβλεπα.

— Ἀλλάχ!...φωναγμένο ἔκανα. Τί τὰ ἔνεται; Ξυπνημένο ἄντρωπο εἶμαι τζάνουμ, ξυπνημένο, μεσημεριάτικο ντικό μου ὕπνο κομμένο ἔνεται. Ἰστέ, ματμαζέλ Μαρίτσα ἀπὲ τὴ Σμύρνη, ντικό μας ἀβιλὴ κατισμένο— νοικιασμένο ἰντωμάτιο ἔκει, φωναγμένο ἔκανε.

—Τρεχάμενο νὰ ἔνεται, μουσιοῦ Καραμπέτ. Ἰστὲ κλέφτη ἄντρωπο πιασμένο ἐκάναμε ἰντωμάτιο ντικό μου...

— Κλέφτη ἄντρωπο!... Ἐρχόμενο ἔνομαι.

Ὅλο ἀβιλὴ ἰστὲ πολυκατοικία πιασμένο ἄντρωπο στὸ μέση ἔκανε. Ἀμὰ ἄντρωπο ἐκεῖνο κλέφτη ἔλεαν τὰ εἶναι, ἀμὰ κλέφτη ντέν ἰφαινότανε.

— Τοῦτο ἄντρωπο κλέφτη ἔνεται; εἶπα ἐγκώ.

— Ἔβετ μουσιοῦ Καραμπέτ. Μεάλο κλέφτη ἔνεται..

—Κλέφτη-μέφτη φιλάν-φιστίκ ἐγκὼ ντέν ἠσσέρω, ἀμὰ τοῦτο ἄντρωπο καλὸ ἄνταμ ἔνεται.

— Κρυμμένο κάτω ἀπὸ καρυιόλα ἰστὲ κερββάτι ντικό μου ἐνότανε, εἶπε Μαρίτσα.

Τὸ φουκαρᾶ ἄντρωπο μιλημένο γιόκ. Ἀλά φέν, ἐγκὼ παρμένο ἔκανα ἰστὲ ἄνοιξε στόμας ντικό του καὶ εἶπε ἐμένα:

— Γιόκ μουσιοῦ! Ἐγκὼ κλέφτη ἄντρωπο ντέν εἶμαι... Ἀμὰ ἕνα φιλενάντα ἔκω ἰμέσα αὐτὸ ἰσπίτι, ὑναῖκα παντρευμένο ἔνεται... Ἀμὰ σήμερα ἰφαντεβοῦ ἐνόμαστε ἰμέσα ἰκάμαρα ντικό της, ἄντρα ντικό της ἐρχομένο ἐνότανε.. Πηδημένο ἀπὸ παράτυρο ἐγκώ, ἰσπίτι ἰμέσα ἰτρύπωσα, κρυμμένο ἐνόμουνα..

— Ἄφεριμ!... εἶπα ἐγκώ, ἰστὲ καλὰ καταλαβαινομένο ἐνόμουνα κλέφτη ἄντρωπο ντέν εἶσαι..

— Γιόκ ἐφέντημ...

Σκασμένο ἔλια ἐνόμουνα, ἰστὲ ἀρωτημένο ἔκανα.

— Ἔτσι τζάνουμ, σπασμένο ἰκέφι τὰ ἰκάνωμεν, ὑναῖκα παντρεμμένο ποῖο εἶναι;

— Ἐγκὼ τὰ σὲ λέω μουσιοῦ, ἀμὰ κουβέντα νὰ μὴ ἔνεται...

— Ταμάμ!...

— Ἰστέ, ὑναῖκα παντρεμμένο, φιλενάντα ντικό μου μαντάμ Τακουΐ τὰ λέεται, ἰστὲ ἄντρα ντικό της μουσιοῦ Καραμπέτ λέεται!

Ἀμάν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ



# Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

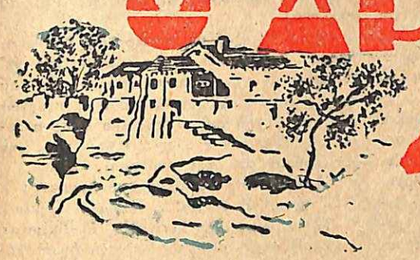

## Ἕνα μυθιστόρημα γεμάτο πόνο

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

### Τὰ προηγούμενα

Ὁ Δανιὴλ ντ' Ὠτφόρ, νέος ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογενεια, γνωρίζει τὴν Κλοτίλδη, ἕνα κορίτσι ἄγνωστης καταγωγῆς, ποὺ ἀνατράφηκε μέσα στὴν οἰκογένεια τῶν χωρικῶν Ἀγγελότων. Τὴν ἀγαπᾶ καὶ θέλει νὰ τὴν παντρευτῇ. Ὁ συμβολαιογράφος Σαβαρὸ, κηδεμὼν τῆς νέας καὶ φίλος τοῦ Δανιήλ, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ὁ συμβολαιογράφος, ποὺ ξέρει τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς τῆς Κλοτίλδης, ἀλλὰ ποὺ δεσμεύεται νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ στὸν φίλο του, εἰδοποιεῖ ἐγκαίρως τὸν πατέρα τοῦ Δανιήλ, τὸν εἰσαγγελέα Ζὰν Ζοζὲφ ντ' Ὠτφόρ, ὁ ὁποῖος δηλώνει αὐστηρὰ στὸν γιό του ὅτι δὲν θὰ τοῦ δώσῃ ποτὲ τὴ συγκατάθεσή του. Καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἐπιμένει νὰ ἀποδοκιμάζῃ τὸν ἔρωτα τοῦ φίλου του. Ὁ Δανιὴλ ὅμως εἶνε ἀποφασισμένος ὁπωσδήποτε νὰ παντρευτῇ τὴν Κλοτίλδη καὶ ὁ γάμος γίνεται. Περνοῦν τὰ χρόνια. Τὸ ζεύγος τώρα ζῇ εὐτυχισμένο μὲ τὸ μικρὸ κορίτσάκι του, τὴν Γιολάνδα. Ἕνα σύννεφο ὅμως σκιάζει τὴν εὐτυχία τους: ὁ πατέρας του Δανιὴλ ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ τὸν γάμο του. Ἡ Κλοτίλδη τότε κάμνει τὸ ἑξῆς: ἐτέλνει τὴν κορούλα της μιὰ μέρα ζαρνικὰ στὸν παππού της, μόνη. Αὐτὸς συγκινεῖται καὶ τὴν κρατᾷ κοντά του. Ἡ συμφιλίωσις μὲ τοὺς γονεῖς τῆς Γιολάνδας πραγματοποιεῖται ἔτσι. Ἡ Γιολάνδα μεγαλώνει. Ἀγαπᾷ τώρα τὸν νεαρὸ Βαλεντῖνο ποὺ τὴν ἀγαπᾷ καὶ αὐτός, σύντομα δὲ πρόκειται νὰ γίνουν οἱ γάμοι των. Ἐν τούτοις κάποιος ἄγνωστος ἐχθρὸς παραμονεύει, ὁ γραμματεὺς τοῦ συμβολαιογράφου Σαβαρό, Λαφιστόλ, ποὺ ἐποφθαλμιᾷ τὸ χέρι —καὶ τὴν προῖκα, φυσικά— τῆς Γιολάνδας καὶ γιὰ νὰ ἐκδίκαση τὴν μητέρα της τῆς ἀποκαλύπτει ὅλο τὸ παρελθόν της. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ εἶχε κλέψει ἀπὸ κάτι ἔγγραφα ποὺ εἶχε φυλαγμένα ὁ συμβολαιογράφος στὸ χρηματοκιβώτιό του.

## 7ον

ΟΛΥ λίγα πράγματα, κυρία. Ἀντιλαμβάνομαι μέχρις ἑνὸς σημείου ὅτι ἡ ἀποκάλυψίς μου ἐπρόκειτο νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυση στὸ λογικό σας. Ἀντιλαμβάνομαι ἐπίσης πολὺ καλά, ὅτι εἶναι δύσκολο νὰ μὲ πιστεύσετε καὶ, ἔπειτα, δὲν θυμώνω γιὰ τὰ κακόηχα ἐπίθετα τὰ ὁποῖα ἄκουσα πρὸ ὀλίγου. Ἔχω ἡσυχη τὴν συνείδησή μου. Τὴν ἀπόδειξη ὅτι δὲν σᾶς εἶπα ψέμματα, κυρία, θὰ τὴν βρῆτε ἐν ἐκτάσει καὶ μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἀντέγραψα πρὸς χάριν σας, ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ταυτοχρόνως ὁ Λαφιστὸλ παρέδωσε στὴ δυστυχισμένη γυναῖκα ἕναν ὁλόκληρο φάκελλο ποὺ ἡ Κλοτίλδη τὸν πῆρε μηχανικὰ, χωρὶς νὰ ξέρῃ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τίποτε, στριφογυρίζοντας μέσα στὴν ἄπειρη ἀπελπισία της, σὰν νὰ γκρεμίστηκε στὴ γῆ ἀπὸ κάποιο ἰλιγγιῶδες ὕψος, ἀλλοίμονον, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς χαμένης της εὐτυχίας.

— Λάβετε γνῶσιν, κυρία.... καὶ ὅταν τὰ διαβάσετε, θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστηση νὰ σᾶς ξαναϊδῶ...

Σηκώθηκε, στριφογύρισε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ μπαστοῦνι του καὶ κατόπιν, σὰν νὰ συγκινήθηκε λιγάκι, εἶπε:

— Θὰ τελειώσω τὴν συνομιλία αὐτή, κυρία, ὅπως τὴν ἄρχισα. Μόνος ἐγὼ καὶ ὁ κύριος Γεώργιος Σαβαρὸ γνωρίζουν τὸ φοβερὸ καὶ θανάσιμο αὐτὸ μυστικό. Θανάσιμο! Καλὰ τὸ εἶπα, δὲν εἶναι ἔτσι; Λοιπὸν, κυρία, ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ ν' ἀποκαλύψω ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία —καὶ θὰ συμφωνήσετε, ὑποθέτω, μαζί μου, ὅτι αὐτὴ ἐνδιαφέρει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν οἰκογένεια ντ' Ὠτφόρ.

— Καὶ ὁ τρόπος αὐτός; εἶπε ἡ Κλοτίλδη λαχανιασμένη, σὰν νὰ διέβλεπε στὰ λόγια του κάποιο φῶς σωτηρίας.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε μὲ χαμόγελο καὶ μορφασμό:

— Εἶναι ἁπλούστατος: Ὅταν θὰ γίνω κι' ἐγὼ μέλος τῆς οἰκογενείας τῶν ντ' Ὠτφὸρ καὶ στενὸς συγγενὴς τῶν διαπρεπῶν δικαστικῶν, ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτήν, θὰ σφραγίσω τὸ στόμα μου. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ γι' ἄλλους πολλοὺς ποὺ συμπεραίνετε, ὅπως σᾶς εἶπα στὴν ἀρχή, λαμβάνω τὴν τιμὴν γιὰ δεύτερη φορὰ, κυρία, νὰ σᾶς ζητήσω τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Γιολάνδας τὴν ὁποίαν λατρεύω!

Ὀυδὴ, τρέμοντας σύγκορμη, μὲ χείλη πελιδνὰ, ἐτραύλισε:

— Νὰ δώσω σὲ σᾶς τὴν κόρη μου; Ποτέ!... Φύγετε! Φύγετε!...

— Δὲν ἤλπιζα νὰ σᾶς πείσω εὐθὺς ἀμέσως, ἀλλὰ ὅταν θὰ διαβάσετε τὸν φάκελλο ποὺ σᾶς ἔδωσα, θὰ μὲ ξαναδῆτε. Λοιπὸν, ὡσεβοῦαρ, κυρία.

Καὶ ἔνηκε μὲ ὑπόκλισεις κρατώντας μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὸ καπέλλο του πάνω στὸ στῆθος του.

Καὶ μὲ τὸ ἴδιο εὔθυμο καὶ ἀνάλαφρο βάδισμα καὶ τὸ κεφάλι ψηλά, ὁ Λαφιστὸλ πῆρε ξανὰ τὸν δρόμο γιὰ τὴν Ὀρλεάνη.

Ἡ κυρία ντ' Ὠτφὸρ ἔμεινε ἐκμηδενισμένη, ἐξουθενωμένη, ἄβουλη, χωρὶς σκέψη....

Ξαναπῆγε στὸν πύργο μὲ βῆμα κλονιζόμενο ἀπὸ τὸ κτύπημα, λησμονώντας ἀπὸ τὴν ταραχή της στὸ περίπτερο τὸν φάκελλο ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Λαφιστόλ.

Τὸν θυμήθηκε μετὰ μιὰ ὥρα, τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφευγε καὶ γύρισε πίσω νὰ τὸν πάρῃ.

Ἦταν τόσο κουρασμένη, τόσο χλωμὴ ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ὀρλεάνη, ὥστε ὁ ἄνδρας της, ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς καὶ ἡ Γιολάνδα ἀνησύχησαν σοβαρά.

Ἔπρεπε νὰ πῇ ψέμματα καὶ ἦταν τὸ πρῶτο ψέμμα ποὺ εἶπε στὴ ζωή της.

— Μὰ δὲν ἔχω τίποτε... ἕναν ἐλαφρὸ πονοκέφαλο. Ἴσως ὁ ἥλιος... ὁ ἀέρας...

Κλείσθηκε στὸ δωμάτιό της, χωρὶς νὰ δειπνήσῃ.

Ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη.

Τὰ βλέμματα ὅλων ἐκείνων ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν, θαρροῦσε πὼς τῆς ἔλεγαν:

— Μᾶς προδίδεις! Δὲν εἶσαι μιὰ δική μας! Εἶσαι τώρα, μιὰ ξένη γιὰ μᾶς!

Ἔπεσε στὸ κρεββάτι τρεμουλιάζοντας ἀπὸ τὸν πυρετό.

Ἄχ! πῶς ἤθελε νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ξυπνώντας τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἐφιάλτης θὰ εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Πόσες φορὲς σφίγγοντας τὸ μέτωπό της ψιθύρισε:

— Μὴ εἶναι λοιπὸν ὅλα αὐτὰ ἀλήθεια; Ὥστε πῆγα στὴ Βαλδοντεάν; Ἦλθε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Μοῦ εἶπε στ' ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ ποὺ ἄκουσα; Ἢ μήπως ὀνειρεύομαι;

Καὶ δέκα φορὲς τὴν νύχτα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν ἦταν ὄνειρο, σηκώθηκε καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὸ ἐπίπλο, ὅπου εἶχε κλειδώσει τὸν φάκελλο τοῦ Βαστιανοῦ— τὸν φάκελλο αὐτὸν ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν διαβάσῃ.

Καὶ ἡ ζωή της ὁλόκληρη ξαναπερνοῦσε τώρα μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια της. ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια, τὰ τόσο εὐτυχισμένα σὸ σπίτι τῶν Ἀγγελότων, ποὺ εἶχαν περάνει καὶ οἱ δυό. Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκε καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τότε ποὺ κάρεσ σ' ἐκείνην, ὁ Δανιὴλ εἶχε συμφιλιωθῇ μὲ τὸν γέρο εἰσαγγελέα.

Ἀ...! Τί δίκιο ποὺ εἶχε ὁ Ζὰν Ζοζὲφ νὰ μὴ θέλῃ αὐτὸν τὸν γάμο.

Σὲ ποιὸν νὰ πῇ τὸ μυστικό της; Ἀλλοιῶν νὰ ζητήσῃ συμβουλή;

Ἀπὸ κανένα! Καὶ ἂν ὁ Λαφιστὸλ αὐτὸς ἦταν, ὅπως φαίνεται, τόσο καλὰ πληροφορημένος καὶ ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα, ἦταν χαμένη, χαμένη γιὰ πάντα, γιατὶ δὲν μποροῦσε οὔτε καὶ νὰ τὸ σκεφθῇ κἂν ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ θυσιάσῃ τὴν κόρη της, τὴν ἀθῶα καὶ πολυαγαπημένη της Γιολάνδα, ἀκόμη καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἡ θυσία αὐτὴ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸ αἶσχος τὴν τόσο αὐστηρὴ καὶ ἔντιμη οἰκογένεια τῶν ντ' Ὠτφόρ.

Ὄχι! Δὲν θὰ τὸ ἐμπιστευόταν σὲ κανένα! Φοβόταν πάντοτε τὸν Ζὰν Ζοζέφ. Ἤξερε καλὰ ὅτι μιὰ τέτοια ἀποκάλυψις θὰ ἐσκότωνε τὸν λατρευτό της Δανιήλ... Ὅσο γιὰ τὴν Γιολάνδα, αὐτὴ καθὼς καὶ ὁ ἀραβωνιαστικός της ἔπρεπε νὰ μείνουν ἔξω ἀπὸ τὸ δρᾶμα αὐτό!

Πῶς θὰ μποροῦσε μόνη νὰ σηκώσῃ τὸ βαρὺ αὐτὸ μυστικό; Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα αἰσθανόταν νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν αἱ δυνάμεις της.

Βαστιανός;

Τὸ ὄνομα αὐτὸ λαμπάδιζε μέσα στὴ νύχτα της μὲ αἱματηρὲς λάμψεις. Ἔβλεπε στὶς φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ Μοντεφρὲ νὰ τρέχῃ τὸ αἷμα ποτάμι... Ἡ νύχτα καὶ τὸ ὄνειρο μεγαλοποιοῦσαν τὸ κάθε τι, τὰ πράγματα ἔπαιρναν τερατώδη σχήματα, καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ξεχώριζε πελώριο τὸ φάντασμα τοῦ σκοτωμένου χωρικοῦ καὶ ἡ ἀπαισία μορφὴ τοῦ δολοφόνου.

Καὶ ὁ δολοφόνος αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας της!

Μέσα στὰ καφτερά της δάκρυα μονολογοῦσε:

«Κι' ἐγὼ ποὺ δὲν στοχάσθηκα ποτὲ κακὸ γιὰ κανένα! Ἐγὼ ποὺ σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ ἀγάπησα μονάχα.... καὶ δὲν ἐμίσησα κανένα! Ἐγώ, ἡ Κλοτίλδη, ποὺ τόσο ἀγαπήθηκα, νὰ ἔχω ἕναν τέτοιο πατέρα! Εἶναι δυνατόν; Μήπως μὲ κορόϊδεψαν;»

Ὁ φάκελλος ἦταν ἐκεῖ κοντά της καὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν διεφωτίσῃ γιὰ ὅλα. Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἀγγίξῃ.

Ἔμενε ἀκόμα μέσα της κάποια ἀμυδρὴ ἀβεβαιότης καὶ κρατιόταν ἀπελπισμένα ἀπ' αὐτήν, ὅπως ὁ ναυαγὸς ἀπὸ κάποια σανίδα.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωση τῶν ἐγγράφων θὰ ἐξακολουθοῦσε τάχα νὰ ὑφίσταται ἡ ἀβεβαιότης αὐτή;

Τὸ χτύπημα ἦταν φρικτό. Καὶ ἔπρεπε νὰ περάσουν ὧρες πολλὲς γιὰ νὰ συνέλθῃ.

Καὶ μόνο τὸ πρωῒ ἀνέκτησε κάπως τὴν ψυχραιμία της.

Βεβαιώθηκε ὅτι ἡ πόρτα τῆς κάμαράς της ἦταν καλὰ κλεισμένη καὶ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴν δῇ κανείς. Κατόπιν πῆγε καὶ πῆρε τὸν φάκελλο. Ἦταν παγωμένη, τρεμούλιαζε... Καὶ ὅμως ὁ πρωϊνὸς ἥλιος ἔμπαινε λαμπρὸς ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ παράθυρα, προσκαλώντας την στὴ χαρὰ, στὸ χαμόγελο, στὴν εὐτυχία.

Στὸ μέγαρο βασίλευε ἀκόμα ἀπόλυτος ἡσυχία.

Μόνον ὁ Ζὰν Ζοζὲφ, πιστὸς στὶς πρωϊνές του συνήθειες, εἶχε σηκωθῆ ἀλλὰ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του.

Μὲ χέρια τρεμάμενα ἄνοιξε τὸν φάκελλο.

Μέσα σ' αὐτὸν ἦταν κλεισμένη ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατός της.

Ὁ φάκελλος ἦταν πλήρης καὶ ὁ Λαφιστὸλ εἶχε δίκηο λέγοντας στὴν Κλοτίλδη ὅτι ὅταν ἐλάμβανε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου, δὲν θὰ τῆς ἔμενε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Τὰ πρῶτα χαρτιὰ ποὺ ἔπεσαν στὰ χέρια της ἦσαν ἀντίγραφα πρακτικῶν τῆς δίκης τὰ ὁποῖα εἶχαν δημοσιευθῆ στὴν ἐφημερίδα «Δικαστικὴ» ποὺ περιέγραφε τὸ ἔγκλημα. Μολονότι ὁ Βαστιανὸς εἶχε δραπετεύσει, ἡ συνένοχός του, ἡ γυναῖκα τοῦ Ζουρντὰν, εἶχε παραδοθῆ στὴ δικαιοσύνη καὶ δικάστηκε στὸ κακουργιοδικεῖο. Ὁ Βαστιανὸς εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο· ὅσο ἀφορᾷ τὴν συνένοχό του, τὸ δικαστήριο λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὴν μεταμέλειά της, τὴν κατεδίκασε σὲ εἴκοσι ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ζουρντὰν, ἡ συνένοχος τοῦ Βαστιανοῦ, δὲν πρόφθασε νὰ ἐκτίσῃ τὴν ποινή της. Μετὰ πέντε χρόνια πέθανε.

Ἡ ἱστορία τῆς δολοφονίας τοῦ ἀγρότου περιεῖχε φρικιαστικὲς λεπτομέρειες.

Ἡ Κλοτίλδη αἰσθάνθηκε μιὰ τέτοια ἀποστροφὴ, ποὺ πέταξε κατ' ἐπανάληψιν πέρα τὰ ἀποκαλυπτικὰ ἐκεῖνα ἔγγραφα. Ἔπειτα ἀνέκτησε τὸ θάρρος της καὶ θέλοντας νὰ πιῇ ὥς τὴν τελευταία σταλαγματιὰ τὸ πικρὸ ποτῆρι, ξανάρχισε τὴν ἀνάγνωση.

Ἡ ἐφημερίδα ἀνέφερε ὅτι ὁ Ζουρντὰν κάποιο βράδυ, ποὺ τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανό, ἐκάπνιζε τὴν πίπα του κοντὰ σὲ κάποιο ἔλος τοῦ Μοντεφρέ.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ζουρντὰν ἀφηγήθηκε στοὺς δικαστὰς ὅτι ὁ Βαστιανὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν μοῦ λὲς μπάρμπα Ζουρντὰν, τί χαζεύεις μέσα στὰ νερά;

— Τί νὰ χαζεύω, παιδάκι μου; Κυττάζω τὸ φεγγάρι.... Εἶναι πολὺ ὄμορφο.

— Ὄμορφο, μπάρμπα Ζουρντάν.... μὰ δὲν τὸ πουλάνε.

— Χά! Χά! Χά! Πάντα μὲ τ' ἀστεῖα σου, Βαστιανέ!

Ὁ Βαστιανὸς ποὺ στεκόταν πίσω του τοῦ ἔδωσε τότε μιὰ μὲ τὸ σφυρὶ στὸ κεφάλι.

Ὁ γέρος σωριάστηκε χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιά.

Ὁ Βαστιανὸς καὶ ἡ ἐρωμένη του τὸν ἔσπρωξαν μέσα στὸ ἕλος καὶ πῆγαν σπίτι. Ἀλῆτες ποὺ ἔτυχε νὰ περνοῦν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν δρόμο, κατέθεσαν στὸ δικαστήριο πὼς οἱ δυὸ κακοῦργοι ὅλη τὴ νύχτα ξεφάντωναν, στουπὶ στὸ μεθῦσι, ἴσως γιὰ νὰ ξεχάσουν.

Ὁ Βαστιανὸς πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα εἶπε στὴν ἐρωμένη του:

— Ὁ γέρος δὲν εἶναι καλὰ ἐκεῖ μέσα στὸ βοῦρκο. Μπορεῖ νὰ τὸν δοῦν!

Εἶχε τὴν τόλμη νὰ μπῇ μέσα στὰ νερὰ καὶ στὴ λάσπη. Ἔσυρε τὸ πτῶμα ἀπὸ τὰ πόδια ὥς τὸν σταῦλο, τὸ ἔριξε μέσα σ' ἕνα μεγάλο κασσόνι ποὺ ἔβαζαν τὰ σύνεργα καὶ κάρφωσε τὸ καπάκι.

Τὸ πτῶμα ἔμεινε ἐκεῖ μέσα ἀρκετὲς μέρες. Μὰ οἱ γείτονες ἄρχισαν νὰ ὑποψιάζονται, γιατὶ ἀπὸ τὴν ἔπαυλη ἔβγαινε δυσωδία. Ὁ Βαστιανὸς δικαιολογήθηκε μὲ ὕφος ἀδιάφορο:

— Ἔβαλα ποντικοφάρμακο στὸν σταῦλο καὶ θὰ βρομοῦν τὰ ποντίκια ποὺ ψόφησαν.

Ἡ Κλοτίλδη μὲ τὸ μέτωπο κάθιδρω καὶ τὰ μάτια βλοσυρὰ, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ...εἶνε ὁ πατέρας μου! Τὸ αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες μου... εἶναι τὸ ἄτιμο αἷμα τοῦ κακούργου ποὺ ἔκανε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!

Καὶ ὁλόκληρες οἱ γενεὲς τῶν διακεκριμένων δικαστικῶν τῆς οἰκογενείας ντ' Ὠτφὸρ, μὲ τὴν κόκκινη τήβενο, τὴν αὐστηρή τους ἀλλὰ πνευματώδη φυσιογνωμία, τὸ ψυχρὸ καὶ ἐρευνητικό τους βλέμμα, ὠρθώνονταν τρομερὰ ἐμπρός της, τὴν ἀπειλοῦσαν καὶ τὴν ἐνοχοποιοῦσαν.

Ἄρχισε τότε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς:

— Ἐγὼ τί φταίω!... Ἐγὼ τί φταίω!

Τὰ «Δικαστικὰ Χρονικὰ» ἐβεβαίωναν ὅτι ὁ Βαστιανὸς κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ στὴ Νότιο Ἀμερική. Εἶχαν χάσει τὰ ἴχνη του στὰ περίχωρα τοῦ Ρίου Ἰανέιρου. Ἡ βραζιλιανὴ ἀστυνομία ἰσχυριζόταν ὅτι εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ κακοποιοὺς στὰ ἀπέραντα χωράφια τῆς Βραζιλίας.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα ἔγγραφα τοῦ φακέλλου. Τὰ ἄλλα ἦσαν ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα πιστοποιοῦσαν τὴν πώληση μεγάλων κτημάτων στὰ περίχωρα τοῦ Ρίο, τὴν ἀγορὰ πολλῶν γαλλικῶν χρεωγράφων. Οἱ ἀγοραπωλησίες αὐτὲς ἔγιναν μὲ τὴν φροντίδα κάποιου τραπεζίτου ὀνομαζομένου Πέτερσον, διαμένοντος τὸ Ρίο. Ἀκολουθοῦσε ἔπειτα ὁλόκληρη σειρὰ ἐπιστολῶν καὶ μιὰ διαθήκη.

Ὁ Λαφιστὸλ εἶχε κατατάξει τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ καὶ στὴν κάθε μιὰ σημείωνε μὲ κόκκινο μολύβι:

«Πρώτη... δευτέρα... τρίτη...»

Αὐτὸ διευκόλυνε τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα στὸ θλιβερό της ἔργο. Ὑπῆρχαν ἐπιστολὲς τοῦ Πέτερσον πρὸς τὸν πατέρα Σαβαρὸ, συμβολαιογράφον στὸ Παρίσι, ἀντίγραφα ἀπαντητικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Σαβαρὸ, δεδομένου ὅτι τὰ πρωτότυπα ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται στὴ βραζιλιανὴ Τράπεζα.

Ὑπῆρχαν ἐπίσης ἐπιστολὲς τοῦ Βαστιανοῦ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα ἦσαν γεμάτα ἄγνωστες λεπτομέρειες, ποὺ ὅταν ἡ Κλοτίλδη τὶς διάβασε, δὲν τῆς ἔμεινε πιὰ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν παγωγή της, γιὰ τὸν πατέρα της, γιὰ τὸ αἶσχος καὶ τὴν ἀτιμία ποὺ βάραινε πάνω της.

Μιὰ μέρα ὁ Πέτερσον, στὸ μέγαρό του στὸ Ρίο, δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψη κάποιου ἀνθρώπου μὲ πλατεῖς ὤμους, φυσιογνωμία σκληρὴ καὶ δραστήρια, ἡλικίας τριάντα χρόνων περίπου.

— Κύριε, εἶπε στὸν Πέτερσον, ἔρχομαι νὰ ἐμπιστευθῶ στὴν τιμιότητα καὶ στὴν φιλανθρωπία σας, ἕνα δροσερὸ καὶ χαριτωμένο κοριτσάκι.

— Ποιὸς εἶσθε;

Ὁ ἄνθρωπος δίστασε πολύ. Ἔπειτα χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ μὲ τόνο τραχὺν εἶπε:

— Εἶμαι ἕνας ἄθλιος, ποὺ χρόνια τώρα τὸν καταζητεῖ ἡ ἀστυνομία χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν συλλάβῃ. Τώρα μὲ νομίζει νεκρὸ καὶ ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται μὲ μένα.

— Εἶσθε Γάλλος;

— Μάλιστα.

— Κάνατε κανένα ἔγκλημα στὴν πατρίδα σας;

— Ἕνα ἔγκλημα φρικτό. Ἐδολοφόνησα, ἔκλεψα, ἔβαλα φωτιά... Μὲ λένε Βαστιανό... Εἶμαι καταδικασμένος σὲ θάνατο!

Ὁ Πέτερσον κύτταξε σιωπηλὸς τὸν ἐγκαν. Καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὴν ἡμέρα τῆς συναντήσεως ὁ παλαιστής μας — ἐξαντλημένος ἀπὸ τὰ ξενύχτια καὶ τὸ πιοτό—ἔπεσε νόκ-ἀουτ ἀπὸ τὸν πρῶτο γῦρο. Ἡ Βάντα ποὺ βρισκόταν ἐκείνη τὸ ὄρᾶδυ στὸν κινηματογράφο, ἔφθασε ἀναστατωμένη στὸ Παλαί Ντέ Σπόρ. Ὁ κόσμος ἔξαλλος χειροκροτοῦσε τὸν Ρουμάνο νικητὴ καὶ οὔτε φαινόταν κἂν νὰ νοιάζεται γιὰ τὸν χθεσινὸ θριαμβευτή. Ἡ Βάντα ἀπελπισμένη πῆρε ἕνα ταξὶ νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι.

Μὰ καὶ ἐκεῖ ἀντίκρυσε μιὰ νέα συμφορά: τὸ νερό, εἶχε πλημμυρίσει στὸ μπάνιο καὶ εἶχε γεμίσει ὅλο τὸ διαμέρισμα τοῦ Πέτρου. Ἡ Βάντα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Μήπως ἀπὸ ἀφηρημάδα εἶχε ἀφήσει ἡ ἴδια τὸ ρουμπινέττο ἀνοικτό; Οἱ κάτοικοι τοῦ κάτω διαμερίσματος ἦσαν ἔξω φρενῶν. Τὸ νερό, περνώντας ἀπὸ τὶς χαραμάδες εἶχε καταστρέψει τὶς ταπετσαρίες τῶν μὲν καὶ τὰ χαλιὰ καὶ τὰ ἔπιπλα τῶν δέ. Φώναζαν δὲ καὶ ἀπειλοῦσαν ὅτι θὰ κάνουν μήνυση, ὅτι θὰ ζητήσουν ἀποζημίωση, καί...καί...

Ἡ Βάντα ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα κατέφθασε ὁ ζωγράφος. Ἀλλὰ ἀκούοντας τὶς βρισιὲς τὸσκασε ἀξιοπρεπέστατα.

Ἀπελπισμένη ἡ Βάντα πῆρε τὸ βαλιτζάκι της καὶ σιγά-σιγὰ γιὰ νὰ μήν τὴν ἀκούσουν, ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες.

Στὴν εἴσοδο συνάντησε τὸν Πέτρο ἀγνώριστο καὶ ἀξιοθρήνητο.

— Ποῦ πᾶς Βάντα;

— Στὸν σταθμό.

Μὲ τὸ ἀριστερὸ μάτι ποδχε γλυτώσει ἀπ' τὶς γροθιὲς τοῦ Ρουμάνου, τὴν κύταζε παραπονεμένα.

— Γιατί; Γιατὶ ἔχασα τὸ σημερινὸ μάτς; Δὲν ἔφταιγα ἐγώ... Ἐλπίζω νὰ μὴν ἐπαναληφθῆ.

— Ὄχι γι' αὐτό... καὶ ἡ Βάντα ξανάρχισε νὰ κλαίῃ.

—Μὰ τότε, γιατί; Γιατί;.. ρώτησε ὁ παλαιστὴς μὲ ἀπορία.

Ἡ νέα δὲν ἀποκρίθηκε λέξη. Καὶ ὁ Πέτρος συνέχισε.

— Πᾶμε ἐπάνω, Βάντα... Ἔλα... Μὴ μὲ στενοχωρεῖς. Δὲ μ' ἀγαπᾶς καθόλου;

Τότε ἡ Βάντα ἀναγκάστηκε νὰ τὰ πῇ ὅλα. Ὅτι τὸ διαμέρισμα εἶχε πλημμυρίσει, ὅτι οἱ συγκάτοικοι ζητοῦσαν δύο χιλιάδες μάρκα γι' ἀποζημίωση, ὅτι ἡ σπιτονοικοκυρὰ τὴν εἶχε βρίσει καὶ ὅτι ὁ ζωγράφος τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει χωρὶς νὰ προσφερθῇ νὰ τὴ βοηθήσῃ.

Ὁ Πέτρος τἄκουσε ὅλα ἐκ-τάραχος. Σ' αὐτὸν ἕνα πρᾶγμα μόνο ἔκανε ἐντύπωση. Καὶ τὸ εἶπε μόλις ἡ νέα τελείωσε τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἀτυχημάτων.

—Κι' ἐσὺ φεύγεις τώρα ποὺ καταστράφηκα καὶ μοῦ χρειάζεσαι λίγη παρηγορία; Ὠ..Βάντα... δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ποτὲ ἀπὸ σένα!

Ἔτρεμε ὅλος ἀπὸ τὴν λύπη του.

Ἀλλὰ ἡ Βάντα χωρὶς νὰ πῇ λέξη, προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Στὸν σταθμό, τὴν ὥρα ποὺ ἐκείνη κατευθυνόταν πρὸς τὸ γκισέ, ὁ Πέτρος στάθηκε ἀπότομα:

— Ἀγάπη μου! Βάντα... βρῆκα τί θὰ κάνουμε... Σωθήκαμε... Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα νωρίτερα;

— Μὰ τί λές; ρώτησε βαρυστημένη ἡ Βάντα.

—Ἡ ἐρμίνα σου... Θὰ τὴν πουλήσωμε, θὰ πληρώσωμε τὰ χρέη καὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα θὰ παντρευτοῦμε... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴν τὸ σκεφτῶ πρωτήτερα;

Ἡ Βάντα τὸν κύτταξε ὅλο ἀπορία:

— Τρελλάθηκες;

Καὶ γρήγορα-γρήγορα, σὰν νὰ φοβόταν μὴ μετανοιώσῃ, προχώρησε στὸ γκισὲ καὶ πῆρε ἕνα εἰσιτήριο τρίτης θέσεως.

Ὁ Πέτρος τἄχε χάσει. Ἡ Βάντα... Καὶ ἐκεῖνος νόμιζε πὼς τὸν ἀγαποῦσε, πὼς ἦταν ἀνυστερόβουλη, εἰλικρινής... Ἀσυναίσθητα ἀκολούθησε τὴν νέα καὶ μπῆκε μαζί της στὸ βαγόνι.

Ἡ Βάντα μισόκλαιγε:

— Βλέπεις, Πέτρο... Δὲν ἔχω δεκάρα... Φεύγω τρίτη θέση.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπάντησε. Καθόταν ἐκεῖ καὶ συλλογιζόταν, ἐνῷ ἡ Βάντα,— ἥσυχη πιά—μασούλιζε μιὰ καραμέλλα.

Σὲ λίγο τὸ τραῖνο ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ. Εἶχε ἔλθει ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ νέα τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Ὁ Πέτρος ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος της. Ἡ Βάντα, νομίζοντας πὼς ἤθελε νὰ τὴν φιλήσῃ, ἑτοιμάστηκε νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴν τελευταία ὑποχώρησιν πρὶν χωρίσουνε.

Ἔξαφνα, ὁ νέος τῆς ἄρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὴν πλάτη τὴν γούνινη κάπα της. Κείνη τὴ στιγμὴ τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Μ' ἕνα πήδημα ὁ Πέτρος βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ βαγόνι καὶ κουνώντας τὴν κάταστρη γοῦνα ἄρχισε νὰ χαιρετᾷ τὴν Βάντα ποὺχε σκύψει ἀπ' τὸ παραθυράκι καὶ τὸν κύτταζε μὲ χαμένο βλέμμα, ἀπελπισμένη γιὰ τὴν ἀπώλεια...τῆς γούνας της!

ΓΙΟΧΑΝ ΡΑΪΝΕΡ



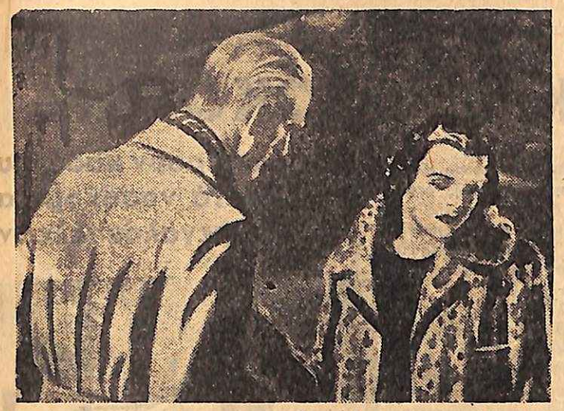

# Μιὰ κάπα ἀπὸ ἐρμίνα

## Ἕνα χαριτωμένο βιεννέζικο διήγημα

Στό περιθώριο τοῦ πολέμου

# ΠΛΩΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

## Δέν διαφέρουν καθόλου ἀπό τά νοσοκομεῖα τῶν μεγαλουπόλεων

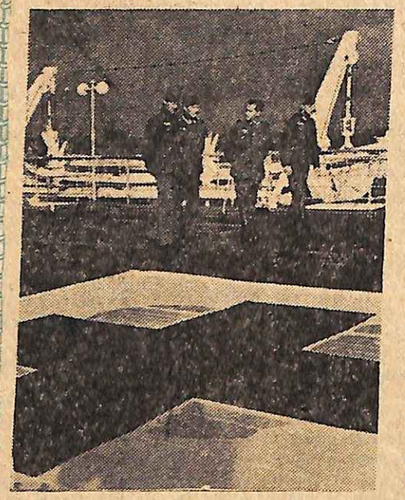

Ἕνας τεράστιος ἐρυθρὸς σταυρὸς πάνω στὸ κατάστρωμά του «Βίλχελμ Γκοῦστλοφ» εἰδοποιεῖ τὰ τυχὸν ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ὅτι πρόκειται περὶ πλωτοῦ νοσοκομείου. Δέν παραμελεῖται ὅμως καὶ ἡ φρούρησις τοῦ πλοίου ἀπὸ ἰδιαίτερα ἀεροπλάνα.

Σὲ ἰδιαίτερη αἴθουσα θεραπευτικῆς γυμναστικῆς ὑπάρχουν ὅλα τὰ μηχανήματα τῆς κινησιοθεραπείας οὕτως ὥστε οἱ ἐλαφρῶς τραυματισμένοι ποὺ ἔχουν ἀνάγκην τῆς καταλλήλου γυμναστικῆς, δέν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀναμένουν τὴν ἐπιστροφή των στὴν πατρίδα, γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὴν θεραπείαν των.

Τὸ περίφημο ἀνὰ τὸν κόσμο πλοῖο τῆς γερμανικῆς ἐργατικῆς ὀργανώσεως «Ἡ δύναμις διὰ τῆς χαρᾶς», ποὺ ἐπισκέφθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ τὴν Ἑλλάδα, μετετράπη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου σὲ πλωτὸ νοσοκομεῖο μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις. Ἀγκυροβόλησε ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸ στὸ Ὅσλο, ὅπου παρέλαβε τοὺς τραυματίες τῆς νορβηγικῆς ἐκστρατείας τοῦ 1940 καὶ τοὺς μετέφερε στὴν πατρίδα. Ἀπὸ τὶς πληροφορίες τῶν ἐπιστρεφόντων στὴν Γερμανίαν τραυματιῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἄλλως τε ἀνέλαβαν τελείως κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου, ἐγνώσθη ὅτι τὸ πλοῖο προσημόσθη τόσο πολὺ στὸν νέον του σκοπό, ὥστε νὰ ἱκανοποιῆται καὶ ὁ πιὸ ἀπαιτητικὸς ἀσθενής. Μακρυὰ ἀπ' τὸ πάτριο ἔδαφος οἱ τραυματίες βρῆκαν ἐπὶ τοῦ πλωτοῦ αὐτοῦ νοσοκομείου τὴν καλύτερη περιποίηση.. Ἰατροὶ τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ ἀδελφὲς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ περιποιήθηκαν τοὺς πολεμιστὲς τοῦ Νορβηγικοῦ μετώπου κατὰ τρόπον ὑποδειγματικόν. Ἡ ωή των ὑπῆρξε ὁμοία σχεδὸν μὲ τὴν ζωὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν Παλάς. Γιατὶ στὸ πλοῖο δὲν ἔλειπε οὔτε ἡ τερρᾶς γιὰ τὸ τέννις, οὔτε τὰ μπὰρ μὲ ἀβλαβῆ ἀναψυκτικά, οὔτε οἱ αἴθουσες τοῦ καπνιστηρίου καὶ τῶν παιγνιδιῶν, τοῦ μπιλιάρδου καὶ τῶν... κοντσέρτων. Μουσικοὶ ἐλαφρῶς τραυματισμένοι ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ δώσουν συναυλίες.

Ἀλλὰ καὶ ἕνα ἄλλο, γνωστὸν διὰ τὰς ἀνέσεις καὶ τὴν τελειότητά του πλοῖο, τὸ «Βίλχελμ Γκοῦστλοφ» μετετράπη ἐπίσης σὲ πλωτὸ νοσοκομεῖο. Τὰ μεγάλα σαλόνια του, καθὼς καὶ οἱ καμπίνες του μετετράπησαν σὲ ὑπνωτήρια καὶ θαλάμους ἀσθενῶν, μιὰ μεγάλη αἴθουσα μετεράπη—ἀφοῦ διηρέθη σὲ περισσότερα τμήματα — σὲ ἀκτινολογικὸ ἐργαστήριο, σὲ ὀδοντοϊατρεῖο, σὲ τμῆμα ὠτο-λαρυγγολογίας καὶ φαρμακεῖο, οὕτως ὥστε νὰ ὑπάρχουν πρόχειρα ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ὅπως σ' ἕνα μεγάλο νοσοκομεῖο μεγαλουπόλεως. Ἐκτὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου, ἡ ὑπηρεσία τοῦ πλωτοῦ νοσοκομείου ἀποτελεῖται καὶ ἀπὸ πλῆθος ὑγειονομικῶν στρατιωτῶν. Πάνω στὸ πλοῖο ὑπηρετοῦν γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι ὅλων τῶν εἰδικοτήτων, γιὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπέμβουν ἀμέσως ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη.

Κατὰ τὴν ἄφιξη τοῦ πλοίου στὴν Γερμανία ἀντικρύζει κανεὶς ἑκατοντάδες «ἀπολυθέντων» τραυματιῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐνθουσιασμὸ, βέβαια, ἐγκαταλείπουν τὸ νοσοκομεῖο, αἰσθάνονται ὅμως καὶ κάποια ἀδιόρατη θλίψη ποὺ ἀποχωρίζονται ἀπὸ τὸ ὡραιότατο πλοῖο, τοὺς συντρόφους των καὶ τὶς τόσον χαριτωμένες καὶ περιποιητικὲς νοσοκόμες.

Τὸ πλωτὸ νοσοκομεῖο ἔχει ὅλα τὰ «ἰατρικὰ τμήματα ποὺ ἔχει κάθε νοσοκομεῖο μιᾶς μεγαλουπόλεως: ἰδοὺ τὸ ὀδοντοϊατρεῖο.

Δέν λείπει τίποτα ἀπὸ τὸ πλωτὸ νοσοκομεῖο: οὔτε τὸ μπάρ. Ὁ καιαρῶτος-γκαρσόν, μοιράζει τὶς ἀναψυκτικὲς λεμονάδες.

Τὸ ξέρετε;

# ΜΠΟΡΕΙΤΕ νὰ κάμετε τοὺς ἄλλους νὰ ΣΑΣ ΑΓΑΠΗΣΟΥΝ

Στὰ προηγούμενα φύλλα μας ἐδημοσιεύσαμε μιὰ σειρὰ ἄρθρων τοῦ συνεργάτου τῆς γαλλικῆς «Ζουρνάλ-ντέ-λά-φάμ» κ. Λουΐ Μορισιοὺς γιὰ τὰ χείλη ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὸν χαρακτῆρα.

Σήμερα ὁ κ. Μορισιοὺς πραγματεύεται ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον θέμα: ὑποστηρίζει ὅτι μπορεῖ ἕνα πρόσωπο νὰ ἐπηρεάση ἕνα ἄλλο πρόσωπο διὰ μόνης τῆς σκέψεως καὶ νὰ προκαλέση τὴν ἀγάπη του.

ΑΠΟ ΤΗΝ μικρὴ παιδούλα ποὺ ξεφυλλίζει τὴ μαργαρίτα καὶ τὴν ρωτάει: «μ' ἀγαπᾶ... δὲν μ' ἀγαπᾶ», ὡς τὴν κοπέλλα ποὺ πηγαίνει στὴν χαρτορρίχτρα, στὴν φλυτζανοῦ στὸ μέντιουμ, ἀπὸ τὴν ἐρωτευμένη δέσποινα τοῦ παληοῦ καιροῦ ποὺ προμηθεύοταν ἐλιξήρια καὶ φίλτρα ὡς τὴν ἀρχαία ποὺ συμβουλευόταν τὴν Πυθία καὶ τὴν Σίβυλλα, ὅλες οἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, θέτουν συχνὰ στὸν ἑαυτό τους αὐτὸ τὸ ἐρώτημα: Μ' ἀγαπᾶ; Θὰ μ' ἀγαπᾶ παντοτεινά;

### Ἡ ὑποβολὴ καὶ ἡ δύναμίς της

Ἂν ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν μαγεία καὶ στὴν μαντικὴ τέχνη ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἕως σήμερα, θὰ μᾶς κάνη ἐντύπωση ἀμέσως ἕνα κοινὸ σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς χαρακτηριστικό: οἱ μάγισσες, οἱ νεράϊδες ἀκόμα—ποὺ δὲν ἦταν παρὰ καλὲς μάγισσες—ὅλες αὐτὲς ὑπῆρξαν γυναῖκες. Ἀπ' αὐτὸ βγαίνει τὸ συμπέρασμα πως ἡ γυναῖκα ἔχει ἰδιαίτερη ἱκανότητα γιὰ ν' ἀσκῆ τὴν ὑποβολή. Καὶ τὴν ἀσκεῖ ἀληθινὰ τὴν ὑποβολὴ ἡ γυναῖκα σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς. Ἡ ἰδιότης αὐτὴ τῆς ὑποβολῆς ἔχει μεγαλείτερη ἐπίδραση πάνω στοὺς ἄνδρες, λόγω τῆς διαφορᾶς τοῦ φύλου.

Μὲ λίγα λόγια ὑποβολὴ εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ἐπηρεασμοῦ ἑνὸς ἀτόμου ἀπὸ ἄλλο ἄτομο.

Συνήθως ἐπηρεάζει κανεὶς τοὺς ἄλλους μὲ τὰ λόγια. Ὁ δικηγόρος, ὁ γιατρός, κλπ. πείθουν. Ἕνας φίλος σᾶς πείθει. Συχνὰ ἡ γυναῖκα ἐπηρεάζει πολὺ τὸν ἄνδρα της. Ὁ πρῶτος καὶ συνηθέστερος τρόπος τοῦ ἐπηρεασμοῦ, τῆς ὑποβολῆς, εἶναι ἡ πειθὼ μὲ τὰ λόγια.

Μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι τόσο πειστικοί, ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς κάνουν νὰ διαπράξατε τὰ πιὸ παράλογα καὶ ἀνόητα πράγματα. Αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν ἐπίδραση ποὺ ἔχουν μερικὰ πρόσωπα σ' ἄλλα πρόσωπα ποὺ ὑποβάλλονται εὐκολα.

### Ἡ μεταβίβασις τῆς σκέψεως

Ἡ ὑποβολὴ ὅμως δὲν περιορίζεται ἐκεῖ. Ἀσκεῖται καὶ χωρὶς τὴν μεσολάβηση τοῦ λόγου, ἁπλῶς, μὲ τὴν σκέψη.

Ἡ μεταβίβασις τῆς σκέψεως εἶναι συνηθέστατο καὶ φυσικὸ φαινόμενο. Τὴν παρετήρησαν καὶ τὴν ἐμελέτησαν πλεῖστοι ἐπιστήμονες καὶ εἶναι πασίγνωστα τὰ πειράματα τοῦ ἰατροῦ Σαρκὼ καὶ τοῦ καθηγητοῦ Μπερνχάϊμ ποὺ ἐπέτυχαν καὶ θεραπεῖες ἀκόμη μὲ τὴν ὑποβολή. Ἀξιοσημείωτα ἐπίσης εἶναι τὰ πειράματα ποὺ ἔκανε ὁ μεγάλος ψυχίατρος Κουέ.

Ἂς περιορισθοῦμε ὅμως στὴν καθημερινὴ πεῖρα τῆς πρακτικῆς ζωῆς καὶ ἂς ὑπομνήσωμε τὸ συνηθέστατο φαινόμενο τῆς κοινῆς σκέψεως γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε πρᾶγμα, μεταξὺ τῶν συζύγων πρὸ πάντων. Τὴν ἴδια στιγμὴ σκέπτεσθε τὸ ἴδιο πρᾶγμα ποὺ σκέπτεται ἕνας φίλος σας, ἕνας συγγενής σας, ἕνας οἰκείος σας.

Ἡ μεταβίβασις αὐτὴ τῆς σκέψεως, ἡ ὁποία συνήθως γίνεται αὐτομάτως, μπορεῖ νὰ γίνη καὶ σκοπίμως, νὰ προκληθῆ δηλαδὴ γιὰ ἕνα ὡρισμένο σκοπό, τὸν σκοπὸ τοῦ ἐπηρεασμοῦ ἑνὸς ἄλλου προσώπου, τοῦ προσώπου ποὺ ἀγαπᾶτε...

Γιὰ νὰ κατορθώσετε νὰ ἐξωτερικεύσετε τὴν θέλησή σας, ὥστε νὰ ἐπηρεάσετε ἕνα πρόσωπο μὲ μόνη τὴν μεταβίβαση τῆς σκέψεώς σας, πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ἐπιβάλλετε τὴν σκέψη σας σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Ἡ ἐνέργεια ποὺ ἐπιτρέπει τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι πολὺ ἁπλῆ. Σημειώσατε πὼς δὲν ἐπιτυγχάνεται διὰ μιᾶς. Πρέπει νὰ τὴν ἀνανεώνετε. Πρέπει νὰ τὴν ξαρχίζετε συχνά. Πρέπει ν' ἀκολουθῆτε αὐστηρὰ τὶς πολὺ ἁπλές, ἀλλὰ πολὺ οὐσιαστικὲς ὁδηγίες ποὺ σᾶς δίδομε παρακάτω.

Συγκεντρώσετε πρῶτα τὴ σκέψη σας.

Σκεφθῆτε δυνατὰ αὐτὸ σημαίνει νὰ μὴν ἔχετε καμμιὰν ἄλλη σκέψη στὸ μυαλό σας, νὰ κάνετε μιὰν ἐγκεφαλικὴ ἐλό σας, νὰ κάνετε μιὰν ἐγκεφαλικὴ ἐνέργεια σχεδὸν φυσικὴ καὶ νὰ τὴν ἐπεκτείνετε κατευθύνοντας τὸ βλέμμα σας χωρὶς συγκίνηση πάνω στὸ ὑποκείμενο ποὺ σκέπτεσθε.

### Ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας

Ἀλλὰ προσοχή! Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχετε πρὶν ἀπ' ὅλα ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας. Ἂν ἔχετε τὴν πεποίθηση: «Ἔχω τὴ δύναμη τῆς ὑποβολῆς», τότε ὑπάρχει πιθανότης, ἐννέα στὰ δέκα, νὰ ἐπιτύχετε.

Πρέπει λοιπὸν νὰ αὐθυποβληθῆτε πρῶτα ἐσεῖς. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο μέρος τοῦ πειράματός σας: Εἶναι μάλιστα τὸ κυριώτερο.

Ἡ αὐθυποβολὴ εἶναι κάτι τὸ πασίγνωστο. Μερικὲς φορὲς τὴν συνιστοῦν καὶ οἱ γιατροί. Ὁ καθεὶς τὴν ἀσκεῖ περισσότερο ἢ λιγώτερο στὸν ἑαυτό του καὶ στοὺς ἄλλους.

Ὁ διάσημος Κουὲ διέδωσε ἁπλουστεύοντάς την τὴ μέθοδο τῆς αὐθυποβολῆς: αὐτὴ συνίσταται στὸ νὰ ἐπαναλαμβάνη τὸ ὑποκείμενο νοερῶς καὶ μηχανικῶς τὴ φράση ποὺ ἐκφράζει τὸν πόθο του. Ὁ Κουὲ παρετήρησε πὼς ὅταν ἐπαναλαμβάνεται μιὰ τέτοια ἰδέα, ἐπενεργεῖ ἀσυνειδήτως πάνω στὸ ὑποσυνείδητο. Ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ τοῦ ὑποσυνειδήτου πάνω στὸ συνειδητὸ εἶναι ἀναμφισβήτητη. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε καλύτερα τὴν θεωρία.

Ἐπαναλαμβάνετε, λοιπόν, κάθε μέρα, τριάντα ὥς πενῆντα φορές, ἀναλόγως: «Θέλω νὰ ΤΟΝ ἐπηρεάσω», ἢ «Θέλω νὰ ΤΗΝ ἐπηρεάσω».

Ἐπαναλαμβάνετε νοερῶς αὐτὸ τό: «Θέλω νὰ τὸν ἐπηρεάσω», ἀλλὰ κάμετέ το συνειδητῶς καὶ μὲ δυνατὴ σκέψη. Μὴν ἀφήσετε νὰ περάσουν οὔτε δυὸ ὧρες χωρὶς νὰ σκεφθῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Τὸ βράδυ,— αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικό—προτοῦ κοιμηθῆτε, ξαναρχίσετε. Θὰ ἦταν ἐξαίρετο ἂν μπορούσατε νὰ κοιμηθῆτε μ' αὐτὴ τὴν σκέψη στὸν νοῦ καὶ στὰ χείλη: «Μπορῶ...μπορῶ νὰ ΤΟΝ ἐπηρεάσω».

Τὴν νύκτα, μέσα στὸ μυαλό μας γίνεται ὁλόκληρη ἐργασία, ποὺ διαφυλάττει τὶς παραστάσεις τῆς τελευταίας σκέψεως, τῆς κυρίας σκέψεως. Ἀπὸ ἐδῶ προκύπτει καὶ ἡ θεωρία γιὰ τὰ ὄνειρα.

Λοιπόν, κάνετε ἐπὶ δυὸ ἑβδομάδες αὐτὴ τὴν κούρα τῆς αὐθυποβολῆς. Μπορεῖ νὰ ἐπιτύχετε μάλιστα πολὺ γρηγορώτερα. Αὐτὸ θὰ τὸ γνωρίζετε ὅταν θὰ αἰσθανθῆτε μέσα σας μεγάλη πεποίθηση γιὰ τὴ δύναμή σας. Θὰ μπορέσετε νὰ πῆτε τότε: «Εἶμαι ἕτοιμος...» ἢ «Εἶμαι ἕτοιμη».

### Πείσατέ τον νὰ σᾶς ἀγαπήση

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἀλλὰ ὄχι πρωτήτερα, ἀρχίσετε τὴν προσπάθειά σας ν' ἀσκήσετε τὴν ὑποβολή σας ἐπάνω «ΤΟΥ», ἢ ἐπάνω «ΤΗΣ». Ἐκεῖνο ποὺ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 34)

—Κι' ἐμένα τὸ ἴδιο μοῦ ἔγραψε.

— Τοῦ ἀπάντησα λοιπὸν ὅτι δέχομαι μὲ μεγάλη χαρά. Χθὲς ἔλαβα αὐτὸ τὸ μπιλιέτο «...Καὶ ἂν δὲν σᾶς δυσαρεστῇ, ὁ φίλος μου Πιέρ Σολλιὲ (θὰ δῆτε τί συμπαθητικὸς νέος ποὺ εἶνε!) μπορεῖ νὰ σᾶς συνοδεύσῃ στὸ χωριό μας μὲ τὸ αὐτοκίνητό του». Ἔτσι λέει τὸ μπιλιέτο. Καταλαβαίνεις βέβαια — ἀσυναίσθητα ἡ Σεσίλ ἄρχισε νὰ μιλᾷ, ὅπως ἄλλοτε, στὸν ἑνικό— σὲ τί δίλημμα βρέθηκα: Ἢ νὰ σὲ ξαναδῶ, ἢ νὰ ὁμολογήσω στὸν Ζώρζ ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν, ὁ «συμπαθητικὸς αὐτὸς νέος» μοῦ φέρθηκε πρόστυχα καὶ ἀπάνθρωπα.

—Μὰ ἐγώ..

— Περίμενε μιὰ στιγμή. Σοῦ τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν εὐθύνομαι διόλου γιὰ τὴν συνάντησή μας. Ὄχι πὼς μὲ δυσαρεστεῖ τὸ ὅτι σὲ ξαναβλέπω. Ἀλλὰ ἔτσι.. χάριν τῆς ἀληθείας. Καὶ τώρα ἂν θές μποροῦμε νὰ σφίξουμε τὰ χέρια. Ἔχει περάσει ἄλλωστε τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε.. Λοιπόν, πῶς μὲ βρίσκεις;

— Περίφημα. Πολὺ καλά.

— Λίγο χοντρήτερη, ἔ; καὶ ἐλάχιστες ἄσπρες τρίχες. Τί νὰ γίνῃ.. Σὲ τρεῖς μῆνες μπαίνω στὰ τριάντα-πέντε. Καὶ ἐσύ;

— Τὰ ἴδια... Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σοῦ μιλάω ἔτσι, ἀλλὰ ἐξακολουθῶ νὰ τἄχω χαμένα.. Νὰ σὲ βλέπω, νὰ σοῦ μιλῶ... Παράξενη πούνε ἡ ζωή...

Ἡ Σεσίλ ἀναστέναξε. Μετὰ πλησίασε καὶ κάθησε πλάϊ του, στὸ ντιβάνι.

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Μαρινιὲ τὴ ρώτησε, σύζυγός σου;

— Ποιὸς ἦταν ἔπρεπε νὰ πῆς. Κλείνει χρόνος σήμερα ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε. Καλὸς ὁ μακαρίτης, ἀλλὰ ζηλιάρης. Μαρτύρησα κυριολεκτικὰ κοντά του. Ζήλεια καὶ περιορισμός.. Καὶ ξέρεις, δὲν εἶμαι ἄνθρωπος ἐγὼ ποὺ νὰ μπορῶ νὰ τ' ἀνέχωμαι αὐτά... Ἄχ... ἂν δὲν μ' εἶχες ἀφήσει.. Τί ἄσχημα ποὺ φέρθηκες...

— Ἀγάπη μου..

— Μήπως πρόκειται τώρα νὰ μοῦ πῆς ὅτι μετάνοιωσες κλπ.

— Ἄκουσε, Σεσίλ... Εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστῇς πόση χαρὰ νοιώθω αὐτὴ τὴ στιγμή..

— Χαρά... Ἀμφιβάλλω ἂν μὲ σκέφτηκες ἔστω καὶ μιὰ φορὰ στὰ χρόνια αὐτὰ ποὺ πέρασαν. Πιέρ... Πιέρ..ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι ψεύτης!..

— Ὄχι... Εἶμαι πολὺ εἰλικρινὴς αὐτὴ τὴν στιγμή. Μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο. Μαζὶ πάλι. Σὰν ψέμματα... Σ' ἔκανα τόσο νὰ ὑποφέρῃς ἄλλοτε... Ἀλλὰ ὅλα πέρασαν πιά. Θὰ ἀφιερωθῶ σὲ σένα τώρα, σὲ σένα μονάχα... Θὰ ξαναγεννιώσωμε, θὰ ξαναγαπηθοῦμε... ἡ ζωὴ μᾶς ἐπιφυλάσσει πολὲς χαρὲς ἀκόμα Σεσίλ.. ἀγάπη μου.. μὲ θέλεις πάντα; Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε;

Ἡ Σεσίλ τὸν κύτταξε καὶ παίρνοντάς του τὰ χέρια τοῦ τἄσφιξε δυνατά.

— Σεσίλ...πές μου... πές μου τὸ ναί ...ἐπέμεινεν ἐκεῖνος.

— Ὄχι Πιέρ... Ἄκουσε... Δὲν μπορῶ. Μὴ θυμώνεις, ἔτσι εἶναι. Εἶναι ἀργὰ πιά... Ὑποφέρεις, τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ὑπέφερα ἄλλοτε... Μὰ γιατρεύτηκα. Καὶ τώρα ἀγαπῶ ἄλλον...

Ὁ Πιέρ σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται νευρικὰ μέσ' στὸ σαλόνι.

Ἔνοιωθε ἕνα φίδι, τὸ τρομερὸ φίδι: τῆς ζήλειας νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό, νὰ τοῦ δαγκώνῃ τὴ καρδιά. Ἡ θέα τῆς ὡραίας καὶ ἐπιθυμητῆς αὐτῆς γυναίκας τὸν γέμιζε πόνο, ἀγωνία. Μὲ τὰ μάτια τὴν ἱκέτευε νὰ ἀλλάξῃ γνώμη, νὰρθῇ κοντά του, μὰ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ χαμογελᾷ χαριτωμένα ἀλλὰ ἀδιάφορα.

Ἀπογοητευμένος προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα χωρὶς οὔτε μιὰ ματιὰ νὰ ρίξῃ πίσω του.

Καθὼς ἔτρεχε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἔνοιωσε νὰ συνέρχεται σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸν ἀέρα ποὺ τοῦ μαστίγωνε τὸ πρόσωπο. Σὲ λίγο τὸ αἷμα του ξανάρχισε νὰ κυκλοφορῇ ἥρεμα, τὰ νεῦρα του ἔπεσαν. Εἶχε συνέλθει.

Μὲ ψυχραιμία τότε ξανασκέφτηκε τὰ τελευταία γεγονότα. Κι' ἂν ἡ Σεσίλ τοὔχε ἀπαντήσει καταφατικά; Προτιμοῦσε νὰ μὴν ἀπαντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Γιατὶ τώρα ποὺ δὲν τὴν εἶχε πιὰ μπροστά του, ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν ἄφηνε ὁλότελα ἀδιάφορο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ θέα της τὸν εἶχε ἀναστατώσει, εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ δὲν βαρύεσαι. Τὰ παλιὰ δὲν ξαναζοῦν. Καλύτερα ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα.

Θὰ πήγαινε τώρα πίσω γιὰ νὰ τὴν

## ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΒΛΗΜΑΤΑ

**Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἕνα μυστηριῶδες ἔγκλημα διεπράχθη στὴν Ἀμερική: Τὸ θῦμα εἶχε φονευθῆ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ ἀπολύτως ἔνδειξις ἢ ἴχνος ποὺ νὰ μαρτυρῇ τὸ ὅπλο ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῆ.**

**Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ νεαρωτάτη καὶ ὡραία δακτυλογράφο τῆς Βοστώνης, ἡ ὁποία κατὰ τὴν αὐτοψία παρουσίασε μιὰ τρύπα στὸ ἐπάνω μέρος τῆς καρδιᾶς. Εἰς μάτην ὅμως ἀνεζητήθη τὸ βλῆμα μέσα στὸ σῶμα τῆς νέας, οὔτε καὶ καμμιὰ ὀπὴ ἐξόδου τοῦ βλήματος εὑρέθη στὸ σῶμα.**

**Τὸ μυστήριο ἐκίνησε τὴν περιέργεια τῶν διασημοτέρων ἀστυνομικῶν καὶ ἰατρῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἕνας ἐξ αὐτῶν, ὁ κ. Τζὼν Λόγκγουντ, ἀνεκάλυψε στὸ τέλος ὅτι τὸ τραῦμα ἦτον γεμᾶτο ἀπὸ ἕνα ὑγρὸ, ποὺ ἡ ἀνάλυσις ἀπέδειξε πὼς ἦταν διάλυσις χλωριούχου ἀσβεστίου. Ἡ νέα εἶχε φονευθῆ μὲ σφαῖρα ἀπὸ... ἁλάτ., ποὺ καθὼς ἦλθε εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ αἷμα διελύθη μέσα σ' αὐτὸ, ἐξαφανίζοντας ἔτσι κάθε ἴχνος ποὺ θὰ διηυκόλυνε τὴν ἀνακάλυψη τοῦ δράστου.**

**Καὶ ἄλλες ὅμως οὐσίες, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὶς μαντεύσῃ κανεὶς, μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴ κατασκευὴ βλημάτων ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικῶν μὲ τὰ μετάλλινα βλήματα: Ὁ κρύσταλλος, ὁ πεπιεσμένος χάρτης, τὸ κερὶ, τὸ βούτυρο καὶ τέλος τὸ νερό, ἀκόμη καὶ ὁ ἀέρας. Σημειωτέον ὅτι οἱ παρόξενες αὐτὲς σφαῖρες εἶναι ἱκανὲς νὰ τρυπήσουν μιὰ λαμαρίνα ἀρκετοῦ πάχους.**

πάρῃ νὰ πᾶνε στὴν βάπτιση, σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτε συμβῆ.

Ἔκανε ἀπότομα στροφὴ καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε στὴ Ρουντέ-Μαρτύρ.

Βρῆκε τὴ Σεσίλ νὰ βηματίζῃ νευρικὰ μέσ' στὸ σαλόνι. Βλέποντάς τον ἡ νέα γυναῖκα ἔτρεξε χαρούμενη κοντά του.

— Γύρισες, Πιέρ... Ὥστε κατάλαβες πὼς σοῦχα πῆ ψέμματα; Κατάλαβες πὼς σ' ἀγαπῶ, πὼς δὲν ἀγαπῶ παρὰ σένα;

Ὁ Πιέρ τἄχασε γιὰ δεύτερη φορά. Πῶς νὰ τῆς πῇ: «Ὄχι, ἦρθα γιατὶ μᾶς σὲ παντρευτῶ, δὲν τὸ σκέφτομαι κἀν. Μέθυσα γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα βαθύτερο».

Ἐκείνη ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε μὲ πάθος.

— Ἡ μοῖρα τὤθελε νὰ ζήσουμε μαζί, ἀγαπημένε μου. Γιὰ πάντα... γιὰ πάντα μαζί..

Ἐκείνη τὴν ὥρα χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἡ Σεσίλ ἔτρεξε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό:

— Ναί... Ἐσὺ εἶσαι Ζώρζ; Ναὶ ἐγώ... Τί; Ὄχι, τίποτα... ἢ μᾶλλον ναί, κάτι γίνηκε, κάτι πολὺ καλό. Θὰ στὸ πῶ προφορικά. Ναί, πολὺ εὐχάριστο... Τί; Ναί.. σὲ ἕνα τέταρτο ξεκινᾶμε.

Ἅμα ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ ἐστράφηκε πρὸς τὸν Πιέρ καὶ τὸν εἶδε νὰ τὴν κυττάζῃ κατακόκκινος καὶ ἀξιοδάκρυτος. Ἀπ' τὸ μέτωπό του στάζαν χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος. Ἐκάρφωσε μὲ λαχτάρα τὰ μάτια της στὰ δικά του.

— Μὰ τί ἔχεις ἀγάπη μου;

— Ὤ!... Τίποτε...

— Καὶ τώρα, ἀγάπη μου, πρέπει νὰ φύγουμε. Θὰ μᾶς περιμένουν. Μόλις φτάσουμε θὰ ἀναγγείλουμε τὸ μεγάλο γεγονὸς στὸν Ζώρζ. Ἔτσι; Ἄ... πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶμε πολὺ γιατὶ σὲ αὐτὸν ὀφείλουμε τὴν εὐτυχία μας. Ἂν δὲν ἦταν αὐτός..

— Ναί... ἂν δὲν ἦταν αὐτός...

— Μὰ ἐξακολουθεῖς νὰ τἄχῃς χαμένα. Γιατί; Σὰ νὰ σοῦ συμβαίνῃ μεγάλο κακό.

Πλησίασε περισσότερο καὶ τὸν φίλησε στὰ μαλλιά.

Σὲ λίγο ἦσαν μέσ' στ' αὐτοκίνητο. Ὁ Πιέρ σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἂν δὲν θἄταν τιμιώτερο νὰ τῆς πῇ ἀμέσως τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἔνοιωθε πιὰ τίποτε γι' αὐτήν, ὅτι εἶχε σβύσει μέσα του κάθε αἴσθημα ἀγάπης, ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη... Ἀλλὰ καθὼς τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ γαμογελᾷ γεμάτη εὐτυχία καὶ λατγάρα ἔνοιωσε τύψεις, δέκα χρόνια πρίν, τὴν εἶχε ποτίσει τόση πίκρα... τῆς εἶχε ἐπιφυλάξει μιὰ τόσο σκληρὴ ἀπογοήτευση... Καὶ τώρα. Ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ, δὲν θἄταν σὰν νὰ τὴ σκότωνε ἂν τῆς φερόταν τὸ ἴδιο ὅπως τότε;

Καὶ ξάφνου αἰσθάνθηκε νὰ τὸν πλημμυρίζῃ ὁ οἶκτος γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τὸν εἶχε λατρέψει σὰν Θεὸ καὶ ποὺ ποτὲ αὐτὸς δὲν τὴν ἐκτίμησε.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

—Κλαῖς, ἀγάπη μου; τὸν ρώτησε ἡ Σεσίλ γέρνοντας τὸ κεφάλι της τρυφερὰ στὸν ὦμο του.

— Ναί. ἀγαπημένη μου... Ἀπὸ χαρὰ ἀπὸ εὐτυχία.

ΚΛΑΙΡ ΖΕΡΟΜ



**Σύγχρονη φιλολογία**

# Πρόσφυγες...

## Μιὰ πραγματικὴ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν Γάλλων προσφύγων

Ἐπὶ τέλους, φθάνουμε! φώναξε θριαμβευτικὰ ἡ Ζωρζέτ ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο.

Τὰ μάτια της εἶχανε πέσει ἐπάνω σὲ μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ βρισκόταν στὴν στροφὴ τοῦ δρόμου καὶ ποὺ ἔγραφε: «Π ρ ὸ ς Κ λ α ι ρ ά».

— Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ βροῦμε καὶ κρεββάτια γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦμε, μουρμούρισε ὁ πατέρας της, ὁ κύριος Βιαλό.

— Θὰ βροῦμε κρεββάτια, τὸν βεβαίωσε ἡ Ζωρζέτ.

Τὴν ἴδια γνώμη εἶχαν καὶ τὰ δύο της

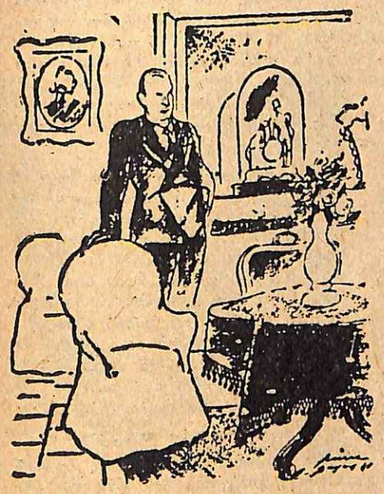

Σηκώθηκε ἀμέσως μόλις τὴν ἀντίκρυσε.

παιδάκια, ὁ Μισέλ καὶ ἡ Ραϋμόντ, ποὺ κάθονταν στὶς πίσω θέσεις τοῦ αὐτοκινήτου, ἀνάμεσα σὲ βαλίτσες καὶ δέματα. Εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ Παρίσι, λίγες μέρες πρὶν νὰ τὸ καταλάβουν οἱ Γερμανοὶ καὶ ζητοῦσαν καταφύγιο στὴν μικρὴ πόλη Κλαιρὰ ὅπου εἶχαν φιλοξενηθῆ καὶ κατὰ τὸν προηγούμενο πόλεμο ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Φουρτόλ. Ἡ Ζωρζέτ ἦταν τότε μόλις 18 ἐτῶν.

— Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ καταλάβω πῶς σοῦ κατέβηκε νὰ ἔρθουμε ἐδῶ, σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιά, ἄρχισε νὰ γκρινιάζῃ ὁ πατέρας της. Ἂν δὲν μᾶς δεχθοῦν οἱ Φουρτόλ; Ἂν ἔχουν φύγει;

— Μείνε ἥσυχος, ἀποκρίθηκε ἡ Ζωρζέτ. Οἱ Φουρτόλ θὰ ὑπάρχουν ἀκόμη στὸ Κλαιρά, θὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν μὲ χαρὰ καὶ θὰ μᾶς φιλοξενήσουν.

Εἶχαν φθάσει πιὰ στὸν κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλεως ποὺ ἦταν γεμᾶτος αὐτοκίνητα ἄλλων προσφύγων ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἀπὸ διάφορες ἄλλες περιφέρειες τῆς Γαλλίας. Στρίβοντας σὲ μιὰ μικρὴ πάροδο, βρέθηκε ἀντίκρυ σὲ μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ μόλις τὴν θυμόταν καθὼς εἶχε ἐδῶ καὶ 25 χρόνια νὰ τὴν ξαναϊδῇ «Φ ο υ ρ τ ό λ κ α ὶ υ ἱ ό ς».

Ἡ Ζωρζέτ ἄνοιξε καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἕναν ἀδύνατο κύριο, καμμιὰ σαραντα-πενταριὰ ἐτῶν, ποὺ σηκώθηκε ἀμέσως μόλις τὴν ἀντίκρυσε.

Στάθηκε γιὰ λίγο διστακτική. Πόσο εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ τότε ὁ Μωρίς!...

— Καλημέρα Μωρίς... πρόφερε ἐκείνη μ' ἕνα χαμόγελο.

—Δὲν μὲ θυμόσαστε; ρώτησε ἡ Ζωρζέτ. Εἶμαι ἡ κυρία Μοντρώ...

— Ἡ κυρία Μοντρώ... Ἀ! Ἡ Ζωρζέτ! Σεῖς Ζωρζέτ ἐδῶ! Καὶ νὰ μὴ σᾶς γνωρίσω ἀμέσως!

— Ὅλη κι' ὅλη Μωρίς!

Ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐγκάρδιο αὐτὸ χαιρετισμὸ ἐξήγησε στὸν Φουρτόλ πὼς ἦσαν καὶ πάλι πρόσφυγες, ὅπως καὶ τότε, καὶ τὸν ρώτησε δειλὰ-δειλὰ ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ ὑπολογίσουν καὶ πάλι στὴν φιλοξενία του.

Ὁ Μωρὶς τὴν κύτταζε ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Καταλαβαίνω, μουρμούρισε ἡ Ζωρζέτ. Μᾶς ἔχουν προλάβει ἄλλοι..

— Ὄχι, ὄχι τὴν διέκοψε ὁ Μωρίς. Ἀσφαλῶς θὰ σᾶς φιλοξενήσουμε. Οἱ γονεῖς μου μένουν τώρα σὲ μιὰ καινούργια βιλλίτσα ποὺ χτίσαμε στὴν ἄκρη τῆς πόλεως. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δικά τους δωμάτια εἶναι ἄδειο καὶ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας μου ποὺ καθὼς ξέρετε δὲν ὑπάρχει πιά.

— Ναί, ναί. Πόσο μᾶς λύπησε τὸ δυστύχημά σας ἐκεῖνο...

— Καὶ ὁ ἄνδρας σας; ρώτησε ὁ Μωρίς.

— Ἔχω ἀπὸ τὸν Μάϊο νὰ πάρω νέα του. Κάπου στὸ μέτωπο..

❁

Λίγην ὥρα ἀργότερα ἡ Ζωρζέτ, ὁ πατέρας της καὶ τὰ δύο παιδιὰ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ παλιὸ σπίτι.

— Ὅπως στὰ 1914, εἶπε ἡ Ζωρζέτ στὸν Μωρὶς ὅταν τὸν συνάντησε τὸ ἄλλο πρωὶ στὸ γραφεῖο του.

— Γιὰ σᾶς ναί. Εἴσθε πάντοτε νέα καὶ χαριτωμένη, ὅπως τότε.

— Ὤ! Μωρίς. Ἀφῆστε αὐτὰ τὰ κομπλιμέντα. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τότε ἤμουν 18 ἐτῶν καὶ σήμερα εἶμαι 44.

— Καὶ ὅμως, εἴσαστε σήμερα ἀκόμη πιὸ ὄμορφη ἀπὸ τότε.

Ἦταν πραγματικὰ πολὺ ὄμορφη ἡ Ζωρζέτ, παρὰ τὴν προχωρημένη της ἡλικία καὶ παρὰ τὸν ἀρκετὰ ταραγμένο βίο ποὺ εἶχε κάνει. Ὁ ἄνδρας της, ποὺ τῆς εἶχε δώσει στὴν ἀρχὴ ὅλη τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, τὴν ἐγκατέλειψε ἀργότερα γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ κάποιαν ἄλλη. Ἡ Ζωρζέτ ἀπὸ πείσμα περισσότερο παρὰ ἀπὸ ἀνάγκη ἔγινε κι' αὐτὴ φίλη ἑνὸς πλούσιου νέου, ὄχι ὅμως γιὰ πολὺν καιρό.

Πέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Μιὰ μέρα ἡ Ζωρζέτ ἐνδίδοντας καὶ στὴν πίεση τῶν δικῶν της τὰ ξαναφτιασε μὲ τὸν ἄνδρα της, γιὰ χάρη τῶν παιδιῶν ποὺ μεγάλωσαν. Ἀλλὰ ἡ συμβίωσίς τους ἦταν —θἄλεγε κανεὶς— μᾶλλον τυπική. Δὲν ἔνοιωθαν τὴν παραμικρὴ ἀγάπη ἢ τρυφερότητα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἡ ἐπιστράτευσις ἦλθε νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὸ βάρος αὐτὸ ποὺ ὁλοένα γινόταν περισσότερο ἀσήκωτο.

❁

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑπομένης ὁ Μωρὶς πρότεινε στὴν Ζωρζέτ νὰ κάνουν μαζὶ ἕνα περίπατο γιὰ νὰ ξαναϊδοῦν τὰ μέρη στὰ ὁποῖα εἶχαν κάνει περιπάτους τόσα χρόνια πρίν.

Καθὼς προχωροῦσαν σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ ὡραῖο ἐξοχικὸ περιβάλλον, εἶπε ὁ Φουρτὸλ στὴν Ζωρζέτ:

— Πιστεύτε με πὼς δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἔκπληξη. Μοῦ φαίνεται τόσο ἀπίστευτο τὸ ὅτι βρισκεσθε πάλι ἐδῶ, ὥστε γυρίζω πολλὲς φορὲς καὶ σᾶς κυττάζω γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν ὀνειρεύομαι.

Τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ στ' αὐτοκίνητό του..

—Κυττάξετέ με ὅσο θέλετε, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ξεχάστε, ὅμως, τὶ κορίτσι τῶν 18 ἐτῶν ποὺ εἴχατε γνωρίσει τότε.

— Γιὰ μένα εἴσαστε πάντοτε ἡ ἴδια, Ζωρζέτ. Γνωρίζω, ἄλλωστε, τόσο λίγο τὴν μετέπειτα ζωή σας. Ἀγαποῦσατε τὸν ἄνδρα ποὺ παντρευθήκατε; Ἐξακολουθεῖτε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε; Σᾶς ἔκανε εὐτυχισμένη; Τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Εἶναι καθηγητὴς σὲ ἕνα ἰδιωτικὸ λύκειο, εἶπε μὲ ἀδιάφορο ὕφος ἡ Ζωρζέτ.

—Καὶ ἔχετε πολὺν καιρὸ νὰ μάθετε νέα του; Ἴσως νὰ εἶναι αἰχμάλωτος...

— Μὲ αὐτὴν τὴν σκέψη παρηγορ ἐμαι κι' ἐγώ.

—Τὸν ἀγαπᾶτε λοιπόν; Τὸν ἀγαπᾶτε πολύ;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἡ Ζωρζέτ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα μιὰ φωτογραφία τοῦ συζύγου της καὶ τὴν ἔδειξε στὸν Μωρὶς λέγοντας:

— Νὰ μιὰ τελευταία φωτογραφία του.

Ὁ Φουρτόλ τὴν κότταξε κάμποσην ὥρα καὶ ὕστερα εἶπε:

— Εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Εἶχε τὴν μεγάλην τύχη ν' ἀγαπηθῇ ἀπὸ σᾶς.

— Τὸν ζηλεύετε;

— Ζωρζέτ. Ξεχνᾶτε, λοιπόν, ὅτι κάποτε εἶχα ὀνειρευθῇ κι' ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴ εὐτυχία; Ξεχνᾶτε πόσες φορὲς σᾶς εἶχα ἐξομολογηθῇ τὴν ἀγάπη μου;

— Ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Ζωρζέτ κολακευμένη. Ποῦ νὰ θυμᾶμαι; Πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε! Κι' ἐγὼ τί σᾶς ἀπαντοῦσα; Ἡμουν μήπως κι' ἐγὼ ἐρωτευμένη μαζί σας;

— Ὄχι. Ἂν μ' ἀγαπούσατε καὶ σεῖς δὲν θὰ εἶχα διστάσει οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ σᾶς κάνω γυναῖκα μου.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἴχατε πάρει τόσο στὰ σοβαρὰ τὸ πρᾶγμα. Ἀπόδειξις ὅτι λίγα χρόνια ἀργότερα παντρευθήκατε μὲ μιὰν ἄλλη.

— Παντρεύθηκα. Ὄχι ὅμως καὶ ἀπὸ ἀγάπη, ὅπως σεῖς. Παντρεύθηκα χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ γιὰ ποιὸ λόγο παντρευόμουν.

— Ὅπως ὅλοι οἱ ἄνδρες. Παντρευόσαστε μὲ ἐλαφρὴ συνείδηση, χωρὶς νὰ ἔχετε συναίσθηση πόσες ὑποχρεώσεις ἐπιβάλλει ὁ γάμος.

— Ἴσως ἔχετε δίκηο. Εἴχατε πάντοτε δίκηο ἐσεῖς θυμᾶμαι καὶ τότε, στὰ 1914, πὼς ὅ,τι κι' ἂν μοῦ λέγατε ἦταν πάντοτε σωστό. Εἴχατε καὶ τότε πάντοτε δίκηο. Δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς φέρω τὴν παραμικρὴν ἀντίρρηση.

Ἡ Ζωρζέτ ἀναπόλησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὶς συναντήσεις της μὲ τὸν Μωρίς. Θυμήθηκε πὼς εἶχε ἀρχίσει τότε νὰ συνηθίζῃ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ γινόταν κυρία Φουρτόλ καὶ θὰ ἔμενε γιὰ πάντα στὸ Κλαιρά. Γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀναμνήσεις εἶπε στὸν Μωρίς:

— Εἶμαι βεβαία πὼς ἀγαπούσατε πάρα πολὺ τὴν γυναῖκα σας.

— Ἦταν καλή. Δὲν μοῦ ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ νὰ παραπονεθῶ. Ὁ θάνατός της μὲ λύπησε πολύ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχα ὀνειρευθῇ.

Χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ πρόσθεσε:

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἤσασταν σεῖς, Ζωρζέτ. Μὰ βρίσκεσθε τώρα τόσο μακρυὰ ἀπὸ ἐμένα ὥστε δὲν τολμῶ οὔτε κἂν νὰ σᾶς κυττάξω. Καὶ ὅμως. Μόνο μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ σᾶς θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν μελαγχολία μέσα στὴν ὁποία ζῶ τόσον καιρό.

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ ὑπάρχουν πολλὲς γυναῖκες σὰν κι' ἐμένα στὸ Κλαιρά, ἀποκρίθηκε ἡ Ζωρζέτ χαμογελώντας. Καὶ ἂν μοῦ δίνατε τὴν ἐξουσιοδότηση, θὰ ἀνελάμβανα ἐγὼ νὰ εὕρω μιὰ κατάλληλη γιὰ σᾶς. Φθάνει νὰ ἔχω τὸν ἀπαιτούμενο καιρό.

— Μήπως σκοπεύετε νὰ φύγετε; ρώτησε ὁ Μωρίς.

— Ναί. Ἡ πεθερά μου ἔχει ἕνα μικρὸ κτῆμα στὴν ἐπαρχία καὶ μᾶς κάλεσε νὰ πᾶμε ἐκεῖ. Ὁμολογῶ πὼς δὲν ἔχω καὶ μεγάλη διάθεση, πρέπει ὅμως, νὰ πᾶμε.

— Μείνετε, φώναξε ὁ Μωρίς. Μείνετε. Σᾶς ἱκετεύω. Μείνετε, ἂν ὄχι γιὰ χάρη μου, τουλάχιστον γιὰ χάρη τῶν παιδιῶν σας. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν θὰ εἶνε τόσο ἀσφαλῆ, ὅσο στὸ Κλαιρά.

Τὸ ξέσπασμα αὐτὸ τοῦ Μωρίς ἔκανε τὴν Ζωρζέτ νὰ μείνῃ ἄγρυπνη ὅλη τὴν νύχτα, παραδέρνοντας μὲ τὶς σκέψεις της. Ἤξερε πὼς τὴν ἀγαποῦσε ὁ Φουρτόλ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε φανταστῇ ὅτι τὸ αἴσθημά του ἦταν τόσο δυνατό. Ἀπὸ τὸν ἄνδρα της ἐξακολουθοῦσε νὰ μήν ἔχῃ καμμιὰ εἴδηση καὶ σκεπτόταν μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ λύπη, πὼς ἴσως νὰ μὴ τὸν ξανάδλεπε ποτὲ πιά. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Τῆς ἦταν ἐντελῶς ἀδιάφορος. Τί θὰ γινόταν, ὅμως, ἂν ἔμενε χήρα, μὲ δυὸ μικρὰ παιδιά; Περιουσία δὲν εἶχε σχεδὸν καθόλου καὶ ἡ σύνταξη ποὺ θὰ ἔπαιρνε θὰ ἦταν μηδαμινὴ μπροστὰ στὶς ἀξιώσεις τῆς ζωῆς. Δὲν ἦταν ἐξαιρετικὴ ἡ εὐκαιρία ποὺ τῆς παρουσιαζόταν σήμερα, νὰ συνδέσῃ τὴν τύχη της μὲ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὴν λάτρευε, καὶ ποὺ εἶχε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ μιὰν ἄνετη καὶ εὐχάριστη ζωή; Ἐπὶ πλέον ὁ ἄνδρας αὐτὸς δὲν τῆς ἦταν ἀδιάφορο. Τὸν εἶχε ἀγαπήσει κι' ἐκείνη τότε, ὅταν ἦταν νέα, καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ πάλι.

Τὸ ἄλλο βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο, βρέθηκαν πάλι μόνοι ὁ Μωρὶς καὶ ἡ Ζωρζέτ μέσα στὴν τραπεζαρία. Τὰ παιδιὰ εἶχαν πάει νωρὶς γιὰ ὕπνο καὶ ὁ γερο-Βιαλὸ ἀποσύρθηκε νωρὶς γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ τέτ-α-τέτ τῆς κόρης του μὲ τὸν Φουρτόλ. Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαμονή του στὸ Κλαιρά, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου καὶ ἦταν εὐχαρίστως διατεθειμένος νὰ κλείσῃ τὰ μάτια μπροστὰ στὰ παραστρατήματα τῆς κόρης του ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφάλιζαν τὴν παράταση τῆς ἐκεῖ διαμονῆς τους.

— Ζωρζέτ, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Μωρὶς στὴν παιδική του φίλη. Θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι. Φοβᾶμαι ὅμως μήπως θυμώσετε.

— Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ θυμώσω.

—Γιατὶ ἤρθατε καὶ πάλι στὸ Κλαιρά;

—Μά... νομίζω πὼς τὸ ξέρετε, ἀποκρίθηκε μὲ προσποιημένη ἀπάθεια ἡ Ζωρζέτ. Εἴχαμε διατηρήσει τόσο εὐχάριστη ἀνάμνηση τῆς πρώτης μας διαμονῆς ἐδῶ ὥστε μᾶς φάνηκε πολὺ φυσικὸ νὰ ξαναγυρίσουμε.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος λόγος ποὺ ξαναγυρίσατε, Ζωρζέτ;

— Δὲν ἀρκεῖ αὐτός;

— Ναί. Δηλαδὴ γυρίσατε χάρις στὴν ἀνάμνηση τῆς φιλοξενίας τῶν γονέων μου, χάρις στὴ ὡραία φύση, χάρις στὴν ἀπόλυτη γαλήνη ποὺ βασιλεύει ἐδῶ ἐπάνω...

Ἡ Ζωρζέτ κατάλαβε τὴν μεγάλη ἐπιθυμία ποὺ ἔκαιγε τὴν στιγμὴ αὐτὴν τὸν Μωρίς καί, ἴσως ἀπὸ ὑπολογισμό, ἴσως ἐπειδὴ τὸν λυπήθηκε, εἶπε:

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου Μωρίς. Ἔπαιξε καὶ ἡ δική σας ἀνάμνησις ἕνα σπουδαῖο ρόλο.

— Τί ἀξία μπορῶ νὰ ἔχω ἐγὼ γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐσᾶς, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μελαγχολικά. Ὠ! Ἂν ξέρατε τόσο σᾶς ἐκτιμῶ, ἂν ξέρατε τὸ τί αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ποὺ δὲν σᾶς εἶδα, δὲν πέρασε οὔτε μιὰ μέρα χωρὶς νὰ σᾶς συλλογισθῶ, χωρὶς νὰ ἀντλήσω καινούργιες δυνάμεις γιὰ τὴν ζωὴ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησή σας. Ζωρζέτ! Μὲ βρίσκετε γελοῖο. Τὸ-ξέρω. Μοῦ εἶναι, ὅμως, ἀδιάφορο. Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς λατρεύω...

Γονάτισε μπροστά της, ἀγκάλιασε τὰ ὡραῖα της πόδια καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὶς πτυχὲς τοῦ φορέματός της, δαγκώνοντάς το δυνατὰ γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς του.

—Μωρίς! Τρελλαθήκατε, εἶπε ἡ Ζωρζέτ. Τί σᾶς συμβαίνει; Σηκωθῆτε ἐπάνω.

Ὁ Φουρτόλ ὅμως φάνηκε σὰν νὰ μὴν πρόσεξε τὰ λόγια του. Τότε ἐκείνη σηκώθηκε, ξεγλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔφυγε τρέχοντας γιὰ τὸ δωμάτιό της.

Στάθηκε ὥρα πολλὴ μπροστὰ στὸ ὀρθάνοιχτο παράθυρο, προσπαθῶντας νὰ βάλῃ σὲ τάξη τὶς σκέψεις της καὶ νὰ πάρῃ μιὰν ὁριστικὴ ἀπόφαση. Ξαφνικά, ἄκουσε νὰ ἀνοίγῃ μιὰ βαρειὰ πόρτα καὶ ὕστερα ἀμέσως τὸ μοτὲρ ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἔμπαινε σὲ κίνηση. Τὰ φανάρια τοῦ αὐτοκινήτου τῆς ἐπέτρεψαν νὰ ἰδῇ τὸν Μωρὶς ποὺ ἔκλεινε τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ του. Σὲ λίγο τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ αὐτοκίνητό του. Ἔφευγε! Γιὰ ποῦ; Θέλησε νὰ τὸν φωνάξῃ. Ὕστερα ὅμως σκέφθηκε πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ φανῇ ὅτι τὸν παραμόνευε. Ὁ θόρυβος τοῦ μοτὲρ ἀκουγόταν τώρα πολὺ μακρυά. Ὁ Μωρὶς εἶχε φύγει.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἔφερε ἡ ὑπηρέτρια στὴν Ζωρζέτ ἕνα γράμμα. Τὸ ἄνοιξε μὲ ἀγωνία καὶ διάβασε τὰ ἀκόλουθα:

«Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησή μου. Ἐπείγουσες ὑποθέσεις μὲ ἀναγκάζουν νὰ κάνω μιὰ περιοδεία ποὺ δὲν ξέρω πόσον καιρὸ θὰ διαρκέσῃ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μείνετε στὸ σπίτι μου σὰν νὰ ἦταν δικό σας.

» Ἡ ὑπηρεσία ἔχει ἐντολὴ νὰ δέχεται τὶς ὁδηγίες σας. Ὅταν ξαναγυρίσω στὸ Κλαιρὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ βρίσκεσθε πιὰ ἐκεῖ. Θὰ εἴσαστε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο σας σύζυγο. Ἡ σκέψις μου θὰ σᾶς ἀκολουθῇ πάντοτε.

Μωρὶς Φουρτόλ»

Μόλις διάβασε τὸ γράμμα ἡ Ζωρζέτ μετάνοιωσε πολὺ ποὺ δὲν εἶχε προσπαθήσει νὰ συγκρατήσῃ τὸν Μωρὶς τὸ προηγούμενο βράδυ. Δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι του καὶ τὴν δουλειά του γιὰ χάρη της. Ἡ στενοχώρια της ἦταν ἀκόμη πιὸ μεγάλη γιατὶ καταλάβαινε πὼς ἦσαν τώρα ὑποχρεωμένοι κι' ἐκεῖνοι νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Κλαιρά.

❁

Ὀχτὼ μέρες ἀργότερα συναντήθηκε ἡ Ζωρζέτ ἐντελῶς ἀπροσδόκητα μὲ τὸν Μωρίς, μέσα σὲ ἕνα κατάστημα τῆς Τουλούζης.

— Ζωρζέτ! Γιατὶ φύγατε ἀπὸ τὸ Κλαιρά, ρώτησε κατάπληκτος ὁ Φουρτόλ.

— Θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ. Πρέπει νὰ εἴμαστε μόνοι. Ποῦ μένετε;

— Στὸ ξενοδοχεῖο Ἄλμπ».

— Θέλετε νὰ ἔρθω ἀπόψε νὰ σᾶς ἰδῶ;

— Εὐχαρίστως. Θὰ σᾶς περιμένω.

Ὅταν ὅμως πῆγε τὸ βράδυ ἡ Ζωρζέτ στὸ ξενοδοχεῖο «Ἄλμπ» πληροφορήθηκε ὅτι ὁ κ. Φουρτόλ εἶχε φύγει γιὰ τὸ Κλαιρὰ γιατὶ εἶχαν τελειώσει ὅλες οἱ ὑποθέσεις του στὴν Τουλούζη.

Δὲν τῆς εἶχε ἀφήσει οὔτε ἕνα γράμμα.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΓΙΩ



# Ἀπ' Ὅλα Δι' Ὅλους

Οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες

## Ο ΝΤΟΜΑΓΚ

### πειραματίζεται πάνω στὸ παιδί του

Τὸ ἐφετεινὸ βραβεῖο πειραματικῆς θεραπευτικῆς ἐδόθη στὸν διεθνοῦς φήμης καθηγητὴν τοῦ Βερολίνου κ. Γκέρχαρντ Ντόμαγκ. Ὁ καθηγητὴς Ντόμαγκ συγκαταλέγεται σήμερα μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων ἰατρῶν τοῦ κόσμου. Ἔχει τιμηθῇ ἤδη μὲ τὸ μέγα βραβεῖο Κλέμπελσπεργκ τοῦ Πανεπιστημίου Στσέγκεντ, καθὼς καὶ μὲ τὸ βραβεῖο Κέμερον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου. Ὑπίσης ὀνομάσθη τιμῆς ἕνεκεν μέλος τῆς Φαρμακευτικῆς Ἑταιρίας τοῦ Πανεπιστημίου Μπεναρὲς καὶ ἄλλων πολλῶν ξένων ἐπιστημονικῶν ἑταιριῶν.

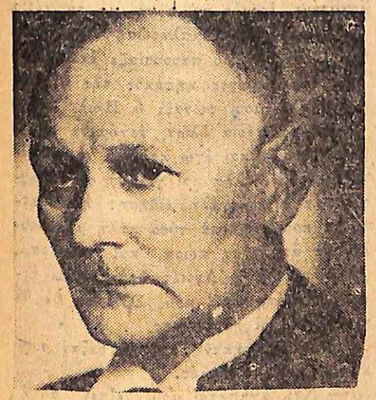

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ «Προντοσίλ»

Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς εἶναι ὁ ἐφευρέτης τοῦ «Προντοσίλ» ποὺ εἶναι τὸ μόνο μέχρι σήμερον ἀποτελεσματικὸν μέσον πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἐκ τοῦ στρεπτοκόκκου προερχομένων ἀσθενειῶν. Ὁ Ντόμαγκ ἔγινε περίφημος ὅταν ἐξετέλεσε τὰ πρῶτα πειράματα γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νέου αὐτοῦ φαρμάκου πάνω στὴν ἰδία τὴν κόρη του, ἡ ὁποία ἐθεραπεύθη τελείως. Ἀπὸ τότε τὸ μέσον αὐτὸ ἀνεγνωρίσθη πλέον ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ καθηγητὴς Ντόμαγκ εἶναι σήμερον μόλις 45 ἐτῶν. Κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμο εἶχε ὑπηρετήσει ὡς ἐθελοντής. Εἰς ἡλικίαν μόλις 32 ἐτῶν ἐκλήθη ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνση τοῦ πειραματικοῦ τμήματος ἑνὸς μεγάλου ἐργοστασίου φαρμακευτικῶν εἰδῶν στὴν Φραγκφούρτη. Ἰδιαιτέρως ἔχει σχοληθῇ μὲ τὴν παθολογία καὶ τὴν βακτηριδιολογία.

Τὸ «Προντοσίλ» ἔχει ἐφαρμοσθῇ ἐπίσης ἐπιτυχῶς καὶ στὴν καταπολέμηση τοῦ σταφυλοκόκκου καὶ τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Ὅτω, μὲ τὸ φάρμακον αὐτὸ ἐπλουτίσθη ἡ διεθνὴς φαρμακολογία δι' ἑνὸς ἀποτελεσματικοῦ καὶ σωτηρίου μέσου.

Τὰ παράξενα

## ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Τὰ χαρτιὰ ἀπεδείχθησαν πολλὲς φορὲς προφητικά. Ὁ δοὺξ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἱππότη ντὲ Μπριβαζὰκ καὶ μιὰ διάσημη ἠθοποιὸ τῆς ἐποχῆς του, τὴν Μαριέττα πῆγε κάποτε νὰ συμβουλευθῇ τὸν περίφημο Φιασόν. Αὐτὸς προεῖπε στὴν ἠθοποιὸ τὸν θάνατό της στὸ νοσοκομεῖο, στὸν Μπριβαζὰκ ὅτι σὲ λίγο θὰ τὸν κατεβρόχθιζαν(!) καὶ στὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης πὼς θὰ γινόταν ἰσχυρὸς σὰν βασιλιᾶς.

Ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης ἔγινε πράγματι ἀντιβασιλεὺς, ἡ Μαριέττα πέθανε στὸ «Ὀ-τὲλ-Ντιὲ» καὶ ὁ Μπριβαζὰκ κατεβροχθίσθη ἀπὸ καννιβάλους σ' ἕνα ταξίδι του στὶς Ἀνατολικὲς Ἰνδίες.

Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ὁ Ναπολέων πήγαινε κρυφὰ καὶ συμβουλευόταν τὴν περίφημη χαρτομάντιδα δεσποινίδα Λενορμὰν, ποὺ προεῖπε τὴν πτῶσι τῆς Μοναρχίας. Ἡ αὐτὴ μάντις ἀνήγγειλε στὸν Ροβεσπιέρο καὶ στὸν Μαρὰ ὅτι θὰ τοὺς κατέστρεφε τὸ ἴδιο τους τὸ ἔργο.

Ἀπὸ αὐτὴν ἔμαθε ἡ κόμησσα ντὲ Λαμπὲλ τὸν προσεχῆ θάνατό της στὸ ἰκρίωμα καὶ ὁ Λάζαρος Ὄν ὅτι θὰ φυλακιζόταν.

Ὁ ταπεινὸς λοχίας Λεφὲβρ, ὁ σύζυγος τῆς περίφημης Κυρίας Δὲν μὲ Μέλλει, ἔμαθε ὅτι θὰ γινόταν δοὺξ καὶ στρατηγὸς τῆς Γαλλίας...

Ἀλλὰ τὸ κορύφωμα τῆς σειρᾶς τῶν παραδόξων αὐτῶν προφητειῶν τῆς Λενορμὰν ὑπῆρξε ἡ πρόρρησις ποὺ εἶχε κάνει ἡ ἴδια γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεώς της καὶ τὴν ὁποίαν ἔδειξε στὰ 1809 στοὺς ἐπαναστάτες ποὺ πῆγαν νὰ τὴν συλλάβουν.

ΣΤΟ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟ

Ὁ ἀποτυχημένος Δὸν - Ζουάν:

— Ἐπὶ τέλους, ἐξεπληρώθη τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου! Νὰ μιὰ γυναῖκα στὰ πόδια μου!

### ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ὅ,τι ἔχει ἀγγίξει ὁ ἔρως, δὲν φοβᾶται τὸν θάνατο.

ΡΟΜΑΙΝ ΡΟΛΛΑΝ

★ Στὴ φιλία, καθὼς καὶ στὸν ἔρωτα, πολλὲς φορὲς εἴμαστε εὐτυχέστεροι μὲ τὴν ἄγνοια παρὰ μὲ τὴ γνῶσι.

ΖΑΝ ΖΑΚ ΡΟΥΣΣΩ

★ Ὅταν ἡ καρδιὰ ὁδηγῇ, παρασύρει.

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

Οἱ διακοπὲς τοῦ κ. Σχολαστικοῦ

## Τέλος διακοπῶν

Ἠγαπητοί μοι μαθηταί,

Ἰδοὺ κἀγὼ καὶ πάλιν
Μετὰ τὴν ἐξαντλητικὴν καὶ θρυλίν κραιπάλην,
Ἰδοὺ κἀγὼ ταλαίπωρος κι' ἀείποτε πεινῶν
Ἐν ὕψει τῶν δυστυχιῶν φεῦ!... τῶν χειμερινῶν!...
Ἰδοὺ κἀγὼ ταλαίπωρος καὶ τρὶς - δεδιψασμένος
Αὖθις διδάξει οὖν ὑμῖν πειράσομαι ἀσμένως
Λατινιστὶ γερούνδια πολλά τε καὶ σουπίνα
Ἀεὶ μὲ στόμαχον κενὸν καὶ μέλας ἀπ' τὴν πεῖνα!...
Ἠγαπητοί μοι μαθηταί, πλῆξις καὶ πάλιν πλῆξις
Τῶν θερινῶν διακοπῶν ἤγγικε γὰρ ἡ λῆξις
Καὶ νῦν μετοσηρσμεθα οἱ πάντες ἐν σχολαῖς
Κἀγὼ πάντα ταλαίπωρος ὡς νέος Σακκουλές,
Πάλιν διδάξαι ὄισμαι γραπτὸν κι' ἄγραφον λόγον
Καὶ μόνον ἓν κουλλούριον ἐν μεσημβρίᾳ τρώγων!.
Καὶ γὰρ νῦν φίλοι βέλτεροι, ὡς ἐσαεὶ ξυμβαίνει
Διδάξαι ὑμῖν πειράσομαι σύνταξιν Κατεβαίνη
Κανόνας δὲ γραμματικῆς — ὦ παλαιοὶ δεσμοὶ —
Ρημάτων δὲ τ' ἀνώμαλα, ἰδίως τὰ εἰς —μί !...
Ὥρας τερατὰς εὐχόμενος ἐν πλήρει ἀσχολίᾳ
Ἀνέωκται γὰρ βέλτερον, καὶ αὖθις τὰ σχολεῖα
(Σχολεῖα: ὁ πληθυντικὸς ἐν οὐδετέρῳ γένει
Συντάξεως δεῖται ἀττικῆς, ὡς ἐσαεὶ ξυμβαίνει...)
Καὶ οὖν ἐπαυεύχόμενος τὰ βέλτιστα ὑμῖν
Τῶν μαθημάτων ἔναρξιν ἀναμενῶ. Ἀμήν!...

Ὁ κ. Σχολαστικὸς

# Τὸ μυστικὸ μιᾶς ΣΤΑΡ

## Ἕνα σύγχρονο συγκλονιστικὸ ἀνάγνωσμα

**18ον**

**(Τελευταῖον)**

-Ω Σ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ.. Ὅταν συναντήθηκα γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Ρομπέρ καὶ ἄκουσα τὰ σχέδιά του, τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ παιδί μοῦ εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ κάνω ὅ,τι μποροῦσα καὶ νὰ ἤμουν βέβαιος ὅτι ὁ κ. κόμης θὰ μὲ ἀντήμειβε ἡγεμονικά... Ὁ κ. κόμης φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνταμείψῃ αὐτὸς τὸν ἑαυτό του, πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν πληρώσῃ κάποιος ἄλλος.

— Ὅ,τι θέλεις, ἀκριβέ μου, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις φώναξε ἡ Ἀνριέτ, σφίγγοντας τὸν νέο στὸ στῆθος της.

— Ὅ,τι θέλω; Τὸ σκέφθηκες καλὰ αὐτὸ τὸ ὅ,τι θέλω;

— Ναί.. ναί..

— Λοιπὸν ἡ ἀμοιβή μου θὰ εἶσαι ἐσύ!

— Ἐγώ; Μὰ μήπως δὲν μὲ ἔχεις ἤδη. Μήπως δὲν σοῦδωκα ὅ,τι μοῦ ἀνῆκε ψυχή, σκέψη, σῶμα;

— Ναί, καὶ εἶμαι εὐτυχής, ἀλλὰ θέλω καὶ τὴν ἐξασφάλιση τῆς εὐτυχίας μου αὐτῆς, θέλω νὰ ἔχω τὴν ἐγγύηση ὅτι δὲν θὰ τὴν χάσω...

Ἡ Ἀνριέτ ἔγινε κατακόκκινη.

Ὁ Πώλ εἶπε τότε ἐπίσημα:

— Ἀνριέτ, θέλω νὰ γίνῃς γυναῖκα μου!..

—Ὦ! Πώλ! Δὲν ξέρω ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα...

— Δὲν θέλεις, λοιπόν, ἡ Ροζεττούλα σου νὰ ἀποκτήσῃ ἕναν πατέρα;..

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ Ἀνριέτ δὲν εἶπε τίποτε. Ἔχωσε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος τοῦ ἐραστοῦ της, γιὰ νὰ μὴ ἰδῇ τὰ νέα δάκρυα ποὺ ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, δάκρυα πιὰ χαρᾶς.

### Ἐπίλογος

Ἂν ρωτοῦσε κανεὶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴν ἀγαθὴ Κα Περνώ, ποιὰ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς της, θὰ ἀπαντοῦσε ἀδίστακτα: «ἡ σημερινή.»

Ἦταν ἡ μέρα ποὺ ἡ Ἀνριέτ ἐπέστρεφε ὕστερ' ἀπὸ τόσες μέρες ἀγωνίας στὴν «Βίλλα τῶν Ρόδων». Δὲν ἐπέστρεφε ὅμως μόνη, τὴν συνώδευε ὁ Πώλ.

Ἦταν ἀπόγευμα, ὅταν ἀκούστηκε στὸ τέρμα τοῦ ἀνηφορικοῦ δρομάκου ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν βίλλα, ὁ χαρούμενος ρόγχος τῆς κουρσίτσας τῆς μεγάλης βεντέττας.

Ὁ Ρομπέρ καὶ ὁ Μισέλ ποὺ ἔπαιζαν ἐκείνη τὴν ὥρα σκάκι, ἐνῷ ἡ Ροζεττούλα τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ ἐμβρίθεια, πετάχτηκαν ἀμέσως ἐπάνω κι' ἔτρεξαν πρὸς τὴν ἐξώθυρα κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν μικρή.

Σὲ λίγο φάνηκε ἡ Ἀνριέτ κρατῶντας μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα καὶ πίσω της ὁ Πώλ. Ἔδωκε τὰ λουλούδια στὸν Ρομπέρ καὶ πῆρε τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της.

Τὸ σπίτι γέμισε ἀμέσως ἀπὸ γέλια καὶ χαρουμενες φωνές.

Ἡ Κα Περνὼ ποὺ ἑτοίμαζε μὲ τὴν βοήθεια τῆς Κα Ματουρὲν ἕνα γλυκὸ πρὸς τιμὴν τῆς βαπτιστικιᾶς της ποὺ θὰ ἐρχότανε, ἔτρεξε κι' αὐτή, μὲ τὰ χέρια ἀλευρωμένα, νὰ συμπληρώσῃ τὴν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας, ποὺ παρουσίαζε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ μυρωμένος κηπάκος τῆς βίλλας.

— Φίλοι μου, φώναξε ὁ Πώλ, ἀφοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια ὅλων, ἐρχόμεθα σήμερα ἡ Ἀνριέτ καὶ ἐγὼ καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦμε, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλωμε μιὰ μεγάλη εἴδηση: ἡ Ροζεττούλα ποὺ ἔχει μιὰ τόσο καλὴ μητερούλα, θὰ ἀποκτήσῃ τώρα καὶ πατέρα... Ἀπὸ σήμερα ἡ Ἀνριέτ Φράνς εἶναι ἀρραβωνιασμένη μαζί μου. Σύντομα δὲ θὰ γίνουν καὶ οἱ γάμοι μας.

Ὅλοι στράφηκαν καὶ κύτταξαν συγκινημένοι τὴν Ἀνριέτ.

— Ναί, ἀγαπητοί μου, εἶπεν αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχῃ κανεὶς ἀνάμεσά σας ποὺ θὰ μὲ κατακρίνῃ γι' αὐτό, ἀλλ' ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου, δὲν μποροῦσα νὰ ἀρνηθῶ...

Ὁ Μισέλ Περρὲ πῆρε τὸν λόγο ἐκ μέρους ὅλων.

— Ἂς μοῦ ἐπιτρέψουν εἶπε ὅλοι ὅσοι παρίστανται μάρτυρες τῆς ἀληθινῆς αὐτῆς σκηνῆς νὰ γίνω ὁ διερμηνεὺς τῆς χαρᾶς, τῆς ἄδολης καὶ ἀνυπόκριτης χαρᾶς—καὶ ἐτόνισε τὶς λέξεις—ποὺ αἰσθανόμαστε ὅλοι μας ἐδῶ γιὰ τὸ εὐτυχισμένο γεγονὸς ποὺ μᾶς ἀνήγγειλε πρὸ ὀλίγου ὁ κ. κόμης ντέ Μπρεβίλ. Εὐχόμεθα ἡ εὐτυχία τους νὰ εἶναι πάντα μεγάλη ὅση καὶ ἡ καρδιά τους καὶ ἀτελείωτη ὅπως τὸ ἄπειρο...

— Σ' εὐχαριστῶ Μισέλ, εἶπε ἡ Ἀνριέτ, προχωρώντας πρώτη καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ νέου. Ἤσουν πάντα εὐγενικὸς καὶ εἰλικρινὴς μαζί μου καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

Τὸ ὑγρὸ βλέμμα τοῦ νέου μὲ τὸ ὁποῖο ἐκύτταξε τὴν ἀγαπημένη του βεντέττα ὑπῆρξε τὸ ἐπισφράγισμα τῆς θυσίας του...

ΤΕΛΟΣ

ΟΠΩΣ ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

**«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ»**

ὑπῆρξε ἕνα θαυμάσιο μυθιστόρημα ποὺ συνήρπασε καὶ συνεκίνησε ὅλους ὅσοι τὸ διάβασαν.

**«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ»**

τῆς ΙΔΙΑΣ συγγραφέως, χαριτωμένης Ἀμερικανίδος

Γ. ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ,

εἶναι

ΑΝΤΑΞΙΟ

τοῦ

«Μυστικοῦ μιᾶς Στὰρ»

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἀναγνώστης μας ὁ ὁποῖος δὲν θὰ τὸ παρακολουθήσῃ μὲ ἐνδιαφέρον.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

στὸ σημερινὸ φύλλο μας.



# Ο ΛΗΣΤΗΣ

## Ἕνα ἀριστουργηματικὸ ἀμερικανικὸ διήγημα

-Σ ΤΑΜΑΤΑ σοῦ λέω, σταμάτα! Θέλω νὰ κατέβω, Φρέντ!

— Εἶσαι τρελλή, Λίσμπεθ! Δὲν βλέπεις πῶς βρισκόμαστε μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι;

— Θὰ ἀνέβω στὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ποὺ θὰ περάσῃ.

— Κι' ὁ πατέρας σου;

— Τί μὲ νοιάζει γιὰ τὸν πατέρα μου! Ἂς πάνε στὸ διάβολο τὰ σχέδιά του νὰ μοῦ δώσῃ σύζυγο τοῦ γούστου του. Σᾶς συχάθηκα ὅλους! Μὲ πνίγετε!...

— Λίσμπεθ! Θὰ σ' ἀφήσω στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου. Πουθενὰ ἄλλοῦ!

Μὰ ἡ Λίσμπεθ πάτησε ἀπότομα τὸ φρένο καὶ τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε πέφτοντας σχεδὸν ὁλόκληρο ἀπάνω σ' ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε.

— Ἔ! φώναξε ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς τοὺς δυὸ θλάκες ἔχει τὸ δίπλωμα;

Ἡ Λίσμπεθ κύτταξε κατάπληκτη τὸν ἄγνωστο ποὺ τῆς μιλοῦσε ἔτσι.

— Ξέρετε μὲ ποιὰ μιλᾶτε; τοῦ φώναξε.

— Ὄχι καὶ οὔτε μ' ἐνδιαφέρει.

— Εἶμαι ἡ Λίσμπεθ Λίχτεμπεργκ! Εἶναι ἀρκετὸ τὸ ὄνομά μου.

— Καὶ τί θέλετε νὰ τὸ κάνω τὸ ὄνομά σας;

— Εἶσθε ξένος;

— Δὲν δίνω τὰ στοιχεῖα μου σὲ μιὰν ὁποιαδήποτε ἀνόητη ποὺ εἶναι κοντὰ στ' ἄλλα καὶ περίεργη.

Στὸ μεταξὺ πλησίασε ὁ Φρὲντ καὶ ρώτησε:

— Σᾶς ἔκανα ζημιές; Συγγνώμη. Ἀλλὰ φταίει αὐτὸς ὁ διάβολος ποὺ φοράει ροῦχα γυναίκας. Φρενάρισε ἀπότομα χωρὶς νὰ τὸ ξέρω.

— Ὦ! πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία! Σεῖς ὁδηγεῖτε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἕνα κοριτσόπουλο παίζει μὲ τὸ φρένο! Ξέρετε τί γίνεται σὲ τέτοια περίπτωση;

— Ὄχι. Ὑπάρχουν μανοῦβρες ποὺ πρέπει νὰ γίνουν ἀμέσως, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

— Πρώτη μανούβρα, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶνε νὰ τραβήξῃς ἕνα χαστοῦκι στὴν κοπελίτσα ποὺ πάει νὰ παίξῃ μὲ σοβαρὸ πράγματα.

— Χυδαῖε! φώναξε ἡ Λίσμπεθ. Θὰ δῇς ἐάν....

— Εὐγενεστάτη! Εἶμαι στὴ διάθεσή σας, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

Καὶ ἄνοιξε τὴ θυρίδα τοῦ αὐτοκινήτου, δίνοντάς της τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ ν' ἀνέβῃ.

— Συγγνώμη, ἐπενέβη ὁ Φρὲντ, πρέπει νὰ τὴν παραδώσω στὸν πατέρα της.

— Ὦ! Θὰ βρῇ μονάχη της τὸ δρόμο, ἔκανε ὁ ἄγνωστος. Μὲ τέτοια θρασύτητα ποὺ ἔχει, δὲν μοῦ φαίνεται ἀναγκαῖο νὰ τὴν ὁδηγήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἀντίο Φρέντ, φώναξε ἡ Λίσμπεθ μπαίνοντας μέσα στὸ ἄγνωστο αὐτοκίνητο. Σοῦ εἶπα πῶς δὲν θέλω νὰ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μαζί σου. Παραφούσκωσα καὶ μὲ σένα καὶ μὲ τὸν πατέρα μου.

Ὁ Φρὲντ ἔμεινε κατάπληκτος γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα σὰν νὰ τὸ πῆρε ἀπόφαση ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὴν ἐκκεντρικὴ ἑκατομμυριοῦχο, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ χάθηκε.

— Ποῦ μὲ πᾶτε; Ἐπανέλαβε ἀνώφελα δυὸ φορὲς αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, ἐνῷ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο τοῦ ἀγνώστου ἔκανε βόλτες στὴν ἔρημη ἐξοχή. Παρὰ τὴν θρασύτητά της ἄρχισε τώρα ν' ἀνησυχῇ καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνηση θέλησε νὰ πατήσῃ τὸ φρένο. Ἀλλὰ πρὶν νὰ τὸ κατορθώσῃ τῆς ἤρθε ἕνα χαστοῦκι ποὺ τὴν ἄφησε περισσότερο κατάπληκτη παρὰ ἐξαγριωμένη.

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκπληξη, ἑτοιμάσθηκε νὰ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα, ἀλλὰ ἔνοιωσε ἕνα περίστροφο καρφωμένο ἐπάνω της.

— Πάνω τὰ χέρια κοπέλλα μου, εἰδεμὴ πυροβολῶ!

— Μὰ ποιὸς εἶσθε; εἶπε ἡ Λίσμπεθ καὶ σήκωσε ἐντελῶς τὰ χέρια, κατάχλωμη ἀπὸ λύσσα.

— Τί ἀξιολάτρευτη ποὺ εἶσαι μ' αὐτὸ τὸ ὕφος τῆς ἐκπλήξεως, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς λύσσας... Βρῆκα τὶ χρειάζεται γιὰ σένα κοπέλλα μου.

— Νὰ μὲ χέτε μὶς Λίσμπεθ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ καμμιὰ τυχαία.

— Γιὰ μένα εἶσαι, Λίσμπεθ. Θέλες λοιπὸν νὰ μάθῃς ποιὸς εἶμαι; Ἕνας ληστής. Δὲν σοῦ ἔχουν διηγηθῆ ποτὲ σὰ παραμύθια, πῶς ὑπάρχουν «ληστὲς μὲ κίτρινα γάντια»; Νὰ λοιπὸν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μπροστά σου. Ἂν βγάλω τὸ γάντι μου, θὰ δῇς στὸ χέρι μου ἕνα ζαφεῖρι μ' ἕνα στέμμα. Ὁδηγῶ μιὰ μηχανὴ ποὺ τὴν ἔχω κλέψει. Ὅταν μπορῶ, περιορίζομαι στὴν ληστεία. Δὲν σκοτώνω. Ἂν βρεθῶ, ὅμως, μπροστὰ σὲ τρομαγμένες πουλάδες ποὺ φωνάζουν, τότε... κύτταξε... ὑπάρχει ἑτοῦτο.

— Δειλέ. Περίμενες νὰ φύγῃ ὁ Φρὲντ γιὰ νὰ φανερώσῃς ποιὸς εἶσαι πραγματικά!

— Αὐτὸ ποὺ εἶπες εἶναι κουτὸ σὰν κι' ἐσένα, Λίσμπεθ. Μὴ μιλᾶς, ἀγαπητή μου, σὲ παρακαλῶ. Ὅταν ἀνοίγῃς τὸ στόμα σου, λὲς μονάχα κουταμάρες. Ἂν θέλῃς ν' ἀρέσῃς, νὰ σωπαίνῃς, νὰ σωπαίνῃς πάντα! Καὶ τώρα, κατέβασε τὰ χέρια σου ὥς τὸ λαιμό σου. Δῶσε μου ἐκεῖνα τὰ μαργαριτάρια... Μπράβο... Τώρα Δῶσε μου τὸ μπριλάντι ποὺ φορεῖς στὸ χέρι καὶ ὕστερα τὰ χρήματα... Θὰ σ' ἀφήσω λίγα βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Πρόσεξε μὴ θελήσῃς νὰ φωνάξῃς, νὰ μὲ καταγγείλῃς, γιατὶ θὰ πυροβολήσω χωρὶς οἶκτο. Καὶ ἂν μὲ συλλάβουν, θὰ ἐκδικηθῇ ἡ συμμορία μου. Δὲν θὰ ζήσῃς γιὰ πολὺν καιρὸ, νὰ τὸ θυμᾶσαι...

— Θέλω νὰ κατέβω. Ἔχεις τὸν λόγο μου πῶς δὲν θὰ σὲ καταγγείλω.

— Θὰ κατέβῃς ὅπου θέλω ἐγώ. Καὶ τώρα, σιωπή! Εἴπαμε ὅ,τι εἴχαμε νὰ ποῦμε.

Ξαναπῆραν τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ἐκεῖνος βουβός, θαυμαστὸς σὲ δύναμη, σ' ὀμορφιὰ, σὲ τόλμη. Ἐκείνη ἀνίκανη ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν

Καλὴ ἀντάμωση, κοπέλλα μου!

## ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

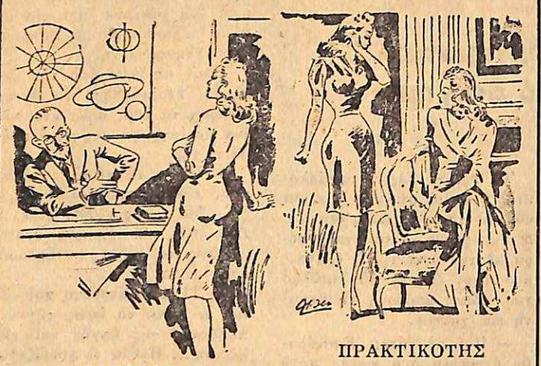

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἡ ὑπάλληλος. — Κύριε προϊστάμενε, ἡ τηλεφωνήτριά μας λιγοθύμησε ξαφνικά....

Ὁ προϊστάμενος. — Νὰ τηλεφωνήσετε ἀμέσως στὸ «τμῆμα βλαβῶν».

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

— Δὲν χώρισες ἀκόμη μὲ τὸν Νίκο;

— Ὄχι.

— Τί περιμένεις λοιπόν;

— Νὰ μοῦ φέρῃ ἡ ράφτρα μου καὶ τὸν τελευταῖο λογαριασμό!

στενοχώρια της, ὑποχρεωμένη γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της νὰ ὑπακούσῃ. Γιὰ νὰ βρῇ κάποιο τρόπο νὰ σπάσῃ τὴν σιωπή, ἡ Λίσμπεθ εἶπε καθώς περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ μιὰ μαυγευτικὴ βίλλα.

— Τί ὑπέροχο αὐτοκίνητο! Μοῦ ἀρέσει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ δικό σας. Κ.' ἔδειξε μιὰ πολυτελεστάτη λιμουζίνα ποὺ ἦταν σταματισμένη μπροστὰ σὴν εἴσοδο.

— Ἂν θέλετε, αὔριο, κάνομε ἕναν περίπατο μ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο.

— Τίνος εἶναι;

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ ἰδιοκτήτης ὅταν ἕνα πρᾶγμα μοῦ ἀρέσῃ. Θὰ τὸ κλέψω γιὰ σᾶς ἂν θέλετε νὰ γίνετε συνένοχός μου.

— Ἔχεις τὸ θράσος νὰ θέλῃς νὰ μὲ κάνῃς συνένοχό σου; Ξέρεις ὅτι ἀπειλεῖται μὲ κάτεργο ὅποιος πειράξει μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου ἢ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἐπάνω μου;

— Μπᾶ; Τότε ἐγὼ σηκώνω τὰ μάτια, τὰ χέρια, τὰ χείλη καὶ... νά...

Τὴν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα. Στὸ μεταξὺ εἴχανε φτάσει.

— Ἀντίο Λίσμπεθ! Θὰ σὲ περιμένω αὔριο στὶς δέκα στὴν Ἑβδόμη Λεωφόρο, μ' ἐκείνη τὴν γκρίζα κοῦρσα ποὺ σοῦ ἄρεσε.

— Ξέρεις γιατὶ θὰ 'ρθῶ. Γιὰ νὰ γελάσω. Τὸ αὐτοκίνητο δὲν θὰ τὸ ἔχετε. Θὰ εἰδοποιήσω τὸν ἰδιοκτήτη του. Πῆρα τὸν ἀριθμό.

— Θὰ τὸ ἔχω, Λίσμπεθ!

— Μὰ τότε θὰ καταλήξετε στὴ φυλακή. Θὰ 'ρθῶ νὰ σᾶς δῶ μέσα στὰ σίδερα καὶ θὰ γελάσω.

— Ὄχι, Λίσμπεθ! Μέσα στὰ σίδερα θὰ μοῦ δώσῃς πίσω τὸ φλὶ ποὺ σοῦ ἔδωσα καὶ ποὺ σοῦ ἄρεσε. Μὰ ἀφοῦ μιλοῦμε γιὰ ἀποδώσεις, νά, πάρε, σοῦ τὰ χαρίζω!

Καὶ πέταξε στὴν ἀγκαλιά της τὰ κλεμμένα κοσμήματα καὶ τὰ χρήματα. Ὕστερα τὴν ἄφησε νὰ κατέβῃ καὶ τὴν ἀποχαιρέτησε ἀπότομα.

— Καλὴ ἀντάμωση, κοπέλλα μου!

Ἡ Λίσμπεθ ἀποπειράθηκε τρεῖς φορὲς νὰ πάρῃ τὸ τηλέφωνο νὰ τὸν καταγγείλῃ, ἀλλὰ καὶ τὶς τρεῖς φορὲς τὸ ξανάβαλε στὴ θέση του. Στὶς δέκα ἀκριβῶς βρισκόταν στὸ σημεῖο ὅπου τῆς εἶχε δώσει συνάντηση. Τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται μ' ἐκεῖνο τὸ γκρίζο αὐτοκίνητο, νὰ σταματᾷ μπροστά της, ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ ξεκινᾷ γιὰ τὰ περίχωρα.

— Πέτυχε λοιπὸν τὸ κόλπο.

— Ὅπως βλέπεις.

— Κ.' ἂν σὲ ἀνακαλύψουν;

— Τὰ ὑπελόγισα ὅλα. Θὰ χρησιμοποιήσω τὸ ὄνομά σου. Εἶσαι συνένοχός μου, Λίσμπεθ. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ εἶναι δικό σου, καταλαβαίνεις; Θὰ τοῦ ἀλλάξουμε τὸ νούμερο καὶ... θυμήσου. Εἶμαι ἕνας μακρυνὸς συγγενής σου: Ὁ Γκαὶν Τζερσέϋ. Ἂν μὲ προδώσῃς, θὰ ἐκδικηθῶ τὸ σπίτι σου καὶ τὸν πατέρα σου. Συνεννοηθήκαμε;

Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε ἀλλὰ ὁ Γκαὶν κατάλαβε ὅτι ἡ νέα θὰ ἔκανε αὐτὸ ποὺ τῆς ἔλεγε. Τὴν ὡδήγησε σὲ μιὰ βίλλα μακρυνή, ἔρημη, μοναχική, μυστηριώδη. Μπῆκανε μέσα σ' ἕνα αὐστηρὸ σαλόνι, ὅπου τῆς πρόσφερε τσάϊ, λικὲρ, γλυκά, τσιγάρα. Φερνόταν σὰν τέλειος τζέντλεμαν... Ἡ Λίσμπεθ ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό της στενοχωρημένο.

— Σὲ τί σοῦ χρειάζεται αὐτὴ ἡ βίλλα; τὸν ρώτησε.

— Γιὰ νὰ κρύβω τὰ κλοπιμαῖα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς συναντήσεις.

— Ἀγαπᾶτε πολὺ τὶς γυναῖκες;

— Τὶς ἔχω συχαθῇ. Μ' ἔχουν κουράσει.

Ἡ Λίσμπεθ κάπνιζε νευρικά.

—Γιατὶ δὲν ἀλλάζετε ζωή;

— Γιατὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ μοῦ ἀρέσει.

— Εἶναι ὅμως ἐπικίνδυνη. Θὰ καταλήξετε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

— Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας τρόπος γιὰ νὰ πεθάνῃ κανείς.

Ἡ Λίσμπεθ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ἐνοιωθε τὸ ἑαυτό της δυστυχισμένο. Ἀκόμα πιὸ δυστυχὴς ἦταν τὸ βράδυ, ὅταν τὴν κάλεσε στὸ τηλέφωνο μιὰ ἄγνωστη φωνή.

— Συγγνώμη μὶς Λίχτεμπεργκ. Σήμερα σᾶς εἴδαμε μέσα σ' ἕνα γκρίζο αὐτοκίνητο ποὺ μοῦ τὸ ἔκλεψαν χθὲς τὸ βράδυ. Ποιὸς ἦταν μαζί σας; Ὦ... Συγγνώμη. Ὀμιλεῖ ὁ κύριος Βὸλφ Μοντράν....

— Κάνετε λάθος κύριε Μοντράν. Ἐκεῖνος ὁ νέος εἶναι ἐξάδελφός μου καὶ τὸ αὐτοκίνητο εἶναι δικό μας.

Ἡ νέα ὅλη τὴν νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Τὴν ἄλλη μέρα στὴ νέα τους συνάντηση, στὴ μοναχική τους βίλλα, ἡ Λίσμπεθ εἶπε στὸν Γκαίν:

— Πρέπει ν' ἀφήσῃς αὐτὸ τὸ καταραμένο αὐτοκίνητο ποὺ ἔκλεψες γιὰ τὸ καπρίτσιο μου. Μᾶς ἀνεκάλυψαν.

Καὶ διηγήθηκε τὴν τηλεφωνικὴ συνδιάλεξη.

— Ὑπάρχει ἐδῶ ἕνα χαλασμένο αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ εἶναι ἀπαίσιο. Πῶς θὰ μποροῦσες ν' ἀνεβῇς σ' ἕνα τέτοιο σαράβαλο;

— Ὅλα εἶναι προτιμότερα, Γκαίν, ἀπὸ τὸ ἀνεπανόρθωτο.

— Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀνεπανόρθωτο;

Ἐκεῖνη τὸν κύτταξε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν. Ὁ Γκαίν ὅμως δὲν τὸ πρόσεξε.

❁

Πέρασαν μέρες. Οὔτε ὁ Γκαίν, οὔτε ἡ Λίσμπεθ γελοῦσαν πιὰ ὅπως ἄλλοτε.

— Τί ἔχεις Λίσμπεθ;

— Ὁ πατέρας μου ξέρει τὶς συναντήσεις μας. Μὲ παρακολουθοῦν. Πρέπει νὰ πάρω μιὰ ἀπόφαση.

— Φτωχὴ μικρούλα Λίσμπεθ!

Ὁ Γκαίν περπατοῦσε νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιο....

Σὲ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε μπροστά της καὶ πρόσεξε πὼς ἡ Λίσμπεθ ἔκλαιγε.

— Ἀπίστε, Λίσμπεθ, φεύγω... Πρέπει νὰ φύγω... Βρίσκονται στὰ ἴχνη μου...

— Πήγαινε, Γκαίν καὶ νὰ μὲ θυμᾶσαι!... Ἀντίο!...

— Λίσμπεθ, θὰ πάρω μαζί μου ὡς μόνη γλυκειὰ καὶ μόνη ἀγνὴ ἀνάμνηση τῆς ζωῆς μου τὴν ἀνάμνησή σου. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι βουτηγμένα στὸ βοῦρκο. Ἀντίο Λίσμπεθ! Ζῆσε εὐτυχισμένα.

Ἐκείνη γαντζώθηκε τότε μ' ἀπελπισία ἐπάνω του:

— Ὄχι, Γκαίν, δὲ μπορῶ... Δὲν θέλω... Θὰ σὲ περιμένω πάντα. Δῶσε μου τὸ λόγο σου πὼς θὰ γυρίσῃς...

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι, Λίσμπεθ.

❁

Τὸ ἴδιο βράδυ κάτωχρη ἡ Λίσμπεθ δρασκέλισε τὴν πόρτα καὶ πέρασε στὸ ἀπέραντο σαλόνι τοῦ μεγάρου της. Ὁ πατέρας της, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς πρίγκηπας τοῦ χρήματος, τὴν περίμενε μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο ποὺ ἔκρυβε τὴν ἀπειλή: Ἐπρόκειτο νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὸν ἑκατομμυριοῦχο ἀρραβωνιαστικὸ ποὺ εἶχε διαλέξει ὁ χρηματιστικός του ἐγωϊσμός. Στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της, χαιρετοῦσε τοὺς προσκεκλημένους χωρὶς νὰ τοὺς κυττάζῃ. Τέλος ὁ πατέρας της σταμάτησε μπροστὰ στὸν ὑποψήφιο.... Σήκωσε τὰ μάτια... Ὄχι! Ἦταν ἀδύνατο! Ὁ Γκαίν προχωροῦσε ἀνάμεσα στὰ συμπαθητικὰ χαμόγελα τῶν καλεσμένων. Ὁ πατέρας της εἶπε:

— Λίσμπεθ, σοῦ συστήνω τὸν κύριο Βὸλφ Μοντράν.... Σοῦ ἔχω μιλήσει γι' αὐτόν. Ἦρθε γιὰ νὰ σὲ γνωρίσῃ.... Πές του κάτι.

Ἡ Λίσμπεθ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ὁ πατέρας της ἐπανέλαβε:

— Ἔλα, Λίσμπεθ, θὰ χορέψῃς μαζί του!

Ὁ Βὸλφ τότε τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ εἶπε:

— Δὲν χρειάζονται λόγια, Λίσμπεθ. Μοῦ εἶπες πόσα σήμερα. Θὰ σὲ πάρω μακρυά.... μέσα σ' ἕνα γκρίζο αὐτοκίνητο ποὺ ἀγόρασα γιὰ σένα...

Ἔπειτα χορεύοντας τῆς εἶπε:

— Βλέπεις; Κράτησα τὴν ὑπόσχεσή μου. Ξαναγύρισα πίσω!

ΤΖΩΝ ΛΟΟΥ



Γὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

# «Ο ΜΙΣΤΕΡ ΑΛΛΟΘΙ»

Τοῦ Χέρμαν Λάντον

### Κάτι τὸ ἀπίστευτο

Ὁ Λονδῖνο ὁλόκληρο καὶ πρὸ πάντων οἱ κύκλοι τῶν θαυμαστῶν τοῦ θρυλικοῦ «Λωποδύτη — Φάντασμα» καὶ τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ Σοῦμερ, ἐπὶ δεκαπέντε μέρες βρισκόνταν ἀναστατωμένοι μὲ μιὰ εἴδηση ποὺ σ' ὅλους φαινόταν ἀπίστευτη: Ὁ θρυλικὸς «Λωποδύτης — Φάντασμα» εἶχε πάψει πιὰ νὰ ἐργάζεται ἀφιλοκερδῶς καὶ ὑπὲρ τῆς «Ἑταιρίας πρὸς προστασίαν τῶν Ζώων»!

Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες, ἔκανε μέρα παρὰ μέρα καὶ ἀπὸ μιὰ παράτολμη διάρρηξη, ἔκλεβε συλλογὲς καὶ κοσμήματα, ἄφηνε ἐπὶ τόπου τὸ περίφημο ἐπισκεπτήριό του ἀλλὰ χωρὶς τὴν παραμικρὴ σημείωση καὶ, πρᾶγμα ποὺ προκαλοῦσε κατάπληξη, δὲν ἐπέστρεφε τὰ κλοπιμαῖα!

Πιὸ κατάπληκτος ὅμως ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο, ἔμενε ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ!

Πῶς ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνῃ λωποδύτης; Τί ἐσήμαινεν αὐτό; Εἶχε λοιπὸν φτωχήνει κι' ἀπαρνήθηκε τὰ ζῷα γιὰ νὰ ἐργασθῇ γιὰ λογαριασμό του;

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξιχνιάσῃ ὁπωσδήποτε τὸ μυστήριο καὶ, κατὰ τὶς δέκα, ἔμπαινε στὸ σπίτι τοῦ Μάρτεν Ντάλ, τὸν ὁποῖον καὶ βρῆκε βυθισμένο στὴν ἀνάγνωση τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων.

— Καλημέρα Μάρτεν!

— Ἄου! Νὰ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξη! Ποιὸς καλὸς ἀέρας;

— Χμ!... Νά... Ἤλθα νὰ σὲ δῶ... Δὲν μὲ περίμενες βέβαια.

— Ὁμολογῶ πὼς πραγματικὰ δὲν σὲ περίμενα τέτοια ὥρα. Φανταζόμουνα ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ θἄκανες τὶς πρῶτες παρατηρήσεις σου στὴν βιβλιοθήκη τοῦ λόρδου Ντάμπολ.

— Ἄ!... Διάβασες τὰ φύλλα;

— Δὲν τὰ βλέπεις ὅλα στιβαγμένα μπροστά μου; Ὥστε οἱ συλλογὲς τοῦ λόρδου Ντάμπολ ἔκαμαν φτερά;

— Ἀφοῦ τὸ διάβασες, τὶ μὲ ρωτᾷς; Ἀπὸ τὸ μέγαρό του ἔρχομαι. Ποτὲ ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» δὲν ἐργάσθηκε μὲ τόση χρονομετρικὴ ἀκρίβεια. Κάθε δυὸ μέρες καὶ ἀπὸ μιὰ διάρρηξη! Δὲν τὸ βρίσκεις καταπληκτικό;

— Ὄχι καὶ τόσο. Εἶναι προκομμένο παιδί.

— Καὶ δὲν βρίσκεις καταπληκτικὸ τὸ ὅτι τώρα ἐργάζεται γιὰ λογαριασμό του;

— Οὔτε αὐτό. Ἐργάσθηκε γιὰ τὰ ζῷα, τώρα ἐργάζεται γιὰ τὰ γεράματά του.

— Μὲ εἰρωνεύεσαι Μάρτεν;

— Γιατί; Ὅλα ἔχουν ἕνα τέλος. Τελείωσε καὶ ἡ ζωοφιλία τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

— Ναί. Ὅλα ἔχουν ἕνα τέλος. Ἐλπίζω νἄρθῃ σύντομα καὶ τὸ τέλος τῶν θριάμβων του. Τώρα μάλιστα ποὺ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται γιὰ τὸν ἑαυτό του... θὰ φανῶ ἀμείλικτος!

— Κι' ἐγώ!

— Καὶ σύ; Τί ἐννοεῖς;

— Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν πιάσῃς!

— Θὰ μὲ... Σύ;... Τὸν «Λωποδύτη — Φάντασμα»;

— Γιατί ὄχι; Ἀφοῦ ἔγινε κοινὸς λωποδύτης;... Ἀλλὰ γιὰ πές μου Σοῦμερ... Εἶσαι ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» τῶν τελευταίων κόλπων, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα»... ὁ πρωτεινός;

Ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ ξεροκατάπιε δυὸ-τρεῖς φορὲς πρὶν ἀπαντήσῃ:

— Χμ!... Ξέρω 'γώ;... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἔχω κάποια ἀμφιβολία....

— Δηλαδή;

— Νὰ σοῦ πῶ. Τέτοιες παράτολμες καὶ μαστορικὲς διαρρήξεις, δυὸ μόνο ἄνθρωποι μποροῦν νὰ τὶς κάνουν στὸ Λονδῖνο. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα».

— Ὁ δεύτερος;

— Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ «Μίστερ Ἄλλοθι»!

— Μίστερ Ἄλλοθι;

— Ναί. Εἶναι τὸ παρατσοῦκλι ἑνὸς σατανικοῦ διαρρήκτη ποὺ, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε τὰ κόλπα του, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, μᾶς ἔχει τρελλάνει ὅσο καὶ ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα»... γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ κάνουμε τίποτ

— Πῶς αὐτό;

— Εἶνε ἐξαιρετικὰ ἔξυπνος καὶ λεπτολόγος καὶ, τὸ κυριώτερο, ποτέ του δὲν κάνει μιὰ διάρρηξη, ἂν δὲν ἔχῃ προετοιμάσῃ ἕνα ἀκλόνητο «ἄλλοθι»! Γι' αὐτὸ καὶ στὸν ὑπόκοσμο εἶναι γνωστὸς μὲ τὸ παρατσοῦκλι «Μίστερ Ἄλλοθι»! Τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶναι: Τζὶμ Ντόϊλμαν. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει ἔξω φρενῶν, εἶναι ὅτι τὸν ξέρομε, ξέρομε τὸ σπίτι του, μιὰ ὄμορφη βιλλίτσα, τὸν βλέπομε στὰ κέντρα ἢ στοὺς περιπάτους μὲ τὴν

> Σὲ κάθε φύλλο ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει ἀπὸ μιὰ νέα αὐτοτελῆ καὶ πρωτότυπη περιπέτεια τοῦ περιφήμου
>
> **Λωποδύτη - Φάντασμα**

κοῦρσα του... καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸν πιάσουμε μολονότι εἴμεθα βέβαιοι γιὰ τὶς διαρρήξεις του, γιατὶ γιὰ τὴν κάθε του διάρρηξη ἔχει προετοιμασμένο καὶ ἕνα ἀκλόνητο «ἄλλοθι»! Πῶς νὰ πιάσῃς ἕναν ἄνθρωπο ὅσο κι' ἂν τὸν ὑποπτεύεσαι, ὅταν δυὸ ἢ τρεῖς ἄνθρωποι μὲ λευκὸ ποινικὸ μητρῶο, βεβαιώνουν πὼς ἦτο μαζί των, τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ἡ διάρρηξις; Κάθε φορὰ ποὺ τὸν καλέσαμε στὸ ἐμπόριο... ἀναγκασθήκαμε νὰ τοῦ ζητήσωμε συγγνώμη!

— Μιὰ ἐρώτηση παρακαλῶ Σοῦμερ: Ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὸ λευκὸ ποινικὸ μητρῶο γίνονται συνένοχοί του ἐν γνώσει των;

— Μᾶλλον ναί. Εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνθρωποι καθ' ὅλα ἐν τάξει... γιατὶ δὲν τοὺς παρουσιάσθηκε ἡ εὐκαιρία... νὰ μὴν εἶναι ἐν τάξει! Ἔτσι νομίζω ἐγὼ τουλάχιστον. Ὁπωσδήποτε, κάνοντας τὴν ἀνάγκη φιλοτιμίαν, τοὺς πιστεύομε καὶ ὁ «Μίστερ Ἄλλοθι» γελάει εἰς βάρος μας!

— Κάτι πρέπει νὰ κάνωμε, εἶπε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Στὸ μεταξὺ κάθησε νὰ φᾶμε μαζὶ καὶ θὰ τὰ ποῦμε στὸ τραπέζι.

### Οἱ δυὸ σατανάδες

Ξαπλωμένος σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ σαϊζλόγκ καὶ φορώντας ἀκόμη τὴν πιτζάμα του, ὁ Τζὶμ Ντόϊλμαν, ἐδιάβαζε χαμογελώντας μιὰ πρωϊνὴ ἐφημερίδα.

Ἀπὸ βραδὺς εἶχε διαρρήξει τὴν βίλλα καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ σὲρ Μῶρις Πόουελ καὶ εἶχε κλέψει κοσμήματα μεγάλης ἀξίας, τῆς λαίδης Πόουελ. Ἦταν, ὅμως, ἀπόλυτα ἥσυχος ὁ Μίστερ Ἄλλοθι... Εἶχε καὶ πάλι προετοιμάσει τὸ ἀκλόνητο «ἄλλοθί» του.

Ξαφνικὰ τρεῖς δυνατοὶ χτύποι τὸν ἀπόσπασαν ἀπὸ τὶς σκέψεις του καὶ, πρὶν σηκωθῇ γιὰ ν' ἀνοίξῃ, ἀκούσθηκε μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίξτε!

— Πάλι τὰ ἴδια θἄχωμε! σκέφθηκε ὁ «Μίστερ Ἄλλοθι» πηγαίνοντας ἀμέσως ν' ἀνοίξῃ. Δὲν τὸ πῆραν ἀκόμη ἀπόφαση πὼς ὁ «Μίστερ Ἄλλοθι» δὲν πιάνεται;

Ἀνοίγοντας, ἀντίκρυσε τὸν ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ συνοδευόμενον ἀπὸ ἕναν ἀστυνομικὸ μὲ στολή.

— Τί ἐπιθυμεῖτε κύριοι;

— Ὁ Τζὶμ Ντόϊλμαν;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω.

— Μὲ συλλαμβάνετε ἐμένα; Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Τὸν λόγο θὰ τὸν μάθῃς στὸ τμῆμα. Ντύσου!

— Ἀλλὰ πῶς μπορεῖτε νὰ κάνετε τέτοιο πρᾶγμα; Ἔχετε μαζί σας ἔνταλμα συλλήψεως;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ τοῦ ἔδειξεν ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως ἐν τάξει.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ὁ Τζὶμ Ντόϊλμαν βρισκόταν ἀπομονωμένος μέσα σ' ἕνα μισοσκότεινο κελλί. Ἐπέρασεν ἐκεῖ ὧρες καὶ ὧρες ποὺ τοῦ φάνηκαν ἀτέλειωτοι αἰῶνες! Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἕνας πόλισμαν μπῆκε στὸ κελλί του, τοῦ φόρεσε τὶς χειροπέδες ἀμίλητος καὶ, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κελλί. Διέσχισαν ἔτσι μερικοὺς διαδρόμους καὶ ὁ πόλισμαν ἄνοιξε μιὰ πόρτα. Ἀνήσυχος ὁ Ντόϊλμαν εἶδε ὅτι τὸν ἔμπασαν σὲ ἕνα γραφεῖο, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἕνας ψηλὸς ξανθὸς νέος μὲ ὕφος αὐστηροῦ διοικητικοῦ. Σ' ἕνα κάθισμα καθόταν ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ σφίγγοντας στὰ δόντια του τὸ αἰώνιο σβυσμένο πουράκι του.

Ὁ διωκτικὸς τοῦ ἔδειξε ἕνα κάθισμα ἀπέναντί του, διατάζοντας ταυτοχρόνως τὸν πόλισμαν:

— Βγάλε του τὶς χειροπέδες.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς αὐτόν:

— Θὰ μποροῦσατε νὰ θυμηθῆτε καὶ νὰ μᾶς πῆτε ποῦ ἀκριβῶς βρισκόσαστε χθὲς τὸ βράδυ, ἀπὸ τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσ...

νυχτα ὥς τὶς δυό;

Ὁ Τζὶμ Ντόϊλμαν ἀνέπνευσε! Αὐτὴν τὴν ἐρώτηση περίμενε ἀπὸ τὸ πρωΐ!

— Ἀπὸ τὴ μιὰ ὥς τὶς δυό; Μὰ... Πιστεύω κατὰ τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ βρισκόμουνα στὸ σπίτι κάποιου Πήτερ Τζάλου, μπουκμάϊκερ.

— Πιστεύετε; Τί θὰ πῆ πιστεύετε;

— Νὰ σᾶς πῶ. Εἴχαμε πάει μαζὶ στὸν κινηματογράφο. Ἡ παράσταση τελείωσε στὶς δώδεκα καὶ μισή. Ἐπήραμε ἕναν καφὲ καὶ πήγαμε κατόπιν στὸ σπίτι του. Ὥσπου νὰ πάρουμε στὸ πόδι τὸν καφὲ καὶ νὰ φθάσουμε σπίτι του, ἡ ὥρα θὰ ἔγινε μιά.

— Πολὺ σωστά. Καὶ τὶ ὥρα φύγατε ἀπὸ τὸ σπίτι του;

— Θυμᾶμαι πὼς ἄκουσα τὸ ἐκκρεμὲς

— Τὸν λόγο θὰ τὸν μάθης στὸ τμῆμα. Ντύσου!...

νὰ χτυπάη δυό, ὅταν κατέβαινα τὴ σκάλα. Ὁ θυρωρὸς μουρμούρισε γιατὶ τὸν ξύπνησα ὥρα δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ μοῦ ἀνοίξη.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τὶ εἴδους δοσοληψίες ἔχετε μὲ τὸν Πήτερ Τζάλου γιὰ νὰ μείνετε σπίτι του ἀπὸ τὴ μιὰ ὥς τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα;

— Ὁ Πήτερ Τζάλου εἶναι ἕνας «μπουκμάϊκερ». Τοῦ εἶχα ἀναθέσει ἕνα στοίχημα παρολὶ τριῶν ἀλόγων ποὺ κέρδισαν στὸν ἱππόδρομο καὶ πήγαμε σπίτι του νὰ δοῦμε τὶς σημειώσεις του γιατὶ εἴχαμε κάποια διαφωνία. Ὁ θυρωρὸς θὰ σᾶς βεβαιώση πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνεβαίναμε συζητούσαμε ζωηρά.

— Καλά. Εἴχατε μιὰ διαφωνία καὶ πήγατε πρῶτα στὸν κινηματογράφο;

— Πήγαμε στὸν κινηματογράφο γιὰ νὰ μᾶς λύση τὴν διαφορὰ ὁ ταμίας τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἐργάζεται στὸν ἱππόδρομο γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Πήτερ Τζάλου. Φυσικά, περιμέναμε νὰ τελειώση ἡ παράσταση γιὰ ν' ἀπασχολήσουμε τὸν ταμία. Ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνος δὲν θυμόταν καλά, πήγαμε σπίτι του νὰ δοῦμε τὶς σημειώσεις του.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου καὶ ὁ δικαστικὸς πῆρε τὸ ἀκουστικό:

— Ἀλλὸ - ἀλλό!... Ὁ ἴδιος!... Πῶς; ...Πολὺ δυσάρεστο αὐτό!... Χωρὶς νὰ σηκωθῆ;... Ἄσχημα! Ἄσχημα!... Δὲν μπόρεσαν οἱ γιατροὶ νὰ τὸν συγκρατήσουν;... Δυσάρεστο... Ὁ θυρωρός; Ἄ! ...Ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια;... Καλά. Ὁπωσδήποτε νὰ ἀπομονωθῆ... Δὲν θὰ ἐπιτρέψετε οὔτε στὸν δικηγόρο του νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ πρὶν τὸν ἀνακρίνω.

Καὶ ἀφήνοντας τὸ ἀκουστικό, στράφηκε πρὸς τὸν Τζὶμ Ντόϊλμαν:

— Μίστερ Τζὶμ Ντόϊλμαν, συνελήφθητε καὶ κρατεῖσθε ὡς δολοφόνος τοῦ Πήτερ Τζάλου!

Ὁ Τζὶμ Ντόϊλμαν τινάχθηκε ὄρθιος.

— Ἔ!... Πῶς εἴπατε;... Δολοφονήθηκε ὁ Πήτερ Τζάλου!... Μὴ μὲ τρελλαίνετε!...

— Ὁ Πήτερ Τζάλου δολοφονήθηκε μεταξὺ τῆς μιᾶς μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τῶν δύο!... Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησή σας μπῆκε στὸ σπίτι του ἡ φιλενάδα του μὶς Ντόλυ τοῦ «Λυρικοῦ Θεάτρου» καὶ τὸν βρῆκε ἀναίσθητο, μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο, μπρὸς στὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιό του. Μᾶς τηλεφώνησε στὶς δύο καὶ δέκα ἀκριβῶς! Ὁ θυρωρὸς μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι ἀπὸ τὴ μιὰ ὥς τὶς δυὸ εἴσθε οἱ δυό σας στὸ σπίτι καὶ ἔτσι προβήκαμε στὴν σύλληψή σας. Ὁ θυρωρὸς κατέθεσε ὅτι ἀνεβήκατε συζητώντας ζωηρὰ μαζί του καὶ ὅταν φύγατε εἴσθε ἐξαιρετικὰ ταραγμένος. Τὸ ὄργανο τοῦ ἐγκλήματος βρέθηκε στὸ δωμάτιο. Τὸν σκοτώσατε μ' ἕνα μολυβένιο νεροσωλῆνα μήκους τριάντα ἑκατοστῶν καὶ βάρους δυὸ λιβρῶν! Νομίσατε πὼς τὸν σκοτώσατε μὲ τὴν πρώτη. Εἶχε πάθει ὅμως ἀφασία καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ξεψύχησε χωρὶς νὰ προφέρη λέξη. Ἔχομε, ὅμως, τὴν μαρτυρία τοῦ θυρωροῦ καὶ τὴν ὁμολογία σας, ὅτι βρισκόσαστε μαζί του ἀπὸ τὴ μιὰ ὥς τὶς δυό. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ὁμολογήσετε!

— Εἶμαι ἀθῶος! Ὁ θυρωρὸς θὰ τὸν σκότωσε!

— Ἀρνεῖσθε;

— Βεβαίως! Εἶμαι ἀθῶος σᾶς λέγω! Δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ!

— Πολὺ καλά! Ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ ἔχει τὸν τρόπο νὰ σᾶς ἀποσπάση τὴν ὁμολογία. Ξέρετε τὴν μέθοδο... ὅταν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος... Μὲ μερικὰ βασανιστήρια...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Σοῦμερ:

— Ἰνσπέκτωρ.... σοῦ τὸν παραδίδω... Ξέρεις...

Ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ ὠρθώθηκε πρόθυμος.

— Σήκω πάνω... Τὰ χέρια σου...

— Σταθῆτε! οὔρλιασε κατάχλωμος ὁ Τζὶμ Ντόϊλμαν. Δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ! Εἶμαι ἀθῶος καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω!... Ἔχω ἕνα ἀδιαφιλονείκητο «ἄλλοθι»!...

— Ἔχεις «ἄλλοθι»; Νὰ τὸ ἀκούσωμε...

— Χθὲς τὸ βράδυ οὔτε εἶδα κἀν τὸν Πήτερ Τζάλου. Εἴχαμε συνεννοηθῆ ἀπὸ τὸ πρωΐ... Χθὲς τὸ βράδυ, ἀπὸ τὴ μιὰ ὥς τὶς δυὸ, βρισκόμουνα στὴν βίλλα τοῦ σὲρ Μῶρις Πόουελ!

— Τί ἔκανες σ' αὐτὴ τὴ βίλλα;

— Διέρρηξα τὸ χρηματοκιβώτιο! Δὲν κατήγγειλαν ἀκόμη τὴ διάρρηξη; Πᾶμε μαζὶ νὰ σᾶς παραδώσω τὰ κοσμήματα τῆς λαίδης Πόουελ! Δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ, σᾶς λέω!

— Ἄ! Ὥστε ὁμολογεῖτε ὅτι διερρήξατε τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ σὲρ Πόουελ!

— Ναί! Ἄφησα μάλιστα καὶ τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ «Λωποδύτη—Φάντασμα».

— Πολὺ καλά! Ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ, σοῦ παραδίδω τὸν «Μίστερ Ἄλλοθι» χωρὶς «ἄλλοθι» αὐτὴ τὴ φορά. Πήγαινε νὰ πιάσης καὶ τὸν μπουκμάϊκερ Πήτερ Τζάλου καὶ τὸν θυρωρό του ὡς συνενόχους τοῦ «Μίστερ Ἄλλοθι».

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ ἔσφιγγε ἐνθουσιασμένος τὸ χέρι τοῦ δικαστικοῦ, ποὺ δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν φίλο του Μάρτεν Ντάλ.

— Μπράβο! Τὰ κατάφερες θαυμάσια! Ὁμολογῶ ὅτι τὸ μέσον δὲν ἦτο καὶ τόσο ἄμεμπτο ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο θαυμάσιο!

— Ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ ἐκθέση τὸν «Λωποδύτη — Φάντασμα»;

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

## Μπορεῖτε νὰ κάμετε τοὺς ἄλλους νὰ σᾶς ἀγαπήσουν

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 23)

χρειάζετε εἶναι νὰ κάνετε πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα τὴν ἐνέργεια αὐτὴ χωρὶς φυσικὰ νὰ τὸ γνωρίζη τὸ ἐνδιαφερόμενο πρόσωπο. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι νὰ μή σᾶς χωρίζη ἐκείνη τὴν στιγμὴ κανένα ἄλλο ζήτημα.

Βρίσκεσθε στὸ ἴδιο δωμάτιο. Ἐκείνος ἢ ἐκείνη κάθεται. Διαβάζει ἢ καπνίζει. Δὲν μιλᾷ. Εἶναι καλύτερα νὰ εἶναι ἀκίνητος καὶ χωρὶς ἀπασχόληση. Σοβαρὲς φροντίδες ἢ δίαιες κινήσεις δικές του θὰ διέκοπταν τὴν μεταβίβαση τῆς σκέψεως.

Διαλέξετε λοιπὸν μιὰν ἤρεμη στιγμή. Μήν ἐπιχειρήσετε τὸ πείραμά σας τὴν ὥρα τοῦ γεύματος.

Ἡ πιὸ εὐνοϊκὴ στιγμὴ εἶναι ὅταν σᾶς κυτάζη. Ἐπωφεληθῆτε, ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, καὶ σκεφθῆτε μ' ὅλα σας τὰ δυνατά: «Θέλω, θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷ».

### Ὑπομονή

Ἡ ἐπιτυχία σας μπορεῖ ν' ἀργήση. Μπορεῖ νὰ διαρρεύση ἀρκετὸ διάστημα, μερικὲς φορὲς καὶ ἕνας μῆνας, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ ὑποβολὴ μπορεῖ νὰ γίνη καὶ μὲ μιὰ μόνο φορά, σὲ μιὰ δεδομένη στιγμή, ὅπου τὸ πρόσωπο ποὺ θέλομε νὰ ὑποβάλωμε θὰ βρεθῆ σὲ εὐνοϊκὴ θέση λήψεως.

Ὅταν θὰ γίνη ἡ πρώτη αὐτὴ μεταβίβασις, οἱ ἄλλες θὰ γίνουν κανονικὰ καὶ εὔκολα, πάντα χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζη τὸ ὑποβαλλόμενο πρόσωπο.

Ἴσως νὰ ὑπάρξουν περιπτώσεις ὅπου τὸ πείραμα δὲν θὰ ἐπιτύχη. Τότε ἢ τὸ ἄτομο ποὺ προσπαθεῖτε νὰ ὑποβάλλετε εἶναι ἀνεπίδεκτο (κανεὶς ὅμως δὲν εἶναι τελείως ἀνεπίδεκτος) στὴν ὑποβολή, ἢ σεῖς δὲν ἔχετε τὴν δύναμη (κανεὶς ὅμως δὲν τὴν στερεῖται τελείως) νὰ ἀσκήσετε μεταβίβαση σκέψεως ἢ ὑποβολή.

Πρὶν τελειώσωμε, πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅτι ἂν ἀγαπᾶτε πολὺ τὸ πρόσωπο τὸ ὁποῖο θέλετε νὰ ἐπηρεάσετε, αὐτὸ εὐκολύνει τὸ ἔργον σας. Γιατὶ ἡ ἀγάπη εἶναι κι' αὐτὴ ἕνας τρόπος ὑποβολῆς ποὺ ἔχει παρουσιάσει ἐξαίρετα ἀποτελέσματα.

ΛΟΥΪ ΜΟΡΙΣΙΟΥΣ



# Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΩΝΗΣ

**Τὸ ἀθάνατο ἱπποτικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)**

### Τὰ προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στὴν Γαλλία τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου 14ου. Ὁ καρδινάλιος Μαζαρίνος ἄρρωστος βαριὰ καὶ γέρος, πεθαίνει. Ὁ Λουδοβίκος γιὰ πρώτη φορὰ νοιώθει ὅτι εἶναι πραγματικὰ βασιλεύς. Δηλώνει στοὺς ὑπουργοὺς του ὅτι ἀναλαμβάνει στὸ ἑξῆς μόνος του ὅλες τὶς ἐξουσίες. Στὸ ἔργο του αὐτὸ βρίσκει πρόθυμους βοηθοὺς τὸν Κολμπέρ, ἕναν ἐξυπνότατο ἄνθρωπο, ἔμπιστο τοῦ καρδιναλίου, καὶ τὸν ντ' Ἀρτανιὰν, τὸν ὁποῖον ἐπαναφέρει στὰ ἀνάκτορα.

Ὁ Κολμπὲρ τοῦ ἀποκαλύπτει τὴν ὕπαρξη διαφόρων καταχραστῶν τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ζητᾷ τὴν αὐστηρὴ τιμωρία των. Ὁ Λουδοβίκος ὑπογράφει τὰ σχετικὰ διατάγματα. Οἱ διωκόμενοι εἶναι ὅλοι φίλοι τοῦ πανισχύρου ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Φουκὲ, ποὺ ἔχει θησαυρίσει καὶ αὐτός. Ὁ Φουκὲ ἀποφασίζει νὰ ἀπαγάγη τοὺς δυὸ φίλους του ἀπὸ τὴν φυλακήν. Καταστρώνεται ὁλόκληρο σχέδιο καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἀπαγχονισμοῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Φουκὲ ἀπάγουν τοὺς δυὸ μελλοθανάτους καὶ τοὺς ὁδηγοῦν σὲ μιὰ γειτονικὴ ταβέρνα, δῆθεν γιὰ νὰ τοὺς κάψουν. Ἐπεμβαίνει, ὅμως, ὁ ντ' Ἀρτανιὰν καὶ ματαιώνη τὸ σχέδιο. Οἱ δυὸ καταχρασταὶ ἀπαγχονίζονται).

## 18ον

ΕΙΠΕΤΕ ἁπλῶς στὸν Βασιλέα ὅτι βρέθηκα κατὰ τύχην στὴν πλατεῖα τῆς Γρὲβ καὶ ἀνώρησα τὸν Μεννεβίλ ποὺ θέλητε νὰ παρακούση τὶς βασιλικὲς διαταγές.

Ὁ Κολμπὲρ κύτταξε κατάπληκτος τὸν ντ' Ἀρτανιὰν καὶ ὕστερα στράφηκε πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῶν λογχοφόρων.

— Μάλιστα, εἶπε ἐκεῖνος. Στὸν κύριο ντ' Ἀρτανιὰν ὀφείλουμε τὴν σωτηρία μας.

— Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε ἀμέσως, κύριε ντ' Ἀρτανιάν;

—Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ κατορθώματά μου. Ἤρθα γιὰ ἐντελῶς διαφορετικὸ λόγο.

— Σὲ τί λοιπὸν ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας;

— Ἁπλούστατα. Μὲ διέταξε ὁ Βασιλεὺς νὰ περάσω ἀπὸ ἐδῶ.

—Ἀ! Ἔρχεσθε γιὰ νὰ εἰσπράξετε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε σᾶς παρακαλῶ νὰ περιμένετε μιὰ στιγμὴ ἐδῶ, ὡς νὰ τελειώση ἡ ἀναφορὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν λογχοφόρων.

Χωρὶς νὰ δώση καμμιὰν ἀπάντηση, ὁ ντ' Ἀρτανιὰν ἔκανε κανονικὴ μεταβολὴ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ τοῦ ἱππότου ἔκανε τὸν Κολμπὲρ νὰ θυμώση. Γνώριζε ἐκ πείρας ὅτι οἱ στρατιωτικοὶ εἶχαν πάντοτε ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ καὶ ὅτι περίμεναν πάντοτε ὑπομονητικὰ γιὰ νὰ εἰσπράξουν. . .

— Ἔ! κύριε ντ' Ἀρτανιάν, φώναξε. Ποῦ πηγαίνετε; Δὲν πιστεύω νὰ πᾶτε νὰ διαμαρτυρηθῆτε στὸ Βασιλέα γιὰ τὴν κακὴ ὑποδοχὴ ποὺ σᾶς ἔκανα; Περιμένετε τουλάχιστον νὰ εἰσπράξετε πρῶτα τὰ λεπτά σας.

— Δὲν ἔχω νὰ εἰσπράξω λεπτά, ἀποκρίθηκε ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

—Τέλος πάντων κύριε, ἔχετε ἕνα ἔνταλμα πληρωμῆς, εἶπε ὁ Κολμπέρ. Ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ σᾶς τὸ πληρώσω. Παρουσιάστε τό μου.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, κύριε Κολμπέρ. Τὸ ἔνταλμά μου πληρώθηκε ἤδη.

— Πληρώθηκε; Ἀπὸ ποίον;

— Ἀπὸ τὸν κ. Φουκέ.

Ὁ Κολμπὲρ γλώμιασε.

—Ἐξηγηθεῖτε, ἐπὶ τέλους, κύριε, εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή. Ἀφοῦ πληρωθήκατε τότε τί ζητᾶτε ἐδῶ;

— Πέρασα ἀπὸ ἁπλῆ ὑποχρέωση, γιατὶ μοῦ τὸ εἶπε ὁ Βασιλεύς.

— Σᾶς εἶπε ὁ Βασιλεὺς νὰ περάσετε ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ μιλᾶτε μ' αὐτὸν τὸν αἰνιγματώδη τρόπο;

—Ὄχι, βέβαια. Ὁ Βασιλεὺς μοῦ εἶπε ὅτι πιθανὸν νὰ μήν ἔχη λεπτὰ ὁ κ. Φουκέ...

— Καὶ εἶχε;

— Περισσότερα ἀπὸ ὅσα χρειάζονται. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ πώς, ἀντὶ νὰ μοῦ πληρώση τὶς 5.000 λίβρες γιὰ τὴν μιὰ τριμηνία...

—Πέντε χιλιάδες λίβρες γιὰ μιὰ τριμηνία; φώναξε κατάπληκτος ὁ Κολμπέρ. Εἰσπράττετε δηλαδὴ 20 χιλιάδες τὸν χρόνο!

—Ἀκριβῶς. Λογαριάζετε βλέπω θυμάσια. Ὁ Βασιλεὺς μοῦ ζήτησε, ἐννοεῖται, συγγνώμη ποὺ εἶναι τόσο λίγα καὶ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ ἱκανοποιήση καλύτερα ὅταν θὰ ἔχη περισσότερα χρήματα.

— Εἴπατε, λοιπόν, ὅτι σᾶς πλήρωσε ὁ κ. Φουκὲ τὶς πέντε χιλιάδες...

— Δὲν εἶπα αὐτό, κύριε Κολμπέρ. Εἶπα ὅτι ὁ κ. Φουκὲ μοῦ ἔδωσε περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔποεπε. Μοῦ ἐξόφλησε δηλαδὴ καὶ τὶς ὑπόλοιπες τοσεῖς τοιμηνίες γιὰ νὰ μή κάνω τὸν κόπο νὰ ξαναπερνάω γιὰ τέτοια μικροπράγματα, καθὼς εἶπε.

— Σᾶς μέτρησε εἴκοσι χιλιάδες;

— Μάλιστα.

— Κύριε, φώναξε τότε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμό του ὁ Κολμπέρ. Ὁ κ. Φουκὲ δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ σᾶς μετρήση αὐτὸ τὸ ποσόν. Δείξτε μου τὸ ἔνταλμά σας.

Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν ἔβγαλε τὸ ἔνταλμα καὶ τὸ ἔδειξε στὸν Κολμπέρ. Ἐκεῖνος ὅμως τὸ ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια του φωνάζοντας:

— Ἰδοὺ τί γράφει ἐδῶ: «Πληρώσατε εἰς τὸν κύριο ντ' Ἀρτανιὰν τὸ ποσὸν μιᾶς τριμηνίας».

— Μάλιστα, αὐτὸ λέει ἀποκρίθηκε ἥρεμα ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

Ἤταν κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν νευρικότητα στὴν ὁποίαν εἶχε φέρει τὸν Κολμπέρ.

— Ἔ! Λοιπόν. Ὁ Βασιλεὺς δὲν σᾶς ὤφειλε παρὰ πέντε χιλιάδες λίβρες. Γιὰ ποιὸ λόγο εἰσπράξατε περισσότερα;

— Αὐτὸ ἐνδιαφέρει μόνον τὸν κ. Φουκὲ καὶ ἐμένα.

— Κάνετε πολὺ μεγάλο λάθος κύριε. Εἰσπράξατε χρήματα ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσπράξετε.

— Ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσπράξω ἀκόμη, φώναξε θυμωμένος ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Διότι ἂν εἶχα εἰσπράξει χρήματα ποὺ δὲν ἔκανε νὰ εἰσπράξω ποτὲ τότε θὰ ἤμουν λωποδύτης!

Ὁ Κολμπὲρ ἀπόφυγε ν' ἀπαντήση σ' αὐτὴν τὴν παρατήρηση τοῦ ἱππότη.

— Ἐν πάση περιπτώσει, ὀφείλετε τὴν στιγμὴ αὐτὴ δεκαπέντε χιλιάδες λίβρες στὸ βασιλικὸ ταμεῖο.

— Θὰ μοῦ κάνετε πίστωση.

— Καθόλου κύριε. Θὰ ἐπιστρέψετε αὐτὰ τὰ χρήματα στὸ ταμεῖο μου.

— Ἐγώ; Κάνετε πολὺ λάθος κύριε Κολμπέρ.

— Ὁ Βασιλεὺς ἔχει ἀνάγκην τῶν χρημάτων του, κύριε. Τὸ καταλαβαίνετε;

— Ἔχω δικαίωμα, καὶ ἐγὼ ἀνάγκην τῶν βασιλικῶν χρημάτων, ἀποκρίθηκε ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

— Πολὺ καλά. Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ πῆ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς ὅταν θὰ τοῦ παρουσιάσω αὐτὸ τὸ ἔνταλμα ποὺ δὲν εἶναι οὔτε κἀν ἐξωφλημένο ἀφοῦ ἔχει ἀκόμη ἐπάνω τὸ ἀπόκομμα ποὺ ἔπρεπε νὰ κρατήση ὁ κ. Φουκέ.

— Ἀ! Ὥστε γι' αὐτὸ μοῦ τὸ ἀπαίτη-[illegible] τε ἀπὸ τὰ χέρια, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ἁρπάζει [illegible] ἐκεῖνος μὲ τὴν σειρά του τὸ ἔνταλμα [illegible] πὸ τὰ χέρια τοῦ Κολμπέρ καὶ τὸ [illegible]

βαθειά μέσα στὴν τσέπη τ...

— Κύριε, διαμαρτυρήθηκε ὁ Κολμπέρ. Μεταχειρίζεσθε βίαν.

— Τί νὰ γίνῃ, ἀποκρίθηκε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Ἐμεῖς οἱ στρατιωτικοὶ ἔχουμε πολὺ κακὲς συνήθειες. Χαίρετε κύριε Κολμπέρ.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ μέλλοντος ὑπουργοῦ χαμογελώντας θριαμβευτικά. Μέσα του ὅμως συλλογιζόταν:

— Κρίμα ποὺ ἀρχίσαμε τόσο ἄσχημα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ μὲ λατρεύῃ κάποτε.

Γυρίζοντας στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὶς τελευταῖες του προετοιμασίες, βρῆκε ὁ ντ' Ἀρτανιὰν στὴν πόρτα τὸν Πλανσὲ ποὺ τὸν περίμενε.

— Ἐπὶ τέλους! Ἐπιστρέφετε;

— Ὄχι ἀγαπητέ μου Πλανσέ. Μᾶλλον ἀναχωρῶ. Δηλαδή, θὰ φάω, θὰ κοιμηθῶ πέντε ὧρες καὶ ὕστερα θὰ ξεκινήσω. Εἶναι καλὰ ταϊσμένο τὸ ἄλογό μου;

— Δὲν ρωτᾶτε καλύτερα μήπως κινδυνεύει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ πολὺ φαΐ;

—Μπράβο Πλανσέ. Δὲν τρῶμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς;

— Ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Τὸ κοκκινιστὸ ἀχνίζει. Σᾶς ἔχω ἐπίσης γαρίδες, κεράσια καὶ ἕνα ὑπέροχο ἄσπρο κρασί.

— Εἶσαι θαυμάσιος ἄνθρωπος.

Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου ἄρχισε ὁ Πλανσὲ νὰ λέῃ:

— Ἔχω τὴν ἐντύπωση πὼς ξεκινᾶτε πάλι γιὰ κάποια καινούργια ἐκστρατεία.

— Πάνω-κάτω ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης.

—Εἴχατε δηλαδὴ καμμιὰ καινούργια ἔμπνευση;

— Πιθανόν.

— Μήπως χρειάζονται πάλι τίποτα λεπτά;

Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν γέλασε μὲ τὴν καρδιά τους. Ὁ Πλανσὲ εἶχε γλυκαθῆ ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς Ἀγγλίας καὶ ζητοῦσε τώρα καινούργιο συνεταιρισμό.

— Ὄχι ἀγαπητέ μου Πλανσέ, εἶπε. Τὴν φορὰ αὐτὴ χρειάζονται ἐντελῶς διαφορετικὰ κεφάλαια. Πονηρία, ὑπομονή, ψυχραιμία...

— Δηλαδή;

Μὰ ὅσες ἐρωτήσεις κι' ἂν ἔκανε καὶ ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸν ἱππότη νὰ μιλήσῃ, δὲν μπόρεσε ὁ Πλανσὲ νὰ τοῦ ξεκολλήσῃ οὔτε μιὰ λέξη γιὰ τὸ μεγάλο του μυστικό.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ξεκίνησε ὁ ντ' Ἀρτανιὰν μὲ τὰ χαράματα γιὰ τὴν καινούργια του ἀποστολή.. Πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φουκὲ καὶ ἔριξε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τὸ ἀπόκομμα τοῦ ἐντάλματος. Ὑστερα προχώρησε, ἀναπνέοντας βαθειὰ τὸν καθαρὸ πρωϊνὸ ἀέρα καὶ κάνοντας χίλιους συλλογισμοὺς γύρω στὸν ἀνταγωνισμὸ τοῦ Κολμπὲρ καὶ τοῦ Φουκὲ καὶ γύρω στὸ πρόσωπο τοῦ Βασιλέως ποὺ βρισκόταν στὸ κέντρο τῶν μηχανορραφιῶν τῶν δῆθεν φίλων του.

## Ταξιδεύοντας

Γιὰ πεντηκοστὴ τουλάχιστον φορὰ στὴν ζωή του, ἐγκατέλειπε ὁ ντ' Ἀρτανιὰν σπίτι καὶ φίλους γιὰ νὰ πάῃ ζητώντας τὸν πλοῦτο, ἢ τὸν θάνατο. Ὁ θάνατος ὑποχωροῦσε πάντοτε μπροστά του. Ὁ πλοῦτος εἶχε ἀρχίσει ἐδῶ καὶ ἑνάμισι μῆνα νὰ τοῦ φαίνεται κάπως πιὸ ἐλνοϊκός. Μέσα στὸ μυαλό του γύριζαν λογῆς-λογῆς συλλογισμοὶ γύρω στὴν καινούργια του ἐκστρατεία, ὅπως ὠνόμαζε αὐτὴν τὴν ἀποστολή.

# Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

«Δὲν βαρυέσαι, ἔλεγε μέσα του. Τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ; Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνω τώρα δὲν ἔχω σπίτια γιὰ νὰ μοῦ κάψουν. Ριψοκινδυνεύω τὸ πολύτιμο τομάρι μου. Θέλω ὅμως νὰ ζήσω. Τώρα μάλιστα ποὺ εἶμαι πλούσιος καὶ ἀπολαμβάνω τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὴν χάσω. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύσω. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως διπλασιάσω τὴν σημερινή μου περιουσία. Ἴσως γίνῃ κάποτε αὐτὸ τὸ μαστίγιο ποὺ κρατάω στραταρχικὴ ράβδος. Καὶ γιατὶ ὄχι; Μήπως δὲν εἶμαι ἀρκετὰ γενναῖος; Μήπως δὲν ξέρω νὰ μάχωμαι. Μήπως δὲν ἀρχίσε νὰ μ' εὐνοῇ καὶ ἡ τύχη; Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὔνοια τῆς τύχης ἔχω καὶ τὴν εὔνοια τοῦ Λουδοβίκου. Ἔμπρος λοιπόν! Ἔμπρος γιὰ τὸν Βασιλέα».

Χτύπησε τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ προχωρήσῃ πιὸ γρήγορα. Τὸ ἄλλο πρωΐ βρισκόταν στὸ Σάρτρ, ὅπου εἶχε κάποιον ξενοδόχο φίλο. Ἐμπιστεύθηκε τὸν ἀγαπημένο του Ζέφυρο, τὸ ἄλογό του, σ' αὐτὸν τὸν ξενοδόχο καὶ συνέχισε τὸ ταξίδι του ὧς τὸ Σατωμπριάν, χρησιμοποιώντας νοικιασμένα ἄλογα. Ὅταν ἔφθασε σ' αὐτὴν τὴν τελευταία πόλη ἀγόρασε ἕνα ψωραλέο ἄλογο, ποὺ κάθε ἱππότης θὰ ντρεπόταν νὰ τὸ καβαλήσῃ, ἔβγαλε τὴν ἱπποτικὴ ἐξάρτυση ἀνταλλάσσοντάς την μὲ μιὰν ἄλλη, πολὺ κοινὴ καὶ μεταχειρισμένη, ἐξαφάνισε τὸ ξίφος του, καὶ ἔτσι εἶχε μιὰν ἐμφάνιση κάθε ἄλλο παρὰ ἱπποτική. Ὠνόμασε τὸ καινούργιο του ἄλογο Φυρέ, γιὰ νὰ τοῦ θυμίζῃ τὸν καλό του Ζέφυρο καὶ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἄλλαξε καὶ τὸ δικό του ὄνομα ἀπὸ ντ' Ἀρτανιὰν σὲ κύριος Ἀνιάν.

Ἔτσι συνέχισε τὸ ταξίδι του πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς Βρετάννης ὁ κύριος Ἀνιὰν ἐπάνω στὸν Φυρέ. Στὸν δρόμο κρατοῦσε σημειώσεις γιὰ ὅλα τὰ μέρη ποὺ τοῦ φαίνονταν ἐνδιαφέροντα καὶ ἔψαχνε νὰ βρῇ μιὰν ἀληθοφανῆ δικαιολογία γιὰ νὰ φθάσῃ ὧς τὴν Μπέλ- Ἰλ-ἂν-Μέρ, ποὺ ἦταν ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ του, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὴν ὑποψία κανενός.

Ἦταν παράξενος τόπος ἀλήθεια ἡ Βρετάννη. Οἱ κάτοικοί της ἀγνοοῦσαν σχεδὸν τὸν Βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας. Γι' αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μερικοὶ ἰσχυροὶ φεουδάρχαι καὶ πυργοδεσπότες. Καὶ ἀνάμεσα στοὺς ἰσχυροὺς, πιὸ ἰσχυρὸς ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ κ. Φουκέ.

Ὅσο γιὰ τὴν νῆσο Μπέλ-Ἰλ, ὁ ντ' Ἀρτανιάν, ἢ μᾶλλον ὁ κύριος Ἀνιάν, γνώριζε ἐκ τῶν προτέρων πὼς δὲν μποροῦσε νὰ φθάσῃ ὁ καθένας ὧς ἐκεῖ. Οἱ ἀρχαῖοι τῆς κάτοικοι τὴν ὠνόμαζαν Καλονίζ ἀπὸ τὶς δυὸ ἑλληνικὲς λέξεις «καλὸ νησί». Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα τῆς δόθηκε τὸ ὄνομα «Μπέλ Ἰλ», ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μετάφραση τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Βρισκόταν ἕξη λεύγες μακρυὰ ἀπ τὴν στερεὰ καὶ τὸ πλησιέστερο σημεῖο γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ὧς ἐκεῖ, ἦταν ἡ Λά Ρός-Μπερνάρ, μιὰ ἀρκετὰ σημαντικὴ πόλις στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ Βιλαίν. Κατὰ κεῖ τράβηξε λοιπόν, ὁ κύριος Ἀνιὰν καὶ ὁ Φυρὲ ἀποδείχθηκε, παρὰ τὰ γέρικά του πόδια, ἕνα πολὺ καλὸ καὶ ὑπομονητικὸ ἄλογο. Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ ἱππότου, μόλις ἔφθασε στὴν Λά Ρός-Μπερνάρ ἦταν νὰ κάνῃ ἕνα καλὸ γεῦμα ἀρδεύοντάς το μὲ δύο ποτίλιες ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ κρασιὰ τοῦ τόπου.

## Νέες γνωριμίες

Στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε ὁ ντ' Ἀρτανιὰν ἦσαν καὶ δυὸ ἄλλοι ταξιδιῶτες. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ταξίδευε μὲ ἐπισημότητα, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν ἀκόλουθο. Ὁ ἄλλος ἦταν ἄνθρωπος μετρίας ἐμφανίσεως ποὺ εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Νάντη μὲ ἕνα ἀμαξάκι ποὺ τὸ τραβοῦσε ἕνα ἄλογο ὅμοιο μὲ τὸν Φυρὲ τοῦ κ. Ἀνιάν. Μέσα στὸ ἀμαξάκι αὐτὸ ὑπῆρχαν μεγάλα πακέττα τυλιγμένα μὲ παλιὰ πανιά.

— Αὐτὸς ὁ ταξιδιώτης εἶναι τῆς δικῆς μου σειρᾶς, συλλογίσθηκε ὁ ντ' Ἀρτανιάν, καὶ πιστεύω πὼς θὰ τοῦ ἀρέσω κι' ἐγώ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ φώναξε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀνεβάσῃ τὸ φαγητό του καὶ τὶς δυὸ μποτίλιες τοῦ κρασιοῦ στὸ δωμάτιο τοῦ ξένου ποὺ ἑτοιμαζόταν ἐπίσης γιὰ τὸ δεῖπνο του. Ὕστερα πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀγνώστου.

— Ἔμπρός, ἀκούσθηκε μιὰ βαρειὰ φωνή, ἀπὸ μέσα.

— Κύριε, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιὰν μπαίνοντας στὸ δωμάτιο. Μὲ συγχωρεῖτε. Εἶμαι ἕνας ταξιδιώτης χωρὶς καμμιὰ γνωριμία σ' αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ἔχω τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μή μπορῶ νὰ φάω χωρὶς συντροφιά. Σᾶς εἶδα πρὸ ὀλίγου καὶ σκέφθηκα ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ συνεννοηθοῦμε. Τὰ ἄλογά μας, ποὺ εἶναι καὶ τὰ δύο ἐξ ἴσου κακομοίρικα, κάνουν καλὴ συντροφιὰ μέσα στὸν σταῦλο. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ μή κάνουν τὸ ἴδιο καὶ τ' ἀφεντικά τους; Ὀνομάζομαι Ἀνιάν. Εἶμαι γραμματεὺς ἑνὸς πλουσίου κυρίου ποὺ θέλει νὰ ἀγοράσῃ μιὰν ἀλυκὴ σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη καὶ μ' ἔστειλε νὰ συγκεντρώσω πληροφορίες. Δέχεσθε τὴν συντροφιά μου;

Ὁ ἄγνωστος, ἕνας κύριος μὲ μαῦρα, λαμπρὰ μάτια, μὲ κιτριασμένο πρόσωπο ποὺ ἦταν ἐλαφρὰ ρυτιδωμένο ἀπὸ τὰ πενῆντα του χρόνια, ἀποκρίθηκε μὲ καλωσύνη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνετε. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι στενοχωριόμουν γιατὶ ἔχω μιὰ συντροφιὰ ποὺ μὲ διασκεδάζε πάντοτε. Ὁπωσδήποτε ὅμως μοῦ εἶναι πολὺ εὐπρόσδεκτη καὶ ἡ δική σας συντροφιά.

—Ὁ ξενοδόχος θὰ φέρῃ ἀμέσως ἕνα ὡραῖο κοκκινιστὸ καὶ ἄλλα νόστιμα πράγματα, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιὰν καὶ κάθησε στὸ τραπέζι τοῦ ταξιδιώτη.

— Τί τὰ θέλετε; πρόσθεσε. Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν συντροφιά.

— Μοῦ κάνετε τὴν ἐντύπωση πολὺ ἀνοιχτόκαρδου ἀνθρώπου, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

— Εἶμαι ἀνοιχτόκαρδος ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν τίποτα στὸ κεφάλι τους. Σεῖς ὅμως μοῦ δίνετε τὴν ἐντύπωση πὼς εἴσαστε σοφός.

— Κύριε...



— Μὴν ἀρνεῖσθε.

— Δηλαδή... εἶμαι συγγραφεύς.

— Βλέπετε! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Δὲν γελάσθηκα. Δὲν ἀμφιβάλλω μάλιστα ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συντρώγω μὲ ἕνα διάσημο συγγραφέα.

— Διάσημος; Ἐδῶ πέσατε ἔξω!...

—Εἶσθε πολὺ μετριόφρων κύριε.. Μπορῶ νὰ μάθω τὸ ὄνομά σας;

— Ὀνομάζομαι Ζυπενέ.

—Κάπου τὸ ἔχω ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

— Γράφω στίχους.

— Βλέπετε λοιπόν; Κάπου θὰ διάβασα τὰ ἔργα σας.

— Ἔχω γράψει καὶ μιὰ τραγωδία.

— Ἂν δὲν κάνω λάθος τὴν εἶδα στὸ θέατρο.

— Ἀσφαλῶς ὄχι, διότι οἱ κύριοι κριτικοὶ δὲν τὴν βρῆκαν ἄξια νὰ παιχθῇ, ἀποκρίθηκε μὲ ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο ὁ ποιητής.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κύριε, θὰ μὲ ὑποχρεώνατε ἂν ἀπαγγέλλατε μερικὰ μέρη ἀπὸ τὸ ἔργον σας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως μποροῦμε νὰ βάλουμε χέρι στὸ κοκκινιστό. Ἀλλὰ πῶς θὰ σπάσουμε αὐτὸ τὸ κόκκαλο; Τὸ μαχαῖρι δὲν μοῦ φαίνεται ἀρκετὰ γερό.

Ὁ ποιητὴς ἔψαξε μέσα στὴν τσέπη του καὶ σὲ λιγάκι ἔβγαλε ἕνα στενόμακρο μετάλλινο ἀντικείμενο. Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε μετανοιωμένος καὶ θέλησε νὰ τὸ ξαναβάλῃ στὴν τσέπη του. Ὁ ντ' Ἀρτανιάν, ὅμως, ποὺ τὸ εἶχε ἰδῆ ἔσπευσε νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Τί παράξενο πρᾶγμα εἶναι αὐτό;

— Μάντεψτε, ἀποκρίθηκε ὁ Ζυπενέ.

Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν τὸ κύτταξε γιὰ λίγο καὶ ὕστερα εἶπε:

— Δὲν μπορῶ νὰ μαντέψω.

— Αὐτό, λοιπόν, εἶναι τυπογραφικὸ στοιχεῖο, ἀποκρίθηκε ὁ ποιητής. Εἶναι ἕνα κεφαλαῖο «Ζ» τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ ὀνόματός μου.

— Καὶ τί τὸ κάνετε αὐτό;

— Ἰδού, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄλλα ὅμοια στοιχεῖα μὲ τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισε τὸ ὄνομά του.

— Μὰ σεῖς ἔχετε ὁλόκληρο τυπογραφεῖο στὴν τσέπη σας, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Τί βλέπει κανεὶς ταξιδεύοντας! Εἰς ὑγείαν κύριε Ζυπενέ.

— Εἰς ὑγείαν ἀποκρίθηκε ὁ ποιητὴς σηκώνοντας ἐνθουσιασμένος τὸ ποτήρι του.

Ὕστερα ἀπὸ διάφορες ἄλλες κουβέντες ὁ Ζυπενὲ εἶπε:

— Φοβᾶμαι ὅτι πρέπει νὰ διακόψουμε τὴν εὐχάριστη συντροφιά μας γιατὶ ὑπάρχει φόβος νὰ χάσω τὸ πλοῖο.

— Ποιὸ πλοῖο; ρώτησε ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

—Τὸ πλοῖο ποὺ φεύγει γιὰ τὴν Μπέλ-Ἰλ. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι καὶ ὁ ξένος ποὺ μένει στὸ διπλανὸ δωμάτιο πηγαίνει ἐπίσης ἐκεῖ καὶ ἔτσι θὰ ἀκούσω πότε θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα γιὰ τὸ ξεκίνημα.

— Ποιὸς ξένος; Αὐτὸς ποὺ ἔχει ἕναν ὑπηρέτη;

— Ναί. Φαίνεται νὰ εἶναι κάποιος εὐγενής.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ ξενοδόχος καὶ τοὺς βεβαίωσε ὅτι τὸ πλοῖο δὲν θὰ ἔφευγε πρίν ἀπὸ μιὰν ὥρα.

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος στὸ διπλανὸ δωμάτιο; ρώτησε ὁ ποιητής.

— Δὲν γνωρίζω, ἀποκρίθηκε ὁ ξενοδόχος. Τὸ μόνον ποὺ γνωρίζω εἶναι ὅτι πίνει τὸ ἴδιο κρασὶ ποὺ πίνετε καὶ σεῖς.

Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν ἔκανε σὲ ὅλην αὐτὴν τὴ συζήτηση τὸν ἀδιάφορο καὶ ἔφερε πάλι τὴν ὁμιλία γύρω στὴν τυπογραφικὴ τέχνη τοῦ Ζυπενέ. Ἐκεῖνος ἔβγαλε τότε διάφορα γράμματα ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ σχημάτισε τὴν λέξη «σύντομα».

— Δὲν ἔχω ἄδικο ὅταν λέω ὅτι κουβαλᾶτε ὁλόκληρο τυπογραφεῖο στὴν τσέπη σας, εἶπε γελώντας ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

— Βαρυέμαι νὰ γράφω καὶ γι' αὐτό, μόλις φτιάσω κανένα στίχο στὸ μυαλό μου, τὸν τυπώνω ἀμέσως.

Ὁ ἱππότης βρῆκε πολὺ διασκεδαστικὴ αὐτὴ τὴν ἰδέα τοῦ Ζυπενέ. Μέσα του ὅμως συλλογιζόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνακαλύψῃ τί σήμαινε στὴν πραγματικότητα αὐτὸ τὸ μυστικὸ τυπογραφεῖο. Βρῆκε κάποιο πρόσχημα καὶ ἔτρεξε κάτω στὸν σταῦλο ὅπου βρισκόταν τὸ μικρὸ ἀμαξάκι τοῦ ποιητοῦ. Ἔψαξε μέσα στοὺς μπόγους του καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ ἕναν ποὺ ἦταν γεμάτος μὲ τυπογραφικὰ στοιχεῖα σὰν ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ὁ Ζυπενὲ στὴν τσέπη του.

— Ὡραῖα, συλλογίσθηκε. Δὲν γνωρίζω ἀκόμη ἂν ὀχυρώνῃ ὁ Φουκὲ τὴν Μπέλ-Ἰλ. Ξέρω ὅμως ὅτι φροντίζει γιὰ τὴν πνευματικὴ της τροφή.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη αὐτὴ γύρισε πάλι στὸ δωμάτιο τοῦ Ζυπενὲ καὶ ἔμεινε μαζί του ὧς τὴν στιγμὴ ποὺ ἀκούσθηκε ὁ διπλανὸς ταξιδιώτης νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ ἀναχώρηση. Σὲ λίγην ὥρα ἐπιβιβάζονταν οἱ δύο ταξιδιῶτες, μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ ἑνὸς καὶ μὲ τὰ ἄλογα καὶ τὸ ἀμαξάκι στὸ μικρὸ πλοῖο ποὺ θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Μπέλ-Ἰλ. Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Προτίμησε ὅμως νὰ μείνῃ ἐκεῖ ποὺ ἦταν γιὰ νὰ μή δώσῃ καμμιὰν ὑποψία, προσπαθώντας ἐν τῷ μεταξὺ ν' ἀποτυπώσῃ στὴν μνήμη του, ὅσο πιὸ καλὰ μποροῦσε, τὶς φυσιογνωμίες αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Γύρισε σιγὰ-σιγὰ στὸ δωμάτιο καὶ ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι του γιὰ νὰ σκεφθῇ μὲ μεγαλείτερη ἡρεμία τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὶς ἔρευνές του. Καβάλησε νωρὶς-νωρὶς τὸν Φυρὲ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μικρὸ λιμάνι τοῦ Πιριάκ, ἀκολουθώντας τὸν παραλιακὸ δρόμο μὲ τὰ ἄλη. Τὴν στιγμὴ, ἀκριβῶς, ποὺ πλησίαζε στὸ λιμάνι εἶδε νὰ ξεκινοῦν ἀπὸ ἐκεῖ πέντε μεγάλες μαούνες, φορτωμένες μὲ πέτρες. Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωση ἦταν ὅτι σὲ ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια δὲν ὑπῆρχαν πουθενὰ πέτρες. Τὶς εἶχαν φέρει λοιπὸν ἀπὸ ἀλλοῦ.

— Ποῦθε τὶς φέρνουν αὐτὲς τὶς πέτρες; ρώτησε κάποιον γέρο ψαρᾶ ποὺ ἔστεκε ὁλομόναχος στὸ λιμανάκι;

— Ἀπὸ τὴν Νάντη καὶ ἀπὸ τὸ Πεμπαίφ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Καὶ ποῦ τὶς πηγαίνουν;

— Ποῦ ἀλλοῦ παρὰ στὴν Μπέλ-Ἰλ.

—Ἀ!, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Χτίζουνε τίποτα ἐκεῖ;

— Βέβαια. Ὁ κ. Φουκὲ δὲν ἀφήνει νὰ περάσῃ χρόνος χωρὶς νὰ ἐπισκευάσῃ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου ποὺ εἶναι σχεδὸν ἐρείπια.

«Ἡ ἀλήθεια εἶναι, συλλογίσθηκε ὁ ντ' Ἀρτανιάν, ὅτι κάθε ἰδιοκτήτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπισκευάζῃ τὴν ἰδιοκτησία του».

Ὕστερα πρόσθεσε δυνατά, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ψαρᾶ.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς κι' ἐσὺ ὅτι αὐτὲς οἱ πέτρες ἀκολουθοῦν πολὺ περίεργο δρομολόγιο.

— Γιατί;

— Ἔρχονται ἀπὸ τὴν Νάντη μέσα ἀπὸ τὸ ποτάμι, δὲν εἶν' ἔτσι; Τότε ὅμως, γιὰ ποιὸ λόγο δὲν τὶς στέλνουν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Σαίν-Ναζαίρ στὴν Μπέλ-Ἰλ, παρὰ τὶς κουβαλοῦν πρῶτα ἐδῶ;

Ὁ ψαρᾶς προσπάθησε νὰ πείσῃ τὸν κύριο Ἀνιὰν πὼς εἶχε ἄδικο. Ἐκεῖνος, ὅμως, ἐπέμεινε στὴν γνώμη του καὶ ἀπόδειξε στὸν γέρο ὅτι ἦταν ἐντελῶς περιττὸ νὰ μεταφέρουν τὶς πέτρες πρῶτα στὸ Πιριάκ.

— Στὸ κάτω-κάτω, ἔτσι θέλει ὁ κ. Φουκέ, ἀποκρίθηκε ὁ ψαρᾶς, ὅταν εἶδε τὴν ἐπιμονὴ τοῦ ξένου.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν σύντομη αὐτὴ διακοπή, συνέχισε ὁ ντ' Ἀρτανιὰν τὸν δρόμο του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἁλυκές. Κατὰ τὶς πέντε ἔφθασε στὸ Κρουαζίκ. Καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ στὸ Πιριάκ, εἶδε μεγάλους σωροὺς ἀπὸ πέτρες, ἀραδιασμένες στὴν παραλία. Δὲν χωροῦσε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία πιὰ ὅτι στὴν Μπέλ-Ἰλ γινόταν κάποιο ἔργο. Τί ἄραγε; Γιὰ νὰ τὸ μάθῃ ἔπρεπε νὰ τὸ ἰδῇ.

Ἄφησε τὸν Φυρὲ σὲ ἕνα σταῦλο, γευμάτισε, κοιμήθηκε, καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ βγῆκε γιὰ περίπατο στὴν παραλία. Τρεῖς-τέσσερες ψαράδες συζητοῦσαν ἐκεῖ γιὰ ζητήματα τῆς δουλειᾶς τους. Ὁ κύριος Ἀνιὰν τοὺς πλησίασε μὲ ἀνοιχτόκαρδο ὕφος καὶ τοὺς ρώτησε:

— Ἔχει ψάρεμα σήμερα;

— Μάλιστα κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκαν. Μόλις τραβηχθοῦν τὰ νερὰ θὰ ὀγοῦμε γιὰ ψάρια.

— Ποῦ ψαρεύετε;

— Ἐδῶ ἢ ἀπέναντι, στὸ νησί.

— Μὰ τὸ νησὶ εἶναι μακρυά.

— Μπά! Τέσσερες λεῦγες τὸ πολύ.

— Τέσσερες λεῦγες; Μὰ νομίζω ὅτι στὶς τέσσερες λεῦγες παύει κανεὶς νὰ βλέπῃ τὴν ἀπέναντι ἀκτή.

— Ὄχι πάντοτε. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν καιρό.

— Ὁπωσδήποτε εἶπε ὁ κύριος Ἀνιάν, τέσσερες λεῦγες εἶναι μακρυά. Ὁλόκληρο ταξίδι. Ἂν ἦταν πιὸ κοντὰ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μὲ πάρετε μαζί σας, γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς γίνεται τὸ ψάρεμα.

— Εἴσαστε ἀπὸ τὰ μεσόγεια; ρώτησε ἕνας ψαρᾶς.

— Ναί. Εἶμαι ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Τότε θὰ ἔχετε ἰδῇ καὶ τὸν κ. Φουκέ.

— Ναί. Πολλὲς φορές.

— Πολλὲς φορές; ρώτησαν μὲ θαυμασμὸ οἱ ψαράδες. Μήπως τὸν γνωρίζετε;

— Πολὺ λίγο. Εἶναι φίλος τοῦ κυρίου μου. Ἔχω ἰδῇ ὅλους του τοὺς πύργους, στὸ Σαίν-Μαντέ, στὸ Βῶ, καὶ τὸ μεγαλό του στὸ Παρίσι.

—Εἶναι ὡραία;

— Ὑπέροχα.

— Δὲν μπορεῖ, ὅμως, νὰ εἶναι τόσο ὡραία ὅπως ἡ Μπέλ-Ἰλ. Εἶναι ἕνα θαυμάσιο κτῆμα κύριε. Ἀρκεῖ νὰ ἰδῆτε τὰ δένδρα του γιὰ νὰ πῆτε καὶ σεῖς ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ὁμοιά τους.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

# Τὸ καρνὲ τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

**κουβεντούλα**

## Ἕνα γράμμα

Κάποια κοπελλίτσα 19 ἐτῶν μοῦ γράφει ἕνα χαριτωμένο γραμματάκι. σ' αὐτὸ μοῦ ἐκμυστηρεύεται τὸ αἴσθημά της. Κι' ἐκεῖνος τὴν ἀγαπᾶ καθὼς φαίνεται, ἀλλὰ ἐκείνη θὰ ἤθελε νὰ τῆς τὸ πῆ καθαρά. Τί νὰ κάνῃ;

Κυρὴ Ζαννέτ,

Πόσο χαριτωμένο εἶναι τὸ γράμμα σας καὶ πόσον θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ τὸ ἔστελνα! Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ ἔκανε θαύματα. Ἀπ' ὅσα μοῦ λέτε, φαίνεται πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σᾶς ἀγαπᾶ. Γιατὶ δὲν σᾶς τὸ εἶπε ἀκόμα; Ποιός ξέρει! Μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ εὐσυνείδητος καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ σᾶς δεσμεύσῃ προτοῦ νὰ εἶνε σὲ θέση νὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ μέλλον. Ἴσως πάλι νὰ θέλῃ ἀκόμα νὰ μελετήσῃ τὸν χαρακτῆρα σας, νὰ πεισθῇ ἀπολύτως γιὰ τὸ αἴσθημά σας. Ἴσως ἐξετάζει ἀκόμα τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό του. Ἐξ ἄλλου λέτε πὼς εἶναι τύπος ἐγκρατής, προφυλακτικός, κλπ. Εἶσαστε ἄλλωστε καὶ οἱ δύο τόσο νέοι ποὺ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιασθῆτε. Βλεπόσαστε ἀρκετὰ τακτικά, περνᾶτε εὐχάριστες ὧρες μαζὶ μὲ τὴν ἴδια παρέα, τί ἄλλο θέλετε; Ὑπάρχει σήμερα καὶ ἡ γενικὴ παγκόσμιος κατάστασις ποὺ ἐπηρεάζει τοὺς ἀνθρώπους. Ἔχετε ὑπομονὴ καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶτε. Μὴ διάζετε τὰ αἰσθήματά του, μπορεῖ νὰ φέρετε ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Χαρῆτε τὴν ξενοιασιὰ τῆς ἡλικίας σας, χαρῆτε τὶς εὐχάριστες κι' ἀθῶες στιγμὲς ποὺ ζῆτε. Ἀργότερα, ὅταν περάσουν, θὰ τὶς νοσταλγήσετε. Ἐλπίζω πάντως πὼς ἀρκετὰ σύντομα θὰ μοῦ ἀναγγείλετε τὸ εὐχάριστο γεγονὸς τῶν ἀραβώνων σας.

ΛΟΡΑ

## Φούστα μὲ μπρετέλλες

Τὸ μοντελλάκι αὐτὸ εἶναι χαριτωμένο καὶ πολὺ πρωτότυπο. Ἡ φουστίτσα ἐφοδιάζεται μὲ μιὰ μονὴ τιράντα ποὺ γυρίζει κάτω ἀπὸ τὸν γιακᾶ καὶ καταλήγει μέσα στὴν κουμπότρυπα τῆς τσέπης. Ἡ τιράντα αὐτὴ εἶναι πρόσθετη καὶ ἐφαρμόζεται στὴν φούστα μὲ σοῦστες. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προτερημάτων του, τὸ μοντέλλο αὐτὸ εἶναι πολὺ νεανικό.

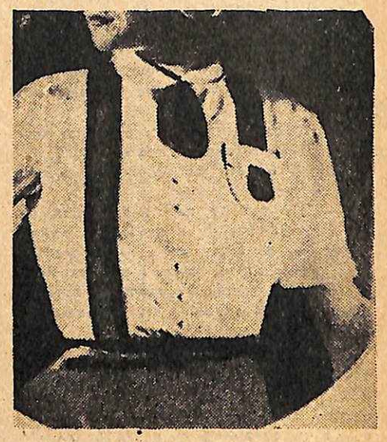

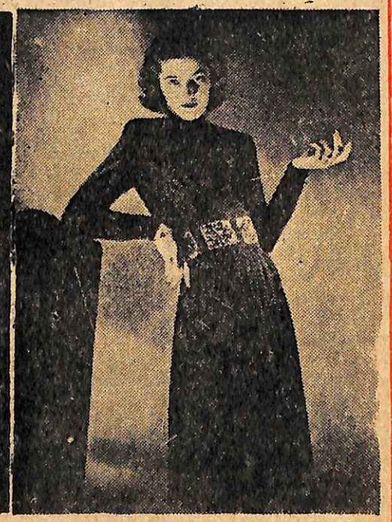

## Πρωτότυπα φθινοπωρινὰ μοντέλλα ἀπὸ τὴν Βιέννη

Προσέξετε τὸ πρῶτο μοντέλλο μας. 1) Ἡ μοντέρνα ζακετούλα εἶνε πράσινη ζάντ καμωμένη ἀπὸ λεπτὸ ντρά. Τὸ μονοκόμματο φόρεμα ἔχει μαύρη φούστα μὲ ρίγες πράσινες. Τὸ ἐπάνω μέρος εἶναι σκέτο. Γίνεται καὶ σὲ φούστα καὶ πουλόβερ ἂν τὸ προτιμᾶτε.

2) Κομψότατο τὸ φορεματάκι αὐτό. Γίνεται σὲ ζέρσεϋ γιὰ σπόρ σὲ φόντο ἀνοικτὸ μὲ σκουρώτερες ρίγες, ἢ καὶ σὲ ρίγες ποὺ νὰ προκαλοῦν ζωηρὰ ἀντίθεση. Τὸ ἴδιο μοντέλλο θὰ μποροῦσε νὰ φορεθῇ γιὰ ἀμπιγιὲ ἐὰν ἀντὶ γιὰ μάλλινο ὕφασμα χρησιμοποιούσατε ἕνα κρέπ σατὲν ἢ ἕνα κλοκὲ μαῦρο ἢ μπλὲ μαρέν μὲ τὴν γαρνιτούρα ἐγκρουστὲ στὴν ἀνάποδη τοῦ κρέπ σατὲν ἢ σὲ χρῶμα ἄλλο τῆς ἀρεσκείας σας. Τὸ σιέλ σὲ μαῦρο ἢ καὶ στὸ μπλὲ μαρὲν θὰ ἔκαναν τὸ φόρεμα πολὺ ντιστεγκέ.

3) Τὸ τρίτο μοντέλλο εἶναι ἀπογευματινό. Ἔχει, ὅπως βλέπετε, χάρη καὶ πρωτοτυπία. Γίνεται σὲ ὁποιοδήποτε χρῶμα σκοῦρο τῆς ἀρεσκείας σας. Εἶναι γαρνιρισμένο μὲ χρυσὸ κέντημα. Τὸ μοντέλλο αὐτὸ εἶναι κατάλληλο μόνον γιὰ πολὺ λεπτὲς καὶ ὑψηλὲς γυναῖκες.



ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

## Τὸ μακιγιάζ

Στὴν Εὐρώπη τὸ μακιγιάζ τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ. Τὸ ζωηρὸ ρούζ τῶν νυχιῶν κατηργήθη. Στὴν θέσι του οἱ γυναῖκες χρησιμοποιοῦν ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ ρούζ. Ἐξακολουθοῦν ὅμως νὰ περιποιοῦνται πολὺ τὰ χέρια τους, γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἔνδειξις καθαριότητος, καλοῦ γούστου καὶ πολιτισμοῦ. Ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ μὲ μιὰ θρεπτικὴ κρέμα βράδυ καὶ πρωὶ θὰ κανῇ θαύματα γιὰ τὰ χέρια σας.

Τώρα ποὺ πλησιάζει τὸ φθινόπωρο μὲ τοὺς τόσο ἐνοχλητικοὺς ἀνέμους, ἰδιαιτέρα προσοχὴ ἀπαιτεῖται γιὰ τὰ χείλια σας. Τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε ἀλείφετέ τους λίγο Μπέρ ντέ κακαό, ἢ ἔστω καὶ λίγη γλυκερίνη. Μόνον ὅμως ἐπάνω στὰ χείλια σας.

Ἐπληροφορήθηκα πὼς τὸ γνωστὸ ἰνστιτοῦτο καλλονῆς τῆς Μαντὰμ Κέττυς, Ἑρμοῦ 42, κατασκευάζει ἕνα μαλάκωμα τῶν χειλιῶν ποὺ ὀνομάζεται Σερίζ. Γίνεται μὲ τὸν χυμὸ τοῦ βύσσινου καὶ περιέχει φυσικὲς βιταμίνες. Τὸ ἴδιο ἀποτελεῖ τὴν βάση τοῦ μακιγιάζ τῶν χειλιῶν. Εἶναι δὲ πάρα πολὺ ὠφέλιμο ἐναντίον τοῦ σκασίματος τῶν χειλιῶν.

Κατασκευάζει ἐπίσης ἕνα φυσικὸ ρούζ γιὰ τὰ μάγουλα γιὰ ὅσες εἶναι ὠχρές. Αὐτὸ ὀνομάζεται Ἀνταλούζ. Εἶναι τελείως ἀπηλλαγμένο καρμινίου, ποὺ ὅπως ξέρετε καταστρέφει τὸ δέρμα.

Πάντως ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας πὼς τὸ μακιγιάζ γενικὰ ἐφέτος εἶναι πολὺ ἀπαλὸ καὶ διακριτικό.

ΧΟΥΖΙΝΑ

## Πατατοκεφτέδες

Βράζεται 1 ὀκᾶ πατάτες ἀκαθάριστες γιὰ νὰ μὴ πιοῦν πολὺ νερό. Ἀφοῦ βράσουν, τὶς καθαρίζετε καὶ τὶς λυώνετε σὰν πουρέ. Ρίχνετε μέσα στὸν πουρὲ ἀλάτι, πιπέρι, 4 αὐγά, 2—4 κουταλιὲς ἀλεῦρι καὶ ἀρκετὸ τριμμένο τυρί.

Βάζετε στὴν φωτιὰ βούτυρο ἢ πάχος μὲ λάδι νὰ κάψῃ, πλάθετε τοὺς κεφτέδες ὅπως τοὺς κρεατοκεφτέδες, ἀλλὰ πιὸ μεγάλους καὶ πιὸ πλακωτούς, ἀλευρώνετε τὶς παλάμες σας γιὰ νὰ μὴ κολλοῦν καὶ τοὺς τηγανίζετε, ἕως ὅτου ροδίσουν.

Προσέξετε μήν τοὺς τρυπᾶτε γιὰ νὰ τοὺς γυρίσετε γιατὶ θὰ σᾶς χαλάσουν.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

## Χλόασμα καὶ πανάδες

3ον

Στὸ προηγούμενο εἴπαμε ὅτι γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ προσώπου ἀπὸ τὶς ἀντιαισθητικὲς πανάδες καὶ τὸ χλόασμα πρέπει ν' ἀποφεύγονται τὰ δραστικὰ καὶ βλαβερὰ μέσα, ὅπως ὁ ὑδράργυρος, ἡ ἀποφολίδωσις τοῦ δέρματος κ.τ.λ. ποὺ προκαλοῦν τὴν ξηρότητα τῆς ἐπιδερμίδος, τὶς ἀνεξάλειπτες οὐλὲς καὶ τὸ πρόσωρο κι' ἀνεπανόρθωτο τὶς περισσότερες σορὲς σούφρωμα τοῦ προσώπου. Ὑπάρχουν ἄλλως τε τώρα πιὰ, μὲ τὰς προόδους ποὺ ἔκανε ὁ κλάδος τῆς αἰσθητικῆς ἰατρικῆς, διάφορες ἀβλαβεῖς συνθέσεις, οἱ ὁποῖες παρασκευαζόμενες ἀναλόγως τῆς ποιότητος τῆς ἐπιδερμίδος γιὰ τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν, εἶναι ἀποτελεσματικώτατες καὶ τελείως ἀκίνδυνες γιὰ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ἀνθρότητα τοῦ προσώπου. Θὰ σᾶς γράψω σήμερα διάφορες φαρμακευτικὲς συνθέσεις καὶ πρόχειρα μέσα γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῶν πανάδων τοῦ προσώπου.

Ἕνας πρόχειρος κι' ἀποτελεσματικὸς τρόπος γιὰ τὴν βαθμιαία ἐξάλειψη τῶν ἐλαφρῶν θερινῶν λεκέδων καὶ τῶν πανάδων τοῦ προσώπου εἶναι ὁ ἑξῆς: Ἀναμίξατε καλὼς μισὸ κουταλάκι τοῦ καφὲ λεμόνι, μισὸ κουταλάκι τοῦ καφὲ ὀξυζενὲ, τέταρτο τοῦ κουταλιοῦ τοῦ καφὲ βόρακα καὶ ἑνάμισι κουτάλι τῆς σούπας νωπὸ γάλα, προτιμότερο ἄβραστο. Ἡ σκευασία αὐτὴ θὰ γίνεται ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε. Μετὰ τὸ πρωϊνὸ, λοιπὸν, πλύσιμο τοῦ προσώπου, περνᾶτε ἐλαφρὰ μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο σ' αὐτὴ τὴν διάλυση τὶς πανάδες ἢ τοὺς λεκέδες, καθὼς καὶ ὅλο τὸ πρόσωπο. Νὰ προσέχετε μόνον νὰ μὴ ἐγγίσετε τὰ φρύδια ἢ τὶς ρίζες τῶν τριχῶν στὸ μέτωπο γιὰ νὰ μὴ ξανθήνουν. Μετὰ μισὴ ὥρα ξεπλένετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ μόλις χλιαρὸ νερό. Τὴν σύνθεση αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν ὅσοι ἔχουν πολὺ ξηρὴ ἐπιδερμίδα. Ὅσοι ἔχουν πολὺ ξηρὴ ἢ εὐπαθῆ ἐπιδερμίδα νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν κάτωθι εὐκολόφτιαχτη κι' ἀποτελεσματικὴ πομάδα:

| | | |
|---|---|---|
| Ἀσὶντ ντὲ σαλισιλὶκ | 0,30 | ἑκ. |
| Ὀξὺντ ντὲ ξὶνκ | 3 | γραμ. |
| Πούντρ ντὲ λυκοπόντ | 3 | » |
| Βαζελὶν νὲτρ | 10 | » |
| Λανολὶν | 10 | » |

Ἐσὰνς βολὲτ δι' ἀρωματισμό.

Μὲ τὴν πομάδα αὐτὴν ἐπιτρίβετε ἐλαφρὰ κάθε βράδυ μὲ ἰδιαιτέρα φροντίδα πρῶτον τὶς πανάδες ἢ τοὺς λεκέδες καὶ κατόπιν στὸ ὑπόλοιπο πρόσωπο κάνετε μόνον μιὰ ἐλαφροτάτη μὲ ἐλαχίστη πομάδα ἐπάλειψιν.

Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ χλοάσματος τῆς ἐγκυμοσύνης ἢ τῶν πολὺ σκούρων λεκέδων τοῦ προσώπου, χρησιμοποιήσατε τὴν ἑξῆς σύνθεσιν μὲ τὴν ὁποίαν ἐπιτρίβετε ἐλαφρῶς τὸ παθὸν μέρος κάθε βράδυ:

| | | |
|---|---|---|
| Ὀξὺντ ντὲ ξὶνκ | 20 | γραμ. |
| Ρεζορσὶν | 15 | » |
| Βαζελὶν νὲτρ | 60 | » |

Κάθε πρωὶ δὲ μ' ἕνα βαμβακάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιὸν περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο:

| | | |
|---|---|---|
| Ροδόνερο ἀγνὸ | 50 | γραμ. |
| Ὼ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρανζὲ | 50 | » |
| Βόραξ | 10 | » |

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἀκόμη ἀποτελεσματικώτερες κρέμες, οἱ ὁποῖες ἐν συνδυασμῷ μὲ θρεπτικὰ τῆς ἐπιδερμίδος συστατικὰ, παρασκευάζονται στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, ἀναλόγως τῶν ἰδιαιτέρων περιπτώσεων γιὰ τὶς ὁποῖες πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Στὸ ἑπόμενο: Μηχανικὰ μέσα γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῶν χρονίων πανάδων καὶ λεκέδων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ἰατρὸς
Σόλωνος 40

# Ἡ ἀλληλογραφία τῆς ΛΟΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΙΑΤΡΟΥ

★ Ἀπογοητευμένην Δ.Κ.Κ. Πρωὶ καὶ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας μὲ κρύο νερό, νὰ τὸ περνᾶτε μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν.

Ἀλκοὸλ καμφρὲ 30 γραμ.
Βάμμα βενζόης 15 γραμ.
Ὕδωρ κολωνίας 60 γραμ.

Τὴν λοσιὸν αὐτὴν θ' ἀρχίσετε νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε κατ' ἀρχὰς ἀραιωμένην μὲ νερό. Δηλ. θὰ βάζετε σ' ἕνα ρακοπότηρο 1)2 φάρμακο καὶ ἄλλο μισὸ νερό. Μετὰ 5 ἡμέρες 3)4 φάρμακο κι' ἕνα τέταρτο νερό. Καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρις ὅτου στὶς 20 ἡμέρες νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν λοσιὸν σκέτη χωρὶς νερό. Ἐπίσης τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον ν' ἀφήνετε ἐπὶ ἕνα τέταρτο καὶ μετὰ τὸ ξεκαθαρίζετε μ' ἄφθονο κρύο νερό. Δεκαπέντε μέρες πρὸ τῶν ἐμμήνων νὰ παίρνετε τρία χάπια ἡμερησίως Προζυνόν. Κρέμες νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε παρὰ μόνο πούδρα. Μόλις στεγνώσῃ ἡ ἐπιδερμίς σας μοῦ ξαναγράφετε.

★ Τερψιχόρην. Νὰ κάνετε ἐπακριβῶς τὴν κούρα ποὺ γράφω, παραπάνω πρὸς «Ἀπαγοητευμένη Δ.Κ.Κ.». Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι σεῖς δὲν θὰ παίρνετε χάπια, ἀλλὰ θὰ κάνετε ἀπαραιτήτως 18 ἐνέσεις Ἀντισταφυλοπαστέρ Ἀθηνῶν. Θὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν μία ἐνδομυϊκῶς. Ἐπίσης νὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀπὸ ἕνα γενικὸ τοῦ σώματος θειοῦχον λουτρόν. Ἐσωτερικῶς δὲ νὰ παίρνετε 40 σταγόνες τὸ μεσημέρι κι' ἄλλες 40 τὸ βράδυ Κάλσιουμ Σπές, πάντοτε πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Πρὸ τῆς πούδρας θὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν, ἐπαλείφοντας μ' αὐτὴν πολὺ ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπον:

Μπιμπορὰτ ντέ σούντ 1,25 γραμ.
Γλυκερίνη νὲτρ 10 γραμ.
Ὑντρολὰτ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρανζὲ 155.

Ἂν θέλετε περάστε καὶ γιὰ μιὰ προσωπικὴ ἐξέταση ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖον μου.

★ Γέρον. Περάστε ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖόν μου καὶ θὰ σᾶς ἀπαλλάξω μέσα σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες ριζικῶς καὶ ἀνωδύνως ἀπὸ τὸ ἀντιαισθητικό κι' ὀχληρὸ ἐλάττωμά σας. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Ντελμπιάζ γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ ἀνάπτυξίς των.

★ Ἄμοιρον Ε. Α. Κρήτην. Γιὰ τὸ ἐλάττωμά σας αὐτὸ χρειάζονται ἠλεκτρισμοί, γιὰ σύντομο κι' ἀποτελεσματικὴ βελτίωση. Πάντως κάνετε ἐφόσον εἶσθε μακρυὰ μου, ὁρμονοθεραπευτικὲς ἐνέσεις αἱ ὁποῖαι γενόμεναι τακτικῶς θὰ βελτιώσουν σημαντικῶς τὴν κατάστασιν κι' ὅταν μπορῆτε ἔρχεσθε ἐδῶ. Νὰ κάνετε δυὸ ἐνέσεις τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς ἀπὸ Τεστοβιρόν τῶν 10 γιλιοστογρ. Θὰ κάνετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ 15 ἐνέσεις. Μετὰ θὰ σταματήσετε 20 μέρες καὶ θ' ἀρχίσετε νὰ παίρνετε τρία χάπια ἀνημερινῶς ἀπὸ ταμπλὲτ Σαπυρίν δι' ἡμερινῶς ἀπὸ τὴν δόσι. Ἄμα τελειώσετε κι' αὐτὲς μοῦ ξαναγράφετε.

# Η Κόρη τῆς Μαργαρίτας

*Ἕνα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα τοῦ Ἐ. Νέ ΜΟΝΤΕΠΕΝ*

**Προηγούμενα.**

Ἡ Κα Αἰμιλία, οἰκονόμος τοῦ βουλευτοῦ Ροβέρτου Βαλλεράν, μόλις πέθανε αὐτός, πηγαίνει στὸ Τροάϊγ καὶ παραλαμβάνει τὴν κόρη του Ρενέ, ποὺ εἶναι ἡ μόνη κληρονόμος τῆς μεγάλης περιουσίας του. Ὁ ἀνεψιός τοῦ Βαλλεράν, ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ, ποὺ ἐποφθαλμιᾶ τὴν κληρονομιά, τὴν ἀκολουθεῖ κρυφά. Ἡ Κα Αἰμιλία παίρνει τὴν Ρενὲ καὶ φεύγουν γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο ὅμως, ἕνα ἀκροατύχημα τοὺς σταματᾶ στὸ Μαιζὸν Ρούζ. Ὁ Λεοπόλδος σταματᾶ καὶ αὐτός. Οἱ μέρες ὅμως περνοῦν καὶ ὁ Λεοπόλδος ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀδημονία τῆς Ρενέ, τῆς στέλνει ἕνα γράμμα ἐκ μέρους δῆθεν ἑνὸς φίλου τῆς μητέρας της καὶ τῆς λέγει νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι μόνη της ἂν θέλῃ νὰ γνωρίσῃ ἐπὶ τέλους τὴν μητέρα της. Ἡ Ρενὲ κατασγκινημένη ἀποφασίζει νὰ πάῃ στὸ Παρίσι. Ὁ Λεοπόλδος τὴν προλαμβάνει καὶ φεύγει πρῶτος. Στὸ Παρίσι συναντᾶται μὲ τὸν συνένοχό του Ζερλόγκ καὶ κανονίζει μαζί του τὰ τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ρενέ. Ἐν τῷ μεταξὺ αὐτὴ ἔχει μιὰ νέα συνομιλία μὲ τὴν Κα Αἰμιλία γιὰ τὴν μητέρα της, συνομιλία ποὺ ἀφήνει τὴν Κα Αἰμιλία σὲ μεγάλη ταραχή. Τὴν ἴδια νύχτα ἡ Ρενὲ φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι.

## 29ον

Η ΡΕΝΕ βγῆκε σχεδὸν τρέχοντας. Σὲ λίγο ἔφθασε στὸν σταθμό.

Διευθύνθηκε ἀμέσως στὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων καὶ ζήτησε ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ Παρίσι.

— Τί θέσεως; τὴν ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

— Πρώτης...

— Δέκα φράγκα καὶ εἰκοσιπέντε ἑκατοστά.

Ἡ Ρενὲ πλήρωσε, πῆρε τὸ εἰσιτήριο καὶ ρώτησε:

— Καὶ γιὰ τὴ βαλίτζα;

— Στὴν δίπλανὴ θύρα· κάμετε, ὅμως, γρήγορα γιατὶ τὸ τραῖνο φθάνει...

Ἡ νέα διευθύνθηκε στὴν πόρτα ποὺ τῆς ἔδειξε ὁ εἰσιτηριοδότης, παρέδωκε τὶς ἀποσκευές της, πῆρε τὴν σχετικὴ ἀπόδειξη καὶ κατόπιν βγῆκε στὸ «καὶ» τοῦ σταθμοῦ.

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἔμπαινε στὸ σταθμὸ τὸ τραῖνο τοῦ Παρισιοῦ.

Ὅταν ἡ ἁμαξοστοιχία σταμάτησε ἡ Ρενὲ πλησίασε ἕναν ὑπάλληλο καὶ ρώτησε ποιὸ ἦταν τὸ διαμέρισμα τῶν κυριῶν. Ὁ ὑπάλληλος τῆς ἔδειξε ἕνα βαγόνι. Ἡ Ρενὲ μπῆκε μέσα ἀπὸ τὴν πρώτη πόρτα ποὺ βρέθηκε ἀντίκρυ της ἀνοιχτή. Τὸ διαμέρισμα ἦταν ἐντελῶς ἀδειανό. Ἡ νέα ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφιση. Δὲν θὰ εἶχε ἐνοχλητικὲς παρέες στὸ ταξίδι της.

Μόλις ὅμως τὸ τραῖνο ξεκίνησε, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος φόβος ποὺ εἶχε νοιώσει ὅταν ἑτοιμαζόταν νὰ κατεβῇ τὴν σκάλα τοῦ ξενοδοχείου τὴν κυρίευσε. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως ἐντονώτερος καὶ ὄχι τόσον ἀνεξήγητος. Ἂν τὸ γράμμα ποὺ εἶχε πάρει ἦταν πλαστό; Ἂν τῆς ἔστηναν καμμιὰ παγίδα;

Ἡ κόρη τῆς Μαργαρίτας ἔνοιωσε τὸ αἷμα της νὰ παγώνῃ.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε μὲ προσοχή. Τῆς φαινόταν τώρα πὼς κάθε του λέξις ἦταν καὶ ἀπὸ ἕνα ψέμμα.

Ἔξαλλη σχεδὸν σηκώθηκε γιὰ νὰ φωνάξῃ βοήθεια. Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν κατέβασε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν ἀκούσουν ἀπὸ τὸ σταθμό. Τὸ τραῖνο, ὅμως, ποὺ ἔτρεχε πιὰ μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα, εἶχε κιόλας ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὸν σταθμό.

Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ καὶ ὁ ψυχρὸς ἀέρας τῆς νύκτας — περισσότερο αὐτὸς — ἔκαμαν τὴν Ρενὲ νὰ συνέλθῃ.

Ξανάπεσε στὰ μαξιλάρια τῆς θέσεώς της ψιθυρίζοντας:

— Τρελλὴ ποὺ ἤμουν! Νὰ φοβηθῶ ἔτσι; Γιατί, ὅμως, αὐτοὶ οἱ παράλογοι φόβοι; Γιατί νὰ διστάζω καὶ νὰ τρέμω ἔτσι ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν μητέρα μου; Ποιὸς θὰ μοῦ ἔστηνε παγίδα; Γιὰ ποιὸ σκοπό; Γιὰ ποιὸ συμφέρον; Εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχω ἐχθροὺς ἐγώ, ποὺ κανένας δὲν μὲ ξέρει;

Ἀνέβασε καὶ πάλι τὸ τζάμι καὶ κλείνοντας τὰ μάτια παρεδόθη σ' ἄλλες σκέψεις πιὸ εὐχάριστες. Ἀναπαριστοῦσε στὴ φαντασία της τὴν σκηνὴ τῆς συναντήσεώς της μὲ τὴν μητέρα της καὶ ἀναριγιοῦσε ὁλόκληρη ἀπὸ χαρά.

Εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα καὶ ἡ Ρενὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ ρεμβάζῃ. Μολονότι εἶχε τὰ μάτια της κλειστὰ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ διάθεση γιὰ ὕπνο.

Ξαφνικὰ τὸ τραῖνο σταμάτησε καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω:

— Βερνέϊ!... Βερνέϊ, Σώμ!....

Ἡ νέα ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ ἔρριξε ἕνα βλέμμα πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς πόρτας στὸ ρολόϊ τοῦ σταθμοῦ.

— Ἐννέα καὶ δέκα... ψιθύρισε. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες θὰ συναντηθῶ μὲ τὸν φίλο τῆς μητέρας μου ποὺ μοῦ ἔστειλε τὸ γράμμα....

## Κεφάλαιον ΚΔ'

Τὴν ὥρα ποὺ τὸ τραῖνο τῆς Ρενὲ ἔφθανε στὸ Βερνέϊ ὁ Ζαρλόγκ ἑτοίμαζε τὸ μόνιππο μέσα στὸν σταῦλο τῆς ὁδοῦ Τοκανιέ. Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ντύθηκε, δηλαδὴ ἔβαλε μιὰ περίφημη στολὴ ἰδιωτικοῦ ἁμαξᾶ μὲ ψηλὸ καπέλλο καὶ γάντια καὶ πῆγε πρὸς συνάντηση τοῦ Λεοπόλδου.

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ αὐτὸς εἶχε ντυθῆ ἢ μᾶλλον εἶχε μεταμφιεσθῆ κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ καταστῆ ἀγνώριστος. Εἶχε φορέσει μιὰ γκρίζα περροῦκα, γένεια στὸ ἴδιο χρῶμα καὶ γυαλιὰ πρεσβυωπικά. Στὸ πέττο τῆς μαύρης ρεδιγκότας του κοκκίνιζε ἡ ταινία τοῦ ἱππόου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Τὸ ντύσιμό του αὐτὸ τοῦ ἔδιδε τὴν ἐμφάνιση δικαστικοῦ ἢ ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ ὕφος πολὺ ἀξιοσέβαστο. Ἕνα ὡραῖο μαῦρο ἐπανωφόρι μὲ γούνινο γιακᾶ καὶ ἕνα ψηλὸ καπέλλο μὲ ἕνα ζευγάρι γάντια μὲ γούνινη ἐσωτερικὴ ἐπένδυση ἦσαν ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα.

Ὁ Ζαρλόγκ στάθηκε στὸ κατῶφλι ἔκθαμβος.

— Μὰ ἐσύ, φίλε μου, φώναξε ἔγινες ἀγνώριστος! Τὸ λίγο-λίγο μοιάζεις μὲ γενικὸ εἰσαγγελέα, μὲ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας ἢ μὲ ἀρχίατρο!...

Ὁ Λεοπόλδος χαμογέλασε μὲ φιλαρέσκεια.

— Ὅταν ἡ περίστασις τὸ καλέση, εἶπε, θὰ μεταμφιεσθῶ καὶ σὲ Δαλάϊ Λάμα!

Οἱ δυὸ κακοῦργοι γέλασαν.

— Πότε φεύγουμε; ρώτησε ὁ Ζαρλόγκ.

— Ἔχουμε καιρό. Σὲ μισὴ ὥρα μ' ἕνα καλὸ ἄλογο μπορεῖ κανεὶς νὰ φθάσῃ στὸν ἀνατολικὸ σταθμό. Εἶναι περιττὸ νὰ καθόμαστε καὶ νὰ περιμένωμε ἐκεῖ. Ἐζέψες τὴν φοράδα;

— Ἐν τάξει καὶ τὴν σκέπασα. Τὰ λυπᾶμαι πολὺ τὰ ζῶα ἐγώ....

— Λοιπόν, ὅταν θὰ παραλάβωμε τὴν μικρὴ, θὰ μᾶς πᾶς ἀπὸ τὰ πιὸ σκοτεινὰ καὶ ἔρημα μέρη...

— Πάει καλά, πρέπει ὅμως νὰ ξέρα καὶ ποῦ θὰ πᾶμε;

— Εἶπες πὼς ξέρεις καλὰ τὸ Παρίσι... Ἀπ' τὸ Βερσὺ περνάει πολὺς κόσμος τὴν νύχτα;

— Κόσμος; Οὔτε γάτα!...

— Ἡ γέφυρα ἐκεῖ εἶναι καλὰ φωτισμένη;

— Ὄχι, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Βερσύ.

— Τὰ κρηπιδώματά της εἶναι ψηλά;

— Ἀρκετά.

— Ὑπάρχει ἐκεῖ σταθμὸς ἁμαξιῶν;

— Ὑπάρχει ἕνας στὴ γωνιά, στὶς δέκα ἡ ὥρα, ὅμως, δὲν μένει κανένα ἁμάξι.

— Ἐκεῖ πρέπει νὰ πᾶμε...

— Στὸ γεφῦρι τοῦ Βερσύ;

— Ναί.

Ὁ Ζαρλόγκ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή:

— Ὥστε, εἶπε σὲ λίγο, νὰ τὸ δρομολόγιό μας: ἀπὸ τὸν σταθμὸ θὰ πάρωμε τὴν ὁδὸ Ρεκολλὲ, ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ὁδὸ Σαὶν Μὼρ, ὕστερα τὴν ὁδὸ Μπουλὲ καὶ τέλος τὴν ὁδὸ Πίκπου, ἕως ὅτου φθάσωμε στὰ ἐξωτερικὰ βουλεβάρτα. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ γεφύρι εἶναι δυὸ βήματα.

—Πολὺ καλά.

— Θὰ περάσωμε τὸ γεφύρι;

— Μόνον τὸ μισό. Θὰ σταματήσῃς μόλις φθάσωμε ἐπάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι.

— Κατάλαβα... Ἐκεῖ θὰ γίνῃ ἡ δουλειά;



— Ναί.

— Καὶ ποιὸς θὰ..., μισορώτησε ὁ Ζαρλόγκ μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Ἐγώ.

Ὁ Ζαρλόγκ ἀνέπνευσε. Ὅλα κι' ὅλα, δὲν θέλε νὰ πειράξῃ αὐτὸς τὸ κορίτσι. Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ Τροάϊγ εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνῃ.... τίμιος ἄνθρωπος. Κατὰ τὸν δικό του βέβαια τρόπο...

— Καὶ ἔπειτα; ρώτησε.

— Ἔπειτα πίσω καὶ ἀπὸ τὸν συντομότερο δρόμο.

— Καὶ ἄμα γυρίσουμε ἕνα ποτῆρι καλὸ κρασὶ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε, αἴ; Ἔχεις ὅ,τι σοῦ χρειάζεται;

— Δὲν μοῦ χρειάζεται σχεδὸν τίποτε. Αὐτὸ ἐδῶ μοῦ φθάνει.

Καὶ ὁ Λεοπόλδος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα λευκὸ βατιστένιο μαντῆλι.

— Μ' αὐτὸ, πρόσθεσε, θὰ τὴν κάμω νὰ μὴ βγάλῃ τσιμουδιά. Δὲν φαίνεται νὰ ζυγίζῃ καὶ πολὺ ἡ μικρή. Θὰ τὴν σηκώσω εὔκολα, ἀφοῦ τῆς βουλώσω τὸ στόμα καὶ θὰ τὴν φέρω ὥς τὸ κρηπίδωμα τοῦ γεφυριοῦ. Τὰ παρακάτω θὰ τὰ ἀναλάβῃ ὁ Σηκουάνας...

— Ἀ!... ἔκανε ὁ Ζαρλόγκ.

Μίλησαν κάμποση ὥρα ἀκόμη ἕως ὅτου τὸ ρολόϊ χτύπησε δέκα.

— Ἔλα, εἶπε ὁ Λεοπόλδος, πήγαινε νὰ βγάλῃς τὸ ἁμάξι.

Μετὰ ἕνα τέταρτο ὁ Λεοπόλδος ἦταν μεγαλοπρεπέστατα θρονιασμένος στὸ ἀναπαυτικὸ ἁμάξι, ἐνῷ ὁ Ζαρλόγκ κορδωμένος στὴ θέση του, μαστίγωνε τὴν φοράδα.

Στὰς ἕνδεκα παρὰ δέκα ἔφθαναν στὸν ἀνατολικὸ σταθμό. Ὁ Λεοπόλδος κατέβηκε καὶ μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ σταθμοῦ. Τὸ τραῖνο δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη.

Κάθησε καὶ περίμενε. Ἡ ὥρα, ὅμως, περνοῦσε καὶ τὸ τραῖνο δὲν φαινόταν.

Ὁ Λεοπόλδος ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ.

— Ἔχει γοῦστο ψιθύρισε νὰ ἔπαθε τίποτα τὸ τραῖνο στὸ δρόμο καὶ νὰ μετάνοιωσε ἡ μικρή.

Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ περνοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ μπροστά του. Ὁ Λεοπόλδος τὸν σταμάτησε:

— Μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ τί συμβαίνει, μὲ τὸ τραῖνο τοῦ Τροάϊγ; Δὲν ἔφθασε ἀκόμη....

— Περιμένετε κανέναν; Μὴν ἀνησυχῆτε. Σὲ δέκα λεπτὰ θἄναι ἐδῶ. Ἔχει μιὰ μικρὴ καθυστέρηση.

— Γιατί αὐτό;

— Φαίνεται πὼς ἄρχισε πάλι νὰ χιονίζῃ ἔξω.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία, κύριε.

Ὁ Λεοπόλδος ἀνακουφίσθηκε.

## Κεφάλαιον ΚΕ'

Ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος δὲν τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα. Ἐξῆντα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸ χιόνι ἔπεφτε ἀδιάκοπα πυκνό. Τὸ τραῖνο λοιπὸν τῆς Ρενὲ ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ στὸ Οὐὲζ — Λαφερὶὲρ γιὰ νὰ καθαρισθῆ ἡ γραμμὴ σ' ἕνα σημεῖο της ὅπου ὁ ἄνεμος εἶχε συσσωρεύσει πολὺ χιόνι.

Ἡ Ρενὲ ἀνησύχησε. Δὲν ἤθελε διόλου νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ ἱστορία τοῦ Μαιζὸν Ρούζ. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ φθάσῃ ὁπωσδήποτε καὶ μὲ ὁποιοδήποτε μέσον στὸ Παρίσι. Γι' αὐτὸ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τὸ τραῖνο ξεκίνησε καὶ πάλι, ἡ Ρενὲ ἔνοιωσε μιὰ τρελλὴ χαρὰ νὰ τῆς γεμίζῃ τὴν ψυχή.

Ὅταν ἡ ἁμαξοστοιχία ἔφθασε στὸ Παντὲν, τὸν τελευταῖο πρὶν ἀπὸ τὸ Παρίσι σταθμό, ἡ Ρενὲ ψιθύρισε:

— Ἕνδεκα λεπτά... Ἕνδεκα λεπτὰ ἀκόμη καὶ θὰ εἶμαι κονὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ μὲ περιμένει καὶ ποὺ θὰ μὲ ὁδηγήσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τῆς ἔφερε δάκρυα στὰ μάτια.

— Μητέρα μου, ψιθύρισε ἡ ἄτυχη νέα, γλυκειά μου μητέρα....

Πέρασαν καὶ τὰ ἕνδεκα αὐτὰ λεπτὰ καὶ τὸ τραῖνο σταμάτησε καὶ πάλι ἐνῷ φωνὲς ἀκουγόντανε ἀπ' ἔξω:

— Παρίσι!... Παρίσι!...

Ἡ Ρενὲ ἀνερρίγησε σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Σηκώθηκε καὶ πλύτταξε ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου. Ἕνας ἄνθρωπος πολὺ καλοντυμένος, μὲ σεβάσμιο ἐξωτερικὸ, στεκόταν μόνος κοντὰ στὸν ὑπάλληλο ποὺ μάζευε τὰ εἰσιτήρια, στὴν ἔξοδο τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ καρδιὰ τῆς νέας ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά.

— Νἄναι ἄρά γε αὐτός; διερωτήθη ἡ Ρενέ.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε.

Διευθύνθηκε κιόλας μὲ τοὺς ἄλλους ταξιδιώτας πρὸς τὴν ἔξοδο, ἔδωκε τὸ εἰσιτήριό της καὶ πέρασε. Τὴν ἴδια ὥρα μιὰ φωνὴ τὴν σταμάτησε:

— Δεσποινίς....

Ἡ Ρενὲ στράφηκε ἀπότομα.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἰδῆ ἀπὸ τὸ τραῖνο. Ἐκεῖνος τῆς χαμογέλασε μὲ καλοκαγαθία:

— Εἶσθε ἡ δὶς Ρενέ; τὴν ρώτησε.

— Μάλιστα... κύριε... ἐψέλλισε ἡ νέα, τρέμοντας ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησή της.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ἔγραψε τὸ γράμμα... ἀπήντησε ὁ Λεοπόλδος— γιατὶ αὐτὸς ἦταν.

— Ἀ!...

— Σᾶς περιμένει.... εἶπε μὲ ὕφος μυστηριῶδες ὁ Λεοπόλδος.

— Ἡ μητέρα μου; ρώτησε ἡ Ρενὲ τῆς ὁποίας ἡ συγκίνησις γινότανε ὁλοένα μεγαλύτερη.

— Ναί... καὶ βιάζεται νὰ σᾶς σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της... Ἐλάτε...

— Σᾶς ἀκολουθῶ κύριε... Νὰ πάρω, ὅμως, πρῶτα τὴ βαλίτζα μου.

Καὶ ἔδειξε στὸν Λεοπόλδο τὴν ἀπόδειξη ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της. Αὐτὸς τῆς πῆρε τὸ χαρτὶ καὶ εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβοῦμε. Αὔριο στέλνομε ἕναν ὑπηρέτη καὶ παίρνει τὴν βαλίτζα σας. Στριχθῆτε τώρα στὸ μπράτσο μου. Θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ ἁμάξι τῆς μητέρας σας.

— Πᾶμε, εἶπε ἡ Ρενὲ, δεχομένη τὸ μπράτσο ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ Λεοπόλδος.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸν σταθμό.

Τὸ ἁμάξι περίμενε λίγο παρακάτω.

Ὁ Λεοπόλδος ὡδήγησε ἐκεῖ τὴν Ρενέ. Τὴν βοήθησε νὰ ἀνέβῃ καὶ κατόπιν παίρνοντας θέση δίπλα της φώναξε μὲ ἐπισημότητα στὸν Ζαρλόγκ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ παγώνῃ πάνω στὸ ψηλό του κάθισμα:

— Στὸ μέγαρο.

Τὸ ὡραῖο ἁμάξι κυλοῦσε τώρα γοργὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λασπωμένους δρόμους τῆς πόλεως.

— Κόρη μου, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Λεοπόλδος, διακόπτοντας τὴν σιωπὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε, σὲ συγχαίρω ποὺ ἄκουσες ἀδιστάκτως τὴν φωνὴ τῆς καρδιάς σου, ποὺ εἶναι στὴν προκειμένη περίπτωση καὶ ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος καὶ ἤλθες. Ἡ μητέρα σου θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχισμένη γιατὶ ἔχει κόρη καλὴ καὶ φιλόστοργη....

— Θὰ τὴν ἰδῶ σὲ λίγο, δὲν εἶναι ἔτσι κύριε;

— Βεβαιότατα....

— Μένει μακρυά;

— Ἀρκετά... Στὸ ἄλλο ἄκρο τῆς πόλεως.

— Καὶ πῶς λέγεται;

— Ρενέ, ὅπως καὶ σύ...

— Τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα;

— Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ πῇ ἡ ἴδια ἡ μητέρα σου. Ξέρεις καλὰ ὅτι ὑπάρχει κάποιο μυστήριο....

— Πάντοτε τὸ μυστήριο!... Εὐτυχῶς ὅτι σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά...

— Ἀ! βέβαια... Νὰ ἤξερες πόσο ὑπέφερε ἡ μητέρα σου....

— Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὸ γράμμα σας καὶ δὲν ἐδίσταζα.

— Ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ ἀφήσῃς ἐκείνη τὴν γυναίκα. Ἦταν μιὰ ἐχθρά σου, ὄργανον αὐτῶν ποὺ καταδιώκουν τὴν μητέρα σου.

— Ἔφυγα κρυφά, χωρὶς νὰ τῆς ἀφήσω οὔτε ἕνα σημείωμα. Μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε ὅταν ἰδῇ πῶς ἔφυγα;

— Τίποτα! Εἶναι ἀναγκασμένη νὰ σωπάσῃ.

## Κεφάλαιον ΚΣΤ'

Ἐπηκολούθησε μικρὴ σιωπή. Ὕστερα ἡ Ρενὲ ρώτησε:

— Καὶ πῶς ξέρατε ὅτι ἤμουν στὸ Μαιζὸν Ρούζ μαζὶ μὲ τὴν κ. Σολλιέ;

— Τίποτα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κάμῃς χωρὶς νὰ τὸ μάθωμε... ἀπήντησε ὁ Λεοπόλδος.

— Ὥστε μὲ ἐγνωρίζατε;

— Δέκα χρόνια τώρα σὲ παρακολουθῶ βῆμα πρὸς βῆμα.

— Ἐρχόσαστε στὸ οἰκοτροφεῖο;

— Συχνὰ μὲ διαφόρους προφάσεις κατὰ διαταγὴν τῆς μητέρας σου....

Ἡ Ρενὲ σώπασε καὶ πάλι.

Μετὰ ρώτησε μὲ κάποιο δισταγμό:

— Πῆτε μου, σᾶς παρακαλῶ, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε, ὁ Ροβέρτος Βαλλεράν, γιατὶ φρόντιζε γιὰ μένα;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω κόρη μου. Θὰ σοῦ τὸ πῇ ἀσφαλῶς ἡ μητέρα σου κι' αὐτό....

— Πῶς ἀργοῦμε, ὅμως, νὰ φθάσουμε.....

Ὁ Λεοπόλδος ἔσκυψε λίγο πρὸς τὴ παράθυρο καὶ ἔκανε πὼς κύτταζε ἔξω.

— Σὲ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας εἶπε, θὰ εἴμαστε στὸ μέγαρο.

Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ ἁμάξι περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μπουλέ.

— Εἶναι ἀκόμη νέα ἡ μητέρα μου; ρώτησε ἡ Ρενέ.

— Ναί, ἀλλὰ τὰ βάσανα, ὁ καϋμός σου πρὸ παντὸς, τὴν ἐγήρασαν πρόωρα.

— Ταλαίπωρη μητέρα μου!... Τώρα, ὅμως, θὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα. Θὰ τὴν κάμω ἐγὼ νὰ ξανανειώσῃ...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

## Χαρές καὶ πόνοι

Θἄρθῃ μιὰ ἀνέσπερη γιὰ μένα μέρα,
ἢ κάποια νύχτα, δίχως χαραυγή...
θ' ἀφήσω τὸ κουφάρι μου στὴ γῆ,
κι' γὼ σὰν ξεπερόσω τὸν αἰθέρα,
θὰ πάω ἐκεῖ, ποὺ δὲν τελειώνει ἡ μέρα.

❁

Κι' ἂς κλαῖνε οἱ ἄλλοι γύρω κι' ἂς γε-
(λοῦνε...
Μονάχα τὴν προσποίηση μισῶ.
Κάλλιο ἕνα δάκρυ μόνο ἢ... μισό,
μὰ νἄβγῃ ἀπὸ στῆθια ποὺ πονοῦνε,
καὶ γύρω μου οἱ ἄλλοι, ἂς γελοῦνε.

❁

... Εἶναι χαρές... ποὺ εἶναι μόνο πόνοι!
κι' εἶναι καὶ λούλουδα δέντρων λευκά,
ποὺ σὰν νιφάδες πέφτουνε γλυκά,
κι' ὅμως δὲν εἶναι κρύο χιόνι!
Ἔτσι εἶναι πόνοι... ποὺ δὲν εἶναι πόνοι!

❁

Γι' αὐτό, στοῦ θάνατου τὴν ὥρα
δὲ θὰ πονέσω, δὲ θὰ λυπηθῶ...
Γιὰ μένα εἶναι χαρὰ καὶ τὴν ποθῶ.
χρόνια καὶ χρόνια νἄρθῃ τώρα...
αὐτὴ τῆς ἀπολύτρωσης ἡ ὥρα!

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΑΣ

❁

## Ὄνειρα

Βιβλία, φορέματα, ἔπιπλα χίλια δυὸ παληὰ πράγματα ξεχασμένα μέσα στὴν ἀποθήκη, ξεσκόνιζε κι' ἔβαζε σὲ τάξη μετὰ τόσα χρόνια πούχε νὰ μπῇ στὴν παληὰ κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ.

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μάτια της καρφώθηκαν σ' ἕνα μικρὸ κατασκονισμένο βιβλιαράκι. Τὸ πῆρε καὶ τὸ ξεφύλλισε λίγες στιγμὲς ἀφρημένα. Τὸ πρόσωπό της πῆρε τὴν κουρασμένη ἔκφραση τῆς ἀπογοήτευσης κι' ἕνα δάκρυ φάνηκε στὰ μάτια της.

Ἕνα βιβλίο! Τί ἔκλεινε μέσα στὶς λίγες του σελίδες! Πόσες ἐλπίδες της, ἀναμνήσεις, ὄνειρα!

Φαντάζεται τὸν ἑαυτό της 18 χρόνων. ὅταν μὲ τὴν ξενοιασιὰ τῆς νειότης της τἄβλεπε ὅλα ρόδινα κι' ὄμορφα.

Νομίζει ὅτι διαβάζει ἀκόμα τὴν ἱστορία τῆς ὄμορφης φτωχῆς ὀρφανούλας ποὺ βρῆκε ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη.

Πάει μιὰ μικροῦλα 18 ἐτῶν ποὺ ἔζησε τὸ ὄνειρό της κι' ἔγινε εὐτυχισμένη.

Ἀλλοιμονό μου... Ἦρθε μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖνος ποὺ φαντάσθηκε. Παντρεύτηκε μὰ ὄχι ὅπως ἐκείνη ἤθελε.

Στὰ παιδιά της δὲν βρῆκε τὴν γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ ποθοῦσε. Οἱ ἐλπίδες

## Πιανίσσιμο

Ἀπαλὸ ψιθύρισμα, σὰν ἀέρας σὲ δάσος, σὰν κῦμα σ' ἀμμουδιά. Κάτι σὰν φτερούγισμα φτερῶν μέσ' στὸ χάος...

Μισόλογα σὲ σβυσμένο τόνο, κάτι γελάκια ποὺ μόλις ἀκούγονται...

Χρυσαφένια μαλλιά, χυμένα στοὺς ὤμους ποὺ παιχνιδίζουν στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα...

Δυὸ μάτια γαλανά, σὰν τὸν πιὸ γαλανὸ οὐρανό, δυὸ χείλη τόσο κόκκινα, σὰν σταλαγματιὲς ἀπὸ αἷμα...

Κάποιο χέρι, μικρό, τρυφερό, σπαρταρᾷ σὰν πουλάκι μέσα σ' ἕνα ἄλλο...

Ἀνάσα θερμή, γρήγορη, σὰν ξεψύχισμα πουλιοῦ, μυρωμένη....

Ἕνα φίλημα ὑπερκόσμιο, ἀτέλειωτο, κάτι ποὺ κάνει νὰ σβύνουν ἀπὸ τὰ μάτια ὅλα τ' ἀληθινὰ καὶ σὲ φέρνει στοὺς κόσμους τῶν ἄστρων....

Μόλις ἀγγίζουν τὰ χείλη κι' ὅμως μένουν αἰώνια ἑνωμένα...

Ἕνα ἄρωμα ἀγνό, πιὸ λεπτὸ κι' ἀπὸ τοῦ κρίνου, πιὸ μεθυστικὸ κι' ἀπὸ τὶς γαρδένιας....

Μιὰ μουσικὴ ἀσύλληπτη, κάτι ποὺ μόλις ἀκούγεται, ἕνα ὑπεράνθρωπο πιανίσιμο, μουσικοὶ πόθοι καὶ νοσταλγίες....

Κι' ἡ λήθη τυλίγει τὴν μνήμη μὲ τὰ λευκὰ πέπλα τοῦ χρόνου. Κι' εἶναι τόσο λεπτὰ ποὺ δὲν τὰ αἰσθάνεσαι ἕνα ἕνα...

Κι' ἄξαφνα βρίσκεσαι στὸ σκοτάδι... Κι' ἀπὸ κάποια σχισμὴ βλέπεις δυὸ μάτια δακρυσμένα, ἀκοῦς ἕνα λυγμό, κάποιο ἀσύλληπτο πιανίσσιμο....

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΛΑΜΠΙΡΗΣ

---

της σβύστηκαν πιὰ καὶ τώρα στὴν δύση τοῦ βίου της. ἔβλεπε πὼς ἔμεινε ἔτσι ὅπως ἄρχισε καὶ ὅτι ὁ ἐπίλογος τῆς δικῆς της ζωῆς θὰ ἦταν ἕνα δάκρυ ποὺ πέφτοντας ἀπ' τὰ μάτια της, γυάλιζε πάνω στὶς κιτρινισμένες σελίδες τοῦ παληοῦ βιβλίου της...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ - σιγὰ καὶ πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του μπῆκε ἕνα ξανθόμαλλο ἀγγελοῦδι.

Δυὸ χεράκια ποὺ τυλίχτηκαν στὸν λαιμό της τὴν ἔφεραν στὴν πραγματικότητα. Τὸ βιβλίο γλύστρησε ἀπ' τὰ γόνατά της καὶ βρέθηκε πάλι στὴν σκονισμένη του γωνιά, ἐνῶ ἡ μικρή της ἐγγονοῦλα σκαρφαλώνοντας στὰ πόδια της τῆς ἔλεγε μὲ τὴν γεμάτη παράπονο φωνίτσα της:

— Γιαγιὰ τί ἔγινες τόση ὥρα; Ξέχασες τὸ παραμύθι μας.

— Ὄχι μικροῦλα μου μὰ ἀπόψε θὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορία τοῦ κορι-σιοῦ ποὺ δὲν γνώρισε τὴν εὐτυχία ποὺ τόσο πόθησε.

♣

## Κορίτσια

Κορίτσια ποὺ σᾶς γνώρισα μονάχα μιὰ
(βραδυὰ
ποὺ μὲ μεθύσατε γλυκὰ μὲ τῶν ματιῶν
(τὰ χάδια,
σ' ὀνειρεμένο διάβα σας χαράξατε στη·
(μάδια
ἄσβυστα μέσ' στὴ θύμηση καὶ μέσα στὴν
(καρδιά.

Κορίτσια ποὺ συνήντησα μονάχα μιὰ
(φορὰ
χαμόγελα κρυστάλλινα, χειλάκια πορφὲ-
(ρένια.
Τὶς νύχτες τὶς χειμερινὲς ποὺ πλήττω
(δίχως ἔγνοια
ἔρχεστε ἀλαφροΐσκιωτα νὰ φέρετε χαρά.

Νύχτες πολλὲς καίω σιγὰ τῆς προσμονῆς
(μου τὰ δαδιὰ
καὶ κουβεντιάζουμε γλυκὰ τὶς ὧρες σὰν
(θὰ 'ρθῆτε
κι' ἂν τ' ὄνομά σας ξέχασα μέσ' στὴν
(καρδιά μου ζῆτε
Κορίτσια ποὺ σᾶς γνώρισα μονάχα μιὰ
(βραδυά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΣΤΡΙΝΟΣ

❁

## Φθινοπωρινὲς θύμησες

Φθινοπωριάτικη χλωμὴ ἡμέρα, ἀργοσβύνει καὶ ἁπαλὰ - ἁπαλὰ τὸ σούρουπο. σκορπιέται νοσταλγικὰ πάνω σὲ κάθε γήϊνη ὁμορφιά. Ψηλὰ ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος θὰ κρύψῃ σὲ λίγο τὸ χλωμὸ φῶς τῆς Σελήνης κάτω ἀπ' τὸν μολυβένιο πέπλο του. Τὰ φύλλα τῶν δέντρων κίτρινα σκορπίζονται στὸ πέρασμα τ' ἀγέρα στὴ γῆ νεκρά, ἐνῶ τὰ κλώνια, γυμνὰ κατάμονα γέρνουν μὲ κάποιο παράπονο σὰν νὰ θέλουν νὰ σταματήσουν τὸν δρόμο πρὸς τὸν χαμό τους. Τὸ βραδυνὸ σούρουπο, σκορπιέται ἀργὰ - ἀργά, ἐνῶ ὅλα γύρω, χλωμὰ, θλιμμένα χάνονται κάτω ἀπ' τὸ σβύσιμο τῆς ἡμέρας. Στὸ σβύσιμό της κατάμονος προσπαθῶ, κάτω ἀπ' τὶς βαρειὲς μολυβένιες σκέψεις μου, ν' ἀφήσω θέση σὲ λίγες στιγμὲς χαρᾶς. Ἀλλοίμονον! Ὅλα γύρω μου σκοροῦν τὴ θλίψη καὶ τὸ παράπονο. Σφαλῶ τὰ χείλη μου καὶ ἡ φαντασία μου μὲ φέρνει σὲ περασμένους καιροὺς. Εἶναι μέρες ὄμορφες, στιγμὲς ἀξέχαστες, γλυκειὲς ὧρες ἀτελείωτα εὐτυχισμένες, ποὺ ζοῦν τὰ μάτια, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά. Πόσες ὄμορφες παληὲς θύμησες. Καὶ τώρα κουρασμένη καὶ πληγωμένη ἡ καρδοῦλα μου, γερασμένη στὸ ἄχαρο πέρασμα τῆς ζωῆς, κλείνει μέσα στὸ ἀργὸ χτύπημά της μαζὶ τὸ φθινοπωρινὸ σούρουπο καὶ τὴ θλίψη. Γιὰ κάτι ὄμορφο παληὸ ποὺ χάθηκε κάποια φθινοπωριάτικη νύχτα.

(Λάρισα) ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΑΤΗΣ



# Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

## Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

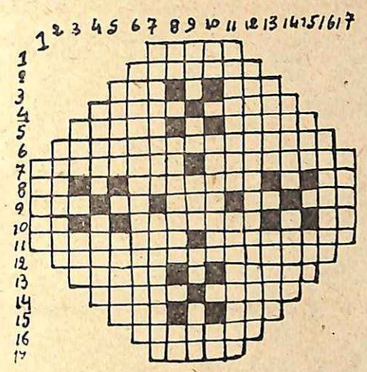

1) Ἑνώσεις βάσεων μετ' ὀξέων ἐν τῇ Χημείᾳ. 2) Περίφημον ἀνάκτορον ἐν Ἱσπανίᾳ. 3) Ναυτικὸν παράγγελμα — τρία σύμφωνα. 4) Ἥσυχα — ψημμέναι. 5) Ἀγκυροβόλιον — κατοικία. 6) Πόλις τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. 7) Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Γερμανίας ἐκ τῶν ὁποίων οἱ Γάλλοι ὀνομάζουν τὴν Γερμανίαν — νωπὸς (δημοτ.). 8) Νότα — ἠθικὴ κατάπτωσις. 9) Χρονικὸν — χρυσὸς (γαλ.) — φῶς (ὀν. πληθυν. ἀρχ. γλῶσ.) — ἀναφ. αὐτῶν. 10) Τ. Π. — δὲν εἶναι ὀκριβὸς (μετ' ἄρθρου) — ὑποθετικόν. 11) Ἐξάρτημα τοῦ ἱστιοφόρου (ναυτικὴ λέξις) — εἶδος θεάματος. 12) Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν ἀπὸ κάτι (πληθυντικός). 13) Κουρέλι — χρόνος τοῦ ρήματος ἵστημι. 14) Ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλέους (γεν.)—Θεὸς τῆς ἀρχαίας μυθολογίας. 15) κεμψὸς (γεν.) — ἀρχικαὶ ὀργανώσεις. 16) Στρατιῶται (λατινικὴ λέξις). 17) Ὄχι εὐρύχωρα.

---

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Μπορεῖτε νὰ ἀνακαλύψετε τὶς κατωτέρω ἀναγραμματισμένες λέξεις:

ΑΑΑΙΠΡΣΣΣΤ = Διδασκαλία θεατρικοῦ ἔργου.

ΓΕΕΗΙΡΣΣΧ = Ἰατρικὴ ἐπέμβασις.

ΑΓΕΙΜΝΣΣΤΥΩ = Γνωμοδότησις.

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Μπορεῖτε διὰ δύο διαδοχικῶν μεταβολῶν νὰ μετατρέψετε τὸ ΡΗΜΑ εἰς ΓΡΑΜΜΑ; Σημειωτέον ὅτι εἰς κάθε μεταβολὴν θὰ μετατρέπετε ἀνὰ ἕν στοιχεῖον.

ΑΣΚΗΣΙΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ἰδοὺ οἱ πρῶτοι ἐννέα ἀριθμοί:

1 2 3 4 5 6 7 8 9.

Ἰδοὺ καὶ ὀκτὼ ἀριθμητικὰ σημεῖα:

+ + + + + — — —

Μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε μεταξὺ τῶν 9 ἀριθμῶν τὰ ὀκτὼ σημεῖα οὕτως ὥστε μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀριθμητικῶν πράξεων νὰ ἔχετε ὡς ἐξαγόμενο τὸν ἀριθμὸ 3;

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ἕνας αὐτοκινητιστὴς χρησιμοποιοῦσε 100 λίτρες βενζίνη κάθε μῆνα. Ἐπειδὴ, ὅμως ἡ τιμὴ τῆς βενζίνης ηὔξησε κατὰ 40 τοῖς ἑκατὸ λόγῳ τοῦ πολέμου, σκέφθηκε νὰ μειώσῃ κι' αὐτὸς κατὰ 40 τοῖς ἑκατὸ τὴν κατανάλωσή του, οὕτως ὥστε νὰ ξοδεύῃ τὸ αὐτὸ ποσὸν ὅπως καὶ πρίν. Παρήγγειλε λοιπὸν 60 λίτρες βενζίνη.

Πέστε μας : ἔκαμε καλὰ τοὺς λογαριασμούς του;

❁

## Λύσεις παιγνιδιῶν προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Κοιλία— Παλάτι. 2) Σέλας. 3) Σ. Π. Α. Π. — Μαῖα. 4) Καμινάδας. 5) ΙΑ — Ἄτ — ΤΟ. 6) Ἀρκὰς — Ὄγκος. 7) Τεχνικά. 8) Ἰσαὰκ —Ἄργος. 9) Ἔω — Σ.Ε.Κ — ΣΑ. 10) Νικολέττα. 11) Ἕνας — Ἄννα. 12) Ἰωνᾶς. 13) Σεντὰν — Σανίδα.

ΚΑΘΕΕΤΩΣ

1) Κεσπία — Ἱερεύς. 2) Ἀρέσω. 3) Ἱρὰκ — Ναόν. 4) Παράταξις. 5) Ἴς—Σὲκ—Ἴο. 6) Ἀέρια — Σόλων. 7) Ντανιέλ. 8) Ἱπάλα — Κέρας. 9) Ἄς — Ὀκά — Σά. 10) Μαργαρίτα. 11) Ἄλας — Ἀντί. 12) Τόμος. 13) Ἴναχος — Σαχάρα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Γράψατε τὸ 9 μὲ λατινικοὺς ἀριθμοὺς ἤτοι IX καὶ ἀφαιρέσατε τὸ I.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΚΕΡΑΥΝΟΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΣ
ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

---

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΟΜΑΔΙΚΑ & ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ
Ἀτελιέ: Κ. ΚΟΥΛΙΚΩΦ
Ὁδὸς Φιλελλήνων 19

Σκωληκοειδῖτις, Ἕλκος στομάχου, Συρίγγια πάσης φύσεως, Καρκινώματα ἐξωτερικά. Τὰ ἄνω νοσήματα θεραπεύω ριζικῶς καὶ ταχέως διὰ φαρμάκου ἄνευ ἐγχειρήσεως.

ΑΝΤ. ΛΙΒΑΣ
Ἰατρὸς
Ἀθῆναι—Σικελίας 4

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Νομ. Διάτ. Ὑπ. Ἐθν. Οἰκον. 9)10)35
ΟΙΚΟΣ ΜΠΡΕΝΤ
Ὁδὸς Πραξιτέλους 11. Τηλ. 32.700.
Ταχυτάτη τελειοποίησις Μοδιστῶν — Κοπτρισῶν, διὰ τοῦ πρωτοποριακοῦ, δραδευμένου συστήματος ΜΠΡΕΝΤ. Δεκταὶ πρὸς ἐγγραφὴν Κυρίες καὶ Δεσποινίδες. Κανονισμὸς δωρεάν. Εἰς τὸ Ἀτελὲ ΜΠΡΕΝΤ γίνονται δεκτὰ ὑφάσματα πρὸς ραφήν.

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1926
ΑΘΗΝΑΙ, ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ἀλκιβιάδου 167
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τσιμισκῆ 109
Ἐργαστήρια Ἐλευθέρων Σπουδῶν
Μετ' Οἰκοτροφείου
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ καὶ ΤΕΧΝ. ΑΝΘΕΩΝ
Λειτουργοῦντα δυνάμει Νομοθ. Δ)τος 9)10)35
Αἱ ἐγγραφαὶ συνεχίζονται Ζητήσατε Κανονισμόν.

Κάθε ἐλάττωμα ποὺ σᾶς παρουσιάζεται στὸ βάψιμο τῶν λευκῶν ὑποδημάτων σας θὰ τὸ διορθώσῃτε μεταχειριζόμενοι λευκὸν ρευστὸν ARIZONA. Ζητήσατέ το παντοῦ. Μὲ μίαν φιάλην θὰ περάσετε ὅλο τὸ καλοκαίρι.

ΑΡΩΜΑΤΑ
Τελεία συλλογὴ ὅλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυντικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλειτέρων Εὐρωπαϊκῶν Οἴκων (GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAIME, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.).
ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOTIONS, ἐγχώρια, ἐφάμιλλα τῶν μεγαλειτέρων Γαλλικῶν Οἴκων εἰς χύμα καὶ καλλιτεχνικὰ φιαλίδια, εἰς προσιτὰς τιμάς.
Τὸ «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS» τὸ «NARCISSE ATHENIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα ἀρώματα καὶ ἀντίστοιχες LOTIONS.
Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHENIA», ἡ βασίλισσα τῶν κολωνιῶν εἰς χύμα καὶ φιαλίδια εἰδικά.
Δοκιμαὶ δωρεὰν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμῆμα τοῦ:
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ—ΑΘΗΝΑΙ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL Nº 222

προϊὸν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιΐας MICEKO ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιὰ ξηρά, σγουρά, χονδρὰ καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεία Παρακαταθήκη:

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL Nº 222

προϊὸν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιΐας MICEKO ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιὰ ξηρά, σγουρά, χονδρὰ καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεία Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΩΙΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23—776

ΠΩΣ Ν ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Τίποτε ἄλλο δὲν σαγηνεύει τόσο, ὅσο τὸ χαμόγελο ποῦ ἀποκαλύπτει μίαν ὡραίαν ὀδοντοστοιχίαν - Ἀσφαλῶς θέλετε καὶ σεῖς ν' ἀποκτήσετε λευκὰ καὶ ἀπαστράπτοντα δόντια - Μὴν διστάζετε! Ἐφαρμόσατε ἀμέσως τὸ ἐπιλεγομένον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ-ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ» δηλαδὴ τοποθετήσατε ἓν ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψύκτρας καὶ καθαρίσατε δὶς τῆς ἡμέρας τὰ δόντια σας. - Θὰ μείνετε ἔκθαμβοι μὲ τὸ ἀνέλπιστο ἀποτέλεσμα - αὐτοστιγμεὶ ἡ κρέμα μεταμορφώνεται εἰς ἕναν εὐχάριστον καὶ ζωοποιὸν ἀφρὸν ὁ ὁποῖος εἰσχωρεῖ εἰς κάθε σχισμὴν καὶ κυλότητα τοῦ στόματος σας - Αἱ κηλίδες ἐξαφανίζονται ἀμέσως καὶ τὰ παράσιτα ἢ αἰτία τῆς σήψεως των φονεύονται.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ